

RELATS CONFINATS

Consell Comarcal de la Conca de Barberà
Palau Alenyà · C. de Sant Josep, 18 · 43400 Montblanc
Tel. 977 861 232 · cccb@concadebarbera.cat
www.concadebarbera.cat

1a edició: març 2021

Portada i dibuixos interiors: Laia Roca Trullols
Composició i muntatge: Crea2
Impressió: Publicitat Tafaner / Tinta Fresca

ISBN: 978-84-09-27849-7

ISBN DIGITAL URV: 978-84-8424-906-1

Dipòsit legal: T 185-2021

ÍNDEX

7	Presentació
9	Deliri espilenc
21	Miratges, records i realitats, potser
29	Rutines
33	La clau del canvi
39	La història comença
69	L'home de blau
75	El món
81	Mar
85	Fàtima l'esclava
93	Confinament divertit

Els «relats confinats» són una iniciativa de l'Ajuntament de Sarral i l'associació Sarralfest durant els primers dies de confinament provocat per la pandèmia de la covid-19. Es volia fer una història entre totes les famílies del poble per tal de recordar i passar de la millor manera possible aquests dies tan durs.

Aquesta idea es va compartir amb l'Oficina Jove de la Conca de Barberà, perquè, si la trobaven interessant, la fessin extensible a la resta de municipis de la comarca. Tal com així va ser.

El llibre que teniu a les mans és el resultat d'aquest treball col·laboratiu. S'hi van afegir els ajuntaments de l'Espluga de Francolí, Mont-

blanc, les Piles, Pira, Santa Coloma de Queralt i Vilaverd, i també entitats com el Casal de l'Espluga de Francolí i l'Associació de joves Queractiu.

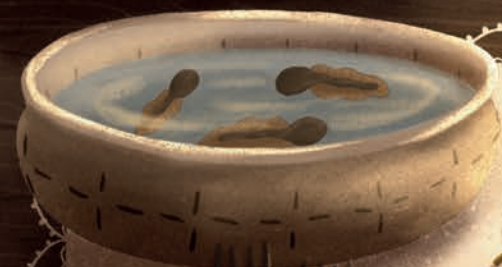
Com a llaç que relliga els treballs hi trobareu els magnífics dibuixos fets per una jove artista colomina, la Laia Roca, a qui agraïm i felicitem per la feina feta.

També volem dedicar el nostre agraïment a totes les persones i famílies que han fet possible aquest llibre. I una menció especial al Servei Comarcal de Català del Consorci per a la Normalització Lingüística per la correcció d'alguns relats i al Jaume Sanahuja per la seva constància, creativitat i dedicació.

Ricard Miquel
Conseller Comarcal de Joventut

Deliri
espilenc

* ANTONIA *

En la redacció d'aquest relat hi han participat les següents famílies:

- Balcells-Balcells*
- Montalà-Carulla*
- Castells-Cadens*
- Segura-Miralles*
- Villanueva-Segura*
- Peribáñez-Balcells*
- Garriga-Pérez*
- Valls-Fernández*
- Sivecas-Segura*
- Segura-Berenguer*
- Fernández-Aguirre*
- Pasalaigua-Segura*
- Balsells-Valls*
- Balcells-Alcaraz.*

**Ajuntament
de Les Piles**

Fa molts i molts anys, en un país que estava tant i tant i tant a l'est, que estava a l'oest, hi havia un bonic poble envoltat de camps de safrà i piles de pedra on hi havia un nen i una nena, en Martí i la Llúcia, que parlaven amb la "i" i es menjaven les sopes amb forquilles.

Però al poble hi vivia un senyor molt dolent, que el seu nom començava per "F" i acabava en "O" que va amagar totes les forquilles del poble.

El Martí i la Llúcia i tots els seus amics, entre ells en Joan, en Magí, en Josep, la Maria, la Treseta i l'Arnau estaven corrent pels camps de blat. Eren molt feliços i desconeixien, encara, que en Francisco havia pres "totis lis forquillis" perquè els nens no poguessin "minjar sopes".

Era primavera i els camps estaven plens de "pepsparapeps". Els nens jugaven al seu joc preferit: endevinar si el "pepsparapeps" era poll, gall o gallina.

Al poble hi havia una església amb un campanar i un rellotge, que tocava els quarts i les hores. Els nens després de jugar una bona estona van sentir tocar les dotze. En acabar, el mossèn del poble va començar a tocar l'Àngelus i això volia dir que s'atansava l'hora de dinar. Els nens ho van agrair, ja que feia una estona que els budells grinyolaven esgarrifosament.

La Llúcia va dir:

– Estic morta de gana, què m'haurà preparat la mare per dinar avui?

El Martí li va respondre:

– Sempre estàs pensant en menjar. Vaaa..., juguem dues vegades al cuc amagar i després anem cap a casa.

El recorregut fins a casa era una mica llarg. Eren als camps d'un petit poblet del costat coronat per un castell. Faltava mitja hora per arribar i la gana *apretava* molt.

Mentre caminaven, parlaven de què jugarien a la tarda. I el Martí va proposar, jugar a patacons i després de berenar una bona llesca de pa amb sucre i vi, jugarien a fer córrer la rutlla.

Pel camí la Llúcia va recordar que era dimecres. Els dimecres era costum per dinar, menjar "sopis" de pa amb caldo de farigola i un ou escaldat. En pensar-hi, se li feia la boca aigua. Que poc s'ho pensava que aquell dia i en dies successius no se les podria menjar.

Tots els habitants estarien desolats, com es "minjarien lis sopes"?

El que no sabeu, nens, és que en un bosc proper darrere

una pedra molt gran anomenada "la fita" hi habitava un follet que vetllava pel benestar de la gent del poble...

Encara els quedava un bon tros de camí, a uns cinquanta metres just hi havia la fita. La veritat és que la gana ja *apretava* i, al mateix temps, s'anaven perdent les ganes de xerrar. I pensar amb berenars encara agreujava més la situació.

Arribaren just a la fita i la Llúcia i el Martí alçaren la mirada per observar la fita, aquella pedrota gegant que la Llúcia sempre imaginava que un gegant molt i molt alt havia arrabassat de la muntanya de Sant Miquel i l'havia deixat caure just a l'encreuament dels camins de Pontils, les Piles i Biure com si volgués assenyalar ves a saber què.

La Llúcia va ser la primera que va alçar la mirada i va deixar anar un crit d'espant. Ràpidament el Martí també va mirar la fita o gran pedra i també va cridar. Al capdamunt de la fita hi havia *assentat* un personatge estrofolari de *tamany* petit que de seguida es va dirigir a ells.

– Qui sou vosaltres, nens? On aneu per aquí? Ja és hora de dinar. Que no teniu gana?

La Llúcia i el Martí es van mirar, estaven estorats, cap dels dos gosava contestar a aquell ésser a qui no podien deixar de mirar tot estranyats. Tenia una cara bufona, un nas petitó, uns ulls ben grans i curiosos, uns llavis fins, unes galtes ben vermellertes, unes orelles força punxegudes i tenia el cabell negre i esbullat. Vestia ben estrofolari. Portava una gorra verda llargaruda i caiguda, un jersei de ratlles vermelles i blanques grandiosos, uns pantalons ni llargs ni curts marrons i anava descalç.

Els nens no podien obrir boca, llavors aquell petit ésser va recriminar-los:

– Que se us ha menjat la llengua el gat? Fa estona que us sentia parlar pels descosits que si jugar a patacons, que si berenar pa amb oli i sucre... I ara resulta que no teniu res a dir!

Els dos nens es van tornar a mirar, la Llúcia va assentir davant la mirada del Martí i va contestar:

– Som el Martí i la Llúcia. Anem a dinar a les Piles, que ja és hora. I sí que tenim molta gana! I tu qui ets? I què ets? –va afegir.

I aquell petit ésser va fer un saltiró de la fita i es va plantar al terra davant dels dos nens i es va apressar a dir:

– Veig que ja torneu a tenir llengua! Que bé! Jo em dic Puxi i soc un follet, visc aquí, al bosc! M'ha semblat sentir

des de lluny que anàveu a les Piles i he cregut que seria convenient donar-vos un cop de mà.

– Hola, Putxi! —va dir la Llúcia.

– Hola, Putxi! —va dir en Martí—. Per què ens vols ajudar? Si no ens passa pas res!

En Putxi es va afanyar a dir:

– Oh, això que no us passa res ho dius ara, però...

– Però què? —es va afanyar a dir la Llúcia.

– Ara anem al gra! —va riure sorneguerament el follet—. No puc ser massa explícit, però sí que us puc donar un consell que espero que tingueu ben present quan sigui el moment: quan les coses vagin maldades, no us doneu per vençuts i feu ús de la imaginació!

Dit això, en Putxi feu un gran salt fins al cim de la fita, alçà la mà, la va moure tot dient adeu, feu un altre salt i va desaparèixer entre el bosc. La Llúcia i el Martí obriren la boca de bat a bat i es miraren tot incrèduls davant tal desaparició. I així, palplantats, es van quedar durant uns minuts abans de reprendre el camí cap a casa.

Al llarg de tot el trajecte no van ser capaços d'articular ni una sola paraula. Tan sols van parar a fer un glop d'aigua a la font que es trobava al costat del camí i ben just hi brollava un rajolí d'aigua.

Aquella primavera no havia estat gaire generosa en pluges i s'augurava un mal any per als pagesos.

No s'acabaven de creure el que acabaven de veure. Eren moltes les preguntes sense resposta que els venien al cap: qui era aquell follet? D'on havia sortit? A què es referia quan parlava que les coses podien anar maldades? Només pensaven a arribar a casa i poder gaudir del seu àpat preferit. Just abans d'arribar van aturar-se un instant per contemplar les vistes que els oferia el seu poble.

En arribar a la plaça Major la Llúcia es va acomiadar del Martí i va anar ràpidament cap a casa. Els carrers estaven deserts, no hi havia ningú, era l'hora de dinar i ella feia tard. De ben segur que els pares la renyarien, li havien repetit mil i una vegades que no volien que arribés tard a l'hora de dinar perquè era una manca de respecte. Ella sempre havia pensat que en realitat el problema era que el seu pare es posava de molt mal humor quan tenia gana.

En obrir la porta de casa de seguida es va adonar que alguna cosa havia succeït. Els pares no l'esperaven a taula amb el dinar a punt com era habitual, sinó que estaven *assen-tats* al sofà de la saleta amb la mirada perduda.

– Què ha passat? —va preguntar la Llúcia.

– Algú ha robat totes les forquilles del poble! —li va respondre el seu pare, amb la veu trencada.

– Però com pot ser? I ara com ens menjarem la sopa? —va exclamar la Llúcia amb els ulls vidriosos.

En aquest moment la Llúcia va recordar les paraules d'aquell estrany follet. Es referia a això quan ens alertava que necessitaríem la seva ajuda?

Llavors la Llúcia va pensar, si jo fos un lladre, on amagaria les forquilles del poble?

– Ah ja ho sé! A la cabanya del secretari. La cabanya del secretari era una cabanya secreta que només coneixien els nens petits del poble. Un lloc màgic on només poden entrar-hi els petits, perquè l'accés és per una porta molt diminuta del color de l'arc de Sant Martí. A la cabanya hi ha fulles amb forma de sanefes, una sala molt gran que només poden veure els ulls dels nens, és tot de vidre transparent, hi ha unes finestres grosses que deixen entrar la llum i la música, unes libèl·lules de colors brillants que són les seves amigues, un quadre que han dibuixat entre tots i descriu els somnis dels nens de les Piles, joguines de construcció, contes, minerals de totes formes i colors, i com a millor amic tenen un unicorn, anomenat “Resistiré” de color blanc, amb una banya verda, groga, blava i vermella brillant i unes ales molt grans liles, i sobre el “Resistiré” sortien sovint per les finestres de la cabanya volant,...volant... volant... cap a una platja secreta, amb llums de colors, un sol brillant, moltes disfresses...

Però després va pensar...

– Això és impossible! Els nens no robaríem mai les forquilles, ens agraden massa les sopes!!

Llavors va recordar una llegenda que feia anys li havia explicat la seva àvia: cada 100 anys quan la primavera augurava sequera, per Setmana Santa un pop gegant robador, anomenat Danseu ressorgia de les aigües de l'enxup, amb tants tentacles com nens hi havia a les Piles, era de color rosa fluix i tenia uns ulls brillants com les estrelles. Sortia a buscar tota la plata que trobava per les cases.

La Llúcia va quedar presa dels seus pensaments durant una estona... Quan va aconseguir sortir-ne, va pensar que aquest enrenou no podia resoldre'l ella sola, així que va sortir disparada de casa sense tan sols dir ni adeu. Ja no pensava en la gana que tenia... ni en la sopa ni tan sols amb el pa amb vi i sucre.

Les cames li tocaven al cul de tant que corria a buscar en Martí... quan anava a girar la cantonada de cal Prous va xocar contra el Martí, que corria tant com ella per anar a buscar-la. Després de recuperar-se del fort cop, van posar en comú tot allò que havia passat i van decidir que només hi havia una manera de saber del cert com era la llegenda que recordaven... havien d'anar a veure l'àvia del poble, la senyora Maria, era la senyora més velleta del poble i tot i que els anys li feien perdre la memòria sobre el món en què vivíem, ningú com ella recordava el que havia passat al poble els últims 70 anys.

Van caminar per la costeta i en arribar a dalt de tot, allà la van trobar, la senyora Maria reposava al pedrís davant de casa seva, amb el sol a la cara i acariciada per la marinada, que removia els seus cabells blancs i dèbils com si fulles d'un desmai es tractés.

Els dos nens van asseure's als peus de la Maria, i ella en veure'ls va fer una rialla, li encantava tenir companyia, i més encara si es tractava dels menuts del poble, això li donava més energia que el sol i la marinada.

Els dos nens, gairebé sense respirar, van explicar a la Maria tot el que els havia passat... i el tràgic esdeveniment de la desaparició de les forquilles... Ella, sense posar-se massa nerviosa, va contestar:

– Així doncs, ha tornat a passar... altra vegada ha tornat a passar...

– Senyora Maria, ens pot explicar què és el que recorda?

– D'acord, canalla, ara us explicaré el que recordo: quan jo era joveneta la meva germana em va explicar que un any la falta d'aigua augurava sequera i la gent estava molt trista perquè llavors no se celebrava la festa de la collita en què tot el poble, grans i petits, dansaven i cantaven molt alegres. La manca de collita els feia submergir en una tristor molt gran. La meva germana m'explicà que una tarda les dones del nostre carrer es lamentaven de com s'ho farien sense el diners de la collita i de sobte van sentir un fort espetec. Quan es van girar van veure el pop Danseu que amb els seus grans tentacles s'emportava les culleres de totes les cases! I...

– I què més, senyora Maria? —van preguntar en Martí i la Llúcia.

– Doncs que des d'aquell moment ens vam haver de menjar les sopes amb forquilles.

Amb el que ens agraden les sopes!!! I ara dieu que també s'han endut les forquilles? Nois. Només us puc dir que no

sé per què s'enduu els nostres coberts, el pop Danseu.

– La Llúcia i en Martí van marxar molt encuriosits de casa de l'àvia Maria. No sabien que menjaven les sopes amb forquilles per culpa del pop Danseu. Estaven tan acostumats que ni s'ho havien parat a pensar.

– A veure —va dir la Llúcia—, una cosa està clara, al pop Danseu no li agrada la tristor i que no hi hagi festa i alegria. I com que s'enfada tant, ens roba els coberts perquè estiguem tristos com ell i no puguem menjar les sopes que tant ens agraden. —Però i què podem fer?? Nosaltres no podem fer que ploqui —va dir en Martí tot tristot.

– És clar —va dir la Llúcia—. Per això se'ns va presentar el follet i ens va dir que havíem de fer servir la nostra imaginació!!

En Martí i la Llúcia es van mirar i de cop i volta tots dos a la vegada van dir:

– Ja està!!! Organitzem una festa com la que celebrem del Danseu a principis d'agost! Encara que ara sigui primavera... el pop Danseu es pensarà que tot està bé, que la gent del poble estan contents i llestos! Així aviat tornarem a tenir forquilles, o culleres! I com cantarem tots, aconseguirem que es posi a ploure!!!

Dit i fet, van anar a parlar amb els grans i petits del poble per organitzar la festa, van anar als pellers a buscar bales de palla i una mica de terra dels horts per decorar els escenaris.

Va arribar el dia, anaven vestits amb les teles de les cortines de casa, ben engalanats per ballar i cantar. Tot el dia van estar per tots els carrers i racons del poble anant fent espectacles, però ni la pluja, ni les forquilles apareixien...

L'endemà la canalla es van trobar a la plaça.

– Quants litres ha plogut?? —la Llúcia va preguntar.

PLOOOF!!!! Es va sentir!!!

– Santa Llúcia et conservi la vista! Que no veus que està tot sec? —va dir en Magí.

– Què ha sigut aquest soroll? —va dir en Martí.

– Doncs tampoc passa res per preguntar quants litres ha plogut, no? —va dir la Llúcia.

PLOOOF!!!! Es va tornar a sentir!!!

De cop va aparèixer en Putxi! Els nens i nenes que no el coneixien es van quedar ben parats.

– Veig que heu descobert com invocar-me!! —va dir el follet Putxi—. Només cal que pregunteu quants litres ha

plogut, que apareixeré allà on sigueu!!

– Ostres, Putxi, necessitem la teva ajuda, perquè el pop Danseu està trist perquè creu que no podrà celebrar la festa de l'estiu que tant li agrada, si hi ha sequera i mala collita —va explicar-li la canalla.

– A veure, com que veig que teniu bon cor, us explicaré un gran secret d'aquest poble. Aquí les Piles, vivim en un territori molt especial, una zona clau al llarg de la història, on ha fet de divisió d'Al-Àndalus, ha sigut terra de pirates... en Danseu és un ésser màgic que vol ajudar-nos, a la seva manera, a trobar i practicar els valors importants de la vida. És molt sensible a les energies de la gent del poble, i quan aquestes s'alteren negativament, es desequilibren els tres punts claus del poble.

– Quins tres punts claus? —van preguntar tota la canalla.

– Aiii, fillets!!! En aquest món tots som energia. L'energia no es crea ni es destrueix, sinó que es transforma! Aleshores aquí les Piles tenim 3 llocs especials que s'han de cuidar molt, sempre han de tenir pensaments positius, bones maneres de fer i de cuidar la terra i sobretot les persones... m'enteneu??

– Més o menys! —van dir les nenes—. I quins llocs són aquests?

– Doncs el més potent es troba a Cal Jaumet Pastor, i els altres dos són la Cabanya Pirata i la figuera de Cal Romà. Però jo ja no us puc ajudar més ara, si voleu saber què heu de fer en aquests llocs per sanear-los heu d'anar a veure la bruixeta espilenca.

– Qui, l'Antònia? La que viu allà al costat de l'ermita?—van preguntar els nens.

– Aquesta mateixa!! La que a la nit surt a fer un tomet amb l'escombra! —digué el follet Putxi, picant l'ullet!

Els nens estaven esperançats, ara ja sabien el que havien de fer per poder recuperar les forquilles, però alhora estaven molt angoixats, a la bruixa Antònia no li agradaven les sopes i no trobava a faltar les forquilles, així que no tenien clar si els voldria ajudar. Mentre els altres debatien com convèncer a la bruixa, en Martí va decidir tirar pel dret, va enfilat el carrer de l'ermita i es va plantar davant la casa de la bruixa, va picar la porta, l'Antònia va obrir un porticó de la finestra i va preguntar: —Què vols, Martí?

– Com saps el meu nom? —va preguntar sorprès en Martí.

– Jo sé moltes coses d'aquest poble, des d'aquí dalt ho puc observar tot —respongué la bruixa—. Necessitem la teva ajuda per recuperar les forquilles!! —va dir en Martí—.

Em sap greu però estic molt enfeïnada i no puc perdre el temps amb tonteries —li va contestar la bruixa i va tancar d'un cop la finestra.

En Martí, decebut, va començar a marxar amb el cap cot, li feia molta pena explicar a la resta que no havia aconseguit convèncer la bruixa. De sobte va sentir un grinyol, es va girar i va veure que l'Antònia havia obert la porta. — Espera't noi, tinc una idea, us ajudaré si primer m'ajudeu a mi —digué la bruixa. —Amb el que faci falta! —va contestar entusiasmat en Martí. —Necessito que em porteu: un ou de la gallina més vella del poble, l'espiga de blat més daurada i tres capgrossos del torrent. Si em podeu portar això abans de la mitjanit, us ajudaré —va dir la bruixa.

—D'acord! —va contestar en Martí i va marxar corrent a trobar-se amb els altres a la cabanya del secretari. Un cop reunits, en Martí els explicà la seva conversa amb la bruixa Antònia. Van decidir dividir-se les tasques: en Martí i la Llúcia anirien a cal Huguet per aconseguir l'ou. En Joan, en Magí, la Treseta i l'Arnau buscarien per tots els camps fins a trobar l'espiga més daurada i en Josep i la Maria baixarien al torrent. Havien de donar-se pressa, ja que quedaven poques hores per a la mitjanit i poc s'imaginaven amb els entrebancs que es trobarien. Els nens tots engrescats per la missió que els hi havia encarregat la bruixeta Antònia van acabar de tramar el pla; en pic trobessin el que els recomanava portar la bruixeta, es trobarien al safareig, per continuar tots junts cap a l'ermita. Es van xocar tots els colzes per desitjar-se sort... Tot dient: —JUNTS HO ACONSEGUIREM!!! Es dividiren tot cantant l'himne del poble de les Piles. La gent que els trobava, quedava embadalida de veure'ls tan contents i entusiasmats. En arribar al trencall del camí del Molí, en Joan, el Magí, la Treseta i l'Arnau van separar-se del grup per anar a buscar l'espiga de blat més daurada de tot el contorn. En Joan portava la iniciativa, volia anar al tros de la font Freda, havia sentit comentar a casa seva que damunt la font, hi havia les espigues més boniques de tota la contrada. Emprengueren el camí... Més o menys, en arribar al trencall del camí dels horts... En Magí digué: —Atureu-vos!! En Joan, la Treseta i l'Arnau digueren: —Que passa?? Tots espantats en veure el Magí blanc... Divisava en la llunyania, una manada de senglars... I va cridar: —Sortim del mig que puguen senglars corrent a tot drap...

Tots esglaiats es van amagar... El cor els anava a mil, recuperats de l'ensurt, arribaren a la font Freda i colliren un ram d'espigues daurades... Així la bruixeta Antònia

escolliria la millor. Seguidament, enfilaren el camí de tornada cap al punt de trobada. Mentre, el Martí, la Llúcia, el Josep i la Maria pujaren carrer de la Font amunt, en arribar al carrer Major se separaren... En Martí i la Llúcia, ho tenien fàcil... Van anar cap a cal Huguet... que segur que trobarien l'ou, però quin desengany, en comprovar que no n'hi havia cap. El Martí tot decidit digué a la Llúcia: — Això rai, tenim temps, anem a la granja. Emprerueren el camí cap a la granja, tot comentant la jugada del robatori de “lis forquilles” que els tenia ben amoïnats, però amb l'esperança que la bruixeta els ho solucionaria. Arribant a la granja, els surt a rebre el Tommy, el gos que tenen els de cal Huguet, ells estaven tots enfeïnats plegant els ous. Els nens s'engrescaren a ajudar i quan la Llúcia veu l' ou més gran i més ros de tot el corral, li diu al Martí: —Ja tenim l'ou de la gallina més velleta!! El posaren en una cistellet amb palla i emprerueren el camí cap al safareig. Al mateix temps, la Treseta i l'Arnau baixaren carrer Major avall, direcció al torrent, mira per on... Ensopegaren amb el pop Danseu i els pregunta: —A on aneu, nens?? Ells, que no es fiaven del pop, digueren: —Anem a veure el Bernat pescaire... I ves per on que aparegué el follet Putxi, portava un salabret amb un grapat de peixets, els havia pescat al riu Gaià. En veure-ho, al pop Danseu se li va fer la boca aigua... Així la Treseta i l'Arnau van poder anar a pescar els tres capgrossos.

Tots els nens van coincidir al safareig, amb la missió complerta..... faltava poc per la mitjanit. Però en enfilel el camí cap a l'ermita cames ajudeu-me, de cop i volta, el cel nocturn va omplir-se de núvols ben grossos que el van tapar, i amb ell la lluna plena que il·luminava el camí. Tot d'una, la foscor va envoltar als nostres protagonistes. Ni tan sols es podien orientar per les estrelles, perquè els núvols foscos ho tapaven tot.

– Ufff, nois... això no m'agrada gens —va dir en Joan.

– No veig res! —va dir en Magí, espantat.

– Només hem de tirar camí amunt, no té pèrdua... Em sembla... —va respondre la Treseta, molt poc convençuda del que deia.

– Martí, ves amb compte de no ensopegar amb res i trencar l'ou —va dir la Llúcia.

– Martí, em sents? Martí...?

A la foscor, se li va sumar una boira espessa. Els nens van començar a perdre l'orientació i a separar-se, espantats.

– Martíiiiiiiii —cridaven.

– Mariaaaaa, Joseeeep!!!

– Estic aquí!!!!!!

– On és aquí, gamarús?!

– Hola!! No us veig!!!!

– No us separeu! —intentava posar ordre l'Arnau.

Van passar dos minuts cridant-se i buscant-se. Aquells dos minuts se'ls van fer eterns, estaven tots força espantats. I a més, el temps anava corrents i ja era gairebé mitjanit.

De sobte, de dalt de l'ermita, va sentir-se un soroll sec i ràpid. Com el d'alguna cosa que sorgís d'un amagatall i emprerues el vol. Els nens van quedar-se de pedra...

Era l'òliba! És clar! Aquell ocell extraordinari que vivia al campanar de l'ermita, que veia en la foscor i tenia una oïda prodigiosa, va adonar-se que els nens estaven tenint problemes. L'òliba va volar en cercles per sobre els caps dels nens, fent batre les seves ales amb molta, molta i molta energia.... Tanta, que la boira que els envoltava va desaparèixer, els núvols es van obrir, la lluna plena i les estrelles van tornar a brillar i els nens i nenes tornaren a veure el camí i als companys.

– Quin ensurt! Pensava que ens perdiem! —va dir l'Arnau— Estem tots?

– Sí, comprovat, no falta ningú —va dir en Joan—. Afanyem-nos que és tard!

Van enfilel el camí cap a l'ermita, van arribar a casa de la bruixa Antònia i... just quan anaven a picar la porta, aquesta es va obrir ràpidament.

– Entreu, ràpid, no tenim gaire temps, ens hem d'afanyar!

Dins la cuina de la bruixa Antònia estava tot llest per començar a preparar un xarop molt especial. En una olleta de ceràmica i amb aigua fent xup-xup hi va tirar un ou de la gallina més vella del poble, l'espiga de blat més daurada, els tres capgrossos del torrent, un polsim de sàlvia, d'espígol i d'espernallac. Feia molt de temps que l'Antònia no dormia bé per culpa d'uns gegants enormes que envoltaven el poble i xiuxiuejaven un fort brunzit... Aquest so constant havia trastocat la pobra bruixa fent que tingués malsons. L'única manera de poder ajudar els infants del poble era poder descansar bé almenys una nit. Es va beure el xarop i tot seguit va començar a badallar molt fort.

– Ara, nens, és hora de poder dormir i aprofitar aquesta nit de lluna plena per poder recuperar forces, —va dir la bruixeta Antònia—. Demà al matí, a trenc d'alba us estaré esperant amb una motxilla a l'esquena a la plaça Roja.

Vosaltres vindreu amb mi, però us heu d'equipar bé amb les botes de muntanya als peus, una gorra amb visera pel cap i una motxilla a l'esquena. Dins la motxilla hi portareu: màrfega, crema solar, lupa, xiulet, frontal, binocles, cantimplora, brúixola, fruits secs, fruita, dos entrepans i sac de dormir —va dir la bruixa Antònia.

— Oh! Això és que ens espera una gran excursió? —va exclamar la Maria molt contenta.

La colla d'amics van marxar cap a casa, tot comentant l'aventura que havien d'emprendre l'endemà. Sense dir-s'ho, tenien una sensació ben estranya, entre neguit i il·lusió, que els feia sentir unes pessigolletes a la panxa.

A trenc d'alba tots es van dirigir a la plaça Roja, la bruixa Antònia els esperava, feia molt bona cara, ja no tenia aquelles ulleres tan fosques a sota els ulls, estava molt riallera i se la veia feliç.

— Bon dia, nois, primer de tot us vull agrair que ahir m'ajudéssiu a preparar el xarop. He descansat molt i els meus somnis m'han donat la resposta per poder equilibrar els tres punts claus del poble. SEGUIU-ME! —va dir la bruixa Antònia.

Tot caminant cap a la font de Llorac, la bruixa Antònia els va començar explicar:

— El primer secret per poder equilibrar la Cabana Pirata, és ajudar l'àguila cuabarrada a tornar a les nostres contrades...

— I per què? —van preguntar tots alhora.

— Perquè les àguiles cuabarrades quan deixen caure alguna de les seves plomes, els núvols tronen i comença a ploure, fent brollar les fonts i fent córrer totes les males energies —explicava l'Antònia.

— És cert! Fa molt temps que no veiem les àguiles cuabarrades! —va dir la Treseta.

— I com ho farem per fer tornar l'àguila a volar sobre territori espilenc? —va preguntar el Joan.

— Doncs hem de derrotar els gegants que ens envolten. Amb els seus llargs braços no les deixen passar i les atrapen amb les seves mans enormes —va dir la bruixa Antònia.

— Pobretes!

— Ostres... !! I com ho farem per derrotar uns gegants tan grans nosaltres sols? —va dir l'Arnau.

— Heu de saber que els gegants tenen una por terrible a

les cuques, si penseu una mica veureu que teniu la solució molt a prop —va dir l'Antònia.

La colla d'amics es van quedar tots pensatius, cuques..., cuques,...

— És clar !! Com no hi hem caigut abans... la nostra Cuca Fera!!! —va dir en Martí.

La colla d'amics van córrer a buscar la Cuca Fera, amb l'ajuda d'alguns dels pares del poble, es van posar en marxa en busca dels terribles gegants.

Tots dintre la cuca saltant, cridant i ruixant aigua a tort i a dret, van anar fent ruta per tot el poble, no es van deixar ni un carrer, ni una plaça per on passar.

L'àguila, que havia anat sentint la música dels nens, estava molt contenta però no s'atrevia a venir perquè no la ferissin.

Els gegants, en veure arribar la Cuca Fera, van marxar comes ajudeu-me.

I quan l'àguila va veure que els gegants ja no hi eren, va començar a donar tombs circulars per sobre de tots els nens, estava tan contenta i feia tants tombs, que li van caure vàries plomes.

— Molt bé, nois i noies —va dir la bruixa Antònia—. Heu aconseguit equilibrar un dels 3 llocs especials de les Piles.

— Mireu! —va cridar la Teresa—. Estan apareixent alguns núvols!!!

Això era molt bon senyal, no podien perdre el temps, encara els quedava molta feina per fer.

Tots junts, seguint la bruixa Antònia, van pujar per la costeta de darrere del castell encaminant-se cap a Cal Romà. Allà els esperava la gran figuera.

— Per aconseguir poder equilibrar el següent lloc especial heu de saber que la figuera de Cal Romà fa molts mesos que no treu fruit, està trista i molt seca —va dir l'Antònia.

— Doncs l'anem a regar i llestos! —va dir en Joan.

— Sí, però no serveix qualsevol aigua —va dir l'Antònia—. Només farà fruit si la reguem amb aigua de la font de Llorac.

Tota la colla d'amics van emprendre camí cap a la font de Llorac carregats amb galledes, regadores i cantimplores per poder agafar el màxim d'aigua possible.

El camí de tornada a Cal Romà es va fer llarg i feixuc... les galledes pesaven molt...

A mesura que anaven regant la figuera els núvols eren

cada cop més densos i negres. La cosa començava a funcionar!!

– Seguiu-me ! De camí a Cal Jaumet Pastor us aniré explicant com el podem ajudar —va dir la Bruixa Antònia—. Com tots ja sabeu, en Jaumet Pastor té molts anys i les forces ja no l'acompanyen per treure cada dia a pasturar el seu ramat d'ovelles. Els pobres animals necessiten menjar i sortir a passejar.

– Ostres, pobre Jaumet i pobres ovelles... —va dir la Lúcia.

– Ja sé com ho farem! —va dir en Joan—. Ens dividirem en tres grups. En Martí, la Lúcia i jo mateix agafarem un grup de 10 ovelles i les anirem a passejar al tros de Cal Romà. En Magí, en Josep i la Maria agafaran 10 ovelles més i les passejaran pels camps de darrere l'ermita de Santa Eugènia. Finalment la Tereseta i l'Arnau agafaran un grup de 6 ovelles i les passejaran pel tros del Pintó, just el que hi ha al costat del parc.

Per grups, els 8 amics van començar a passejar els ramats, les forces ja començaven a minvar, necessitaven descansar i menjar.

Però de cop van començar a sentir trons. Primer eren llunyans, però cada cop se sentien més forts i propers. Unes petites gotes van començar a caure del cel.

Ho havien aconseguit!!

Van recollir els ramats i els van tornar a casa d'en Jaumet.

– Felicitats, nois i noies!! —els van dir la bruixa Antònia i el fullet Putxi—. Ara marxeu cap a casa està, començant a ploure de valent.

Quan van arribar a les seves cases, molls, cansats i afaïnats, es van trobar la taula parada amb el menjar preparat. El pop Danseu per fi havia tornat totes les forquilles del poble!!! Podien tornar a menjar “lis sopis amb forquilles!!!

Va ploure tan que el riu Gaià baixava a l'ample i la cascada feina goig de veure.

Havent acabat de dinar, ens van reunir tots, grans i petits, a la plaça del parc, allà els esperava el pop Danseu.

– Espilencs i espilencques, estic molt content amb tots vosaltres i sobretot amb aquesta colla de 8 amics. Han demostrat ser valents i estimar molt el poble de les Piles. Ara jo marxaré, però energèticament continuaré estant aquí, en repòs per continuar cuidant el nostre poble, perquè jo també soc espilenc. Només us demano que sapigueu cuidar i mantenir aquesta alegria que us carac-

teritza. Continueu fent festes, dinars populars, cantant, ballant, rient... És molt important que entre tots cuidem tot l'entorn de les Piles, la bonica natura que tenim, els ocells i també els seus nius, els toixons que volten pel camí del molí, les guineus que venen de visita a l'ermita, a la piscina, al parc, als horts... que aquesta fauna que ens envolta vulgui continuar vivint aquí amb nosaltres. Que no fem desaparèixer els nostres boscos, perquè ells ens donen oxigen, bolets, salut... els hem d'afavorir fent-los créixer nets i polits, com ens agrada tenir casa nostra. Que mantenim el poble ben net, amb les deixalles cadascuna al seu lloc, sense excrements d'animals domèstics pel carrer, regant les flors que veiem seques encara que no siguin nostres, traient males herbes i brosses dels jardins si veiem que fan lleig...

I el més important de tot! Tots som diferents, però tots ens hem de tractar des del respecte, des de la igualtat, agrupar-nos sense separar... viure des del cor, perquè tot sempre es pot veure de moltes maneres, però si pensem des de l'amor, tot ho veurem molt més bonic i bo.

– Per últim, només em queda dir-vos que, si us heu donat, aquest cop les forquilles no les he pres perquè faltés aigua, tot i que, ho heu fet molt ben fet perquè plogués i hi hagi bona collita, i per això també us recompensaré tornant-vos les culleres!! —va continuar dient el pop Danseu.

Es veien cares d'admiració entre tothom, mirant-se els uns als altres contents, sorpresos... i de cop i volta, aplaudiments!

– Gràcies, pop Danseu!!! —deien tots.

– No em doneu les gràcies, us les torno perquè us ho mereixeu i heu après la lliçó de les culleres... Quan els nens pujàveu cap a casa la bruixeta, aquella nit amb tot a punt, i durant el trajecte de la costa de l'ermita no us trobàveu els uns als altres, què sentíeu? —va preguntar-los el pop.

– Vam tenir molta por, senyor Danseu!

– Això era por, era preocupació, cura, amor pels que estimes... quan a casa feu tard a dinar, o a sopar, als vostres pares als passa una mica això també! Que es preocupen...

– I tant senyor Pop!! —van dir els pares i avis que hi havia al parc.

– Així doncs, esteu preparats per continuar tenint forquilles a casa? Algú sap, doncs, per què us les vaig prendre? Silenci, només se sentia silenci entre la multitud...—.

—Us ho explicaré bé, doncs... —va dir el pop— Les forqui-

lles, us les he pres perquè aprenguéssiu els valors reals de la vida, a no fer desaparèixer l'infant que tots portem dins, tot i que creixem, siguem adolescents, adults, gent gran... Perquè treballeu en equip grans i petits i us aneu coneixent passant moltes estones juntes, que creixeu junts perquè créixer i evolucionar és salut, és bo, i perquè si ens enfadem generem energia negativa i això ens acaba afectant a tots i entristint: Que m'ho diguin a mi per exemple!! Que em dona per robar plata... l'únic que quan m'enfado *lo bo* que tinc és que després ajudo a entendre una mica el món... Estic content perquè heu cooperat entre vosaltres, tot i tenir molta feina cadascú de vosaltres, heu escrit una bonica història que recordareu sempre, i que segur que explicareu als vostres nets... "Nosaltres quan érem petits, o grans... vam viure en una època confinada, on hi havia un follet, que és el que va fer que actualment estiguem tan pendents de quants litres ha plogut!! D'una bruixeta que ens va ensenyar a cuidar el nostre territori i estar pendents de les aus, d'ajudar les persones del nostre poble, a cuidar dels animals, de regar i observar la natura... i d'un pop molt especial... i molt savi que ens va ensenyar *lo important* de la vida i de la cultura, i que en honor a ell, per això encara celebrem cada mes d'agost el festival del Danseu aquí a les Piles!

I sobretot recordeu: "a lis Pilis es mengin lis sapis amb forquillis!

Miratges, records
i realitats, potser

En la redacció d'aquest relat hi han participat les següents famílies:

- *Família Fabregat Bosch*
- *Família Franquès Martí*
- *Família Ribé Fonoll*
- *Família Altarriba Palau*
- *Família Torres Garrell*
- *Família Bonet Rodríguez*
- *Família Puentes Mesas*

Correcció del relat a càrrec de Laia Torres Garrell

**AJUNTAMENT DE
L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ**

La Marina

A fora plou i avui no fa sol. És el segon dia que no surt el sol. I les ganes que tenim que surti! No se les imagina ningú! O sí que se les poden imaginar? Perquè tothom està igual que nosaltres, no? Quan plou, plou per tothom, per als que tenen jardí, per als que viuen al bosc i per als que estem, com aquí, confinats en un pis que sí, té vistes a la Pena i bla, bla, bla, com diu ma mare, però ja m'explicaràs! Un pis és un pis i els balcons i les terrasses que pugui tenir només són això. Però avui plou i tot és igual per a tothom. No, no, no me n'alegro, que els que tenen jardí no puguin sortir, avui tampoc, però ja sabeu que a vegades, que hi hagi gent que estigui passant el mateix que tu et reconforta... doncs això, a mi em reconforta pensar que avui plou per a tothom, igual que demà, si fa sol, em reconfortarà pensar que tothom podrà sortir a prendre'l o acostar-se a la finestra i deixar-se acariciar pels rajos, rebre'ls com si estiguéssim asseguts al sol, un diumenge de calçotada.

– Marina!!! Que t'estem esperant per dinar! Que no vens? Què fas? Vaaaa! Estem tots asseguts, eh! Ens ho acabarem tot!

– Sí mare, ja vinc! És que estava parlant amb la Laia per la *tablet*!

– Ah sí? I què diu? Com estan tots?

– Com vols que estiguin, mare! Igual que nosaltres! A casa tancats i a sobre plovent...

– M'ha dit que estava avorrida i li he dit que després de dinar podríem tornar a parlar.

– Però Marina! No pots estar tot el dia parlant amb la *tablet*! A més a més, hem quedat que jugaríem els quatre al joc de l'oca confinada!

– Ostres, és veritat, mare, no hi pensava, però podem fer una cosa, ella també pot jugar, la trucaré perquè es prepari els daus!

– D'acord, Marina, però ara vine a dinar!

Què us he de dir, la Laia, pobreta és filla única, i és normal que s'avorreixi i vulgui estar amb les seves amigues.

La Marina té 12 anys, i això de quedar-se a casa tancats tot el dia... no ho porta gaire bé, no. No és gens fàcil per ningú, tot i que el seu germà, el Josep, ho porta molt bé pobret, té 5 anys i juga ara amb els clics, ara una estona amb la *tablet*... però el que li agrada més és jugar amb el seu pare amb la pilota pel passadís... ai, mareta! El llum

del rebedor està en perill! Però no ens preocuparem per això! Que hi ha coses molt més importants, oi?

I mira avui, perquè plou tot és una mica més trist. Veiem les notícies i ens agafa una pena... esperem que demà faci sol i puguem sortir al balcó, així ens carreguem força de vitamina D i estarem tots més animats! Tot i que les vistes que tenim nosaltres no tenen preu! Poder veure les muntanyes de la Pena és un privilegi. Sí, és veritat que no tenim jardí però tenim les nostres vistes que quan ens aixequem veiem mig poble i les muntanyes! Estic ben contenta!

Ei, que falta poc! Plogui o nevi, a les 8 del vespre tots a aplaudir! Aquí som bastants veïns que sortim al balcó i de pas xerrem una miqueta, que ja toca! No ens podem posar massa al dia perquè no ens podem explicar res, tots fem el mateix, a casa confinats! La veïna de sota, la Blanca, és infermera, i ara fan més hores! Déu-n'hi-do, són una parella jove que van venir a viure aquí deu fer cosa d'un any. Quan hi és, també es posa contenta quan aplaudim per ella! I la veïna del costat, la Rosita, és gran i viu sola, té les filles a Barcelona, entre els veïns l'ajudem i li anem a comprar, està més que contenta!

L'altre dia em diu: "Ai, filla! Déu t'ho pagui! Quan tot això passi us faré un coc ràpid!"

Vaig anar a dormir però no vaig aconseguir que la son m'abracés. Aquella frase de la meua veïna no em parava de ressonar dins el cap, per més que intentés aclucar els ulls, la frase es repetia i repetia: «Quan tot això passi.» Quan tot això passi. Quan tot això passi. Quan tot això passi... Quan tot això passi? Què passarà?, em preguntava. I una veueta interior va murmurar fluixet:

– Quan tot això passi no serem els mateixos que abans! Tornarem als carrers, sí! Veurem els amics, també! Cridarem contents, jugarem a la plaça, respirarem aire fresc...

I sense deixar-la acabar vaig interrompre i etzibar:

– Tornarem a la normalitat!

I la veueta, que em respon:

– A quina normalitat? Després d'això res serà normal! O dit d'una altra manera, la normalitat també serà diferent. Les persones donarem valor al que hem perdut aquests dies de confinament: les abraçades, els somriures, la senzillesa, no tenir pressa, fer el que ens agrada, cuidar les persones i el planeta, prendre el sol amb els amics, caminar per les nostres muntanyes.

Però de sobte la veu interior va afirmar:

– Però tot anirà bé! I després de la tempesta, vindrà l'Arc de Sant Martí, el sol i el que convingui...

Llavors vaig pensar amb el pastís que em faria la Rosita quan tot això passés i també amb ella, una velleta adorable de 95 anys amb un cutis molt cuidat i una cabellera llarga i blanca, inusual per l'edat però atrevida. I la veu, quina veu, suau i contundent a la vegada, enigmàtica. El més bonic, però, era que sempre et saludava amb un somriure d'orella a orella. Vaig pensar en tota la saviesa que guardava dins seu i que, ara que tenia temps, seria un bon moment per preguntar-li coses de balcó a balcó. I mentre rumiava va aparèixer la passió de son i em vaig adormir envoltada de totes les preguntes que li faria a la senyora Rosita.

La Rosita

– Rosita, corre, vine! Has de portar això a la mare que ho necessita!

– Però padrina! Ara? Em fa mandra...

– Sí, corre bonica. Passa pel camí de la Cometa fins al Garber i vés amb compte. La mare necessita aquestes benes per poder curar als malalts. I de tornada cull unes quantes mores que en farem un pastís!

– D'acord! Ja en tinc ganes! M'encanten, els pastissos que fas! Algun dia m'ensenyaràs a fer un coc ràpid, oi?

– Rosita? Ets tu? –li vaig dir.

– Hola, vols venir? Anem, que veuràs quin munt de soldats ferits hi ha a les Masies. La meva mare fa d'infermera i necessita aquest material. Tot material que els puguem fer arribar es molt ben vingut.

– I no vas a l'escola?

– No, no ho has sentit? Em va mirar tota estranyada. –l'escola està tancada. Aquests dies tots hem d'ajudar en el que podem.

– I això?

– Dona, en temps de guerra ens hem d'ajudar!

La mare

– Mare, mareee!

De sobte vaig sentir una veueta que em semblava familiar, molt fluixa i repetitiva que deia “mare, mare,

mare...” Cada cop se sentia més fort, i més i més fins que vaig sentir:

– Mare, mira quin dia més bonic que fa!!!! Ja no plou!!! – era el Josep, que cridava tot content.

Vaig obrir els ulls i vaig notar els rajos de sol que m'acariciaven la cara. No hi ha sol més volgut que el sol de després de la pluja, ni olor més apreciada que la de terra mullada. I va ser llavors que vaig pensar en la Rosita i en tots els avis i àvies.

– Marina, filla, hem de pensar en alguna cosa que puguem fer perquè els nostres avis i les nostres àvies no se sentin sols en el confinament, que sàpiguen que estem aquí, al seu costat, que no tinguin por, que riguin i sobre-tot que siguin feliços.

La seva vida ha estat molt complicada, han sigut molt valents, molt treballadors i quan han anat maldades sempre s'han ajudat entre ells. Ara nosaltres no els podem fallar!

– D'acord, mare, però què podem fer? I com?

– Mare, què et sembla si demanem ajuda a l'Ajuntament? Ells tenen el pregó...

– Explica't, Marina!

– Doncs el que he pensat és fer un pregó per a totes les àvies i els avis del poble, en què puguem posar missatges i cançons, que tot anirà bé, i que els trobem molt a faltar, que enyorem les seves abraçades, els seus petons, les seves converses, les seves històries, en fi, tot el que ells ens ensenyen.

– Molt bé, Marina, m'agrada molt la idea! I com ho fem per poder fer aquest pregó amb aquests missatges i aquestes cançons?

– Home, mama, amb Internet! Avui en dia la majoria de gent jove utilitzem Internet per comunicar-nos a través de les xarxes socials, podríem fer una crida perquè la gent del poble que vulgui col·laborar en aquesta proposta, gravi un missatge o una cançó dedicada als seus avis. Llavors, quan en tinguem unes quantes es poden posar al pregó de l'Ajuntament i així els avis, quan les escoltin, estaran una mica més feliços i se sentiran més acompanyats... Què et sembla?

– Em sembla una idea fantàstica, posem-nos mans a l'obra. Hauríem de parlar amb algú de l'Ajuntament, suposo que no hi veuran cap inconvenient. I tu mentrestant comença a parlar amb els coneguts per proposar-los la teva idea i a veure com va...

L'avi

Just en aquest moment, quan es feia fonedís el so de la música dels pregons, m'he despertat.

M'havia adormit al sofà com faig gairebé sempre després de dinar i com sempre també, he somniat un garbuix de coses en què situacions, persones i llocs se'm fan difícils d'ordenar.

No us passa això a vosaltres quan somieu? A mi sí, sovint, i sempre acabo pensant que és el meu poble abans, quan jo no era ni tan sols un projecte dels meus pares.

De sobte, em trobo sortint de casa per anar per exemple a la plaça de l'Església però, en arribar-hi, la plaça no és la mateixa que conec. També moltes vegades o, com a mínim, així m'ho sembla, les persones que hi surten ho fan sense cap mena d'ordre cronològic. Vull dir, que els vius conviuen amb els morts. De vegades m'he vist parlant amb mon pare i ma germana, i al pare el vam enterrar fa més de vint anys. Sovint, també, en despertar-me em pregunto, si ho he somiat per primer cop o el mateix somni ja l'he tingut altres vegades.

El pare sempre deia que de petit, durant els dies tristos de la Setmana Santa, els que van des del dilluns després del diumenge de Rams fins al dissabte de Glòria, el temps era trist però millorava en atansar-se la Pasqua. Doncs mira aquest any, potser el coi de canvi climàtic n'ha retardat l'arribada i, en lloc de fer sol i caloreta, no para de ploure.

Ui! Perdoneu, truquen a la porta. El Joan s'ha tornat a deixar les claus, segur. Casudena!

Com us deia, segueix plovent, el del Temps ja ho va dir ahir a la nit, seguirà així tota la setmana. El Joan cada dia aprofita per fer esport, no us penseu que surt a córrer ni tampoc en bicicleta, no. Nosaltres, tot i que a vegades dubtem de si som una mica carallots, som dels que respectem la quarantena i fem cas als que manen.

El seu esport és pujar i baixar les escales de casa. Puntualment cada dia, quan fa com a mínim una hora que hem acabat de dinar, es col·loca els auriculars es posa unes vambes i puja i baixa les escales de casa, vuit-cents cinquanta en total. Només descansa el diumenge.

Just en aquesta estona és quan jo aprofito per a fer tranquil·lament la meva becaina. Això de la quarantena, de moment ho portem bé. I com una de les persones del meu somni, ja no recordo quina, penso i espero que tot aquest entrenou ens canviarà i segur, segur, que serà a millor.

Ara disculpeu-me, disculpeu-nos, és hora de fer la roda de videotrucades, una activitat que s'ha posat de moda per saber com està la resta de la família i els nostres amics. A casa la fem tots a la vegada.

L'àvia

Mai no hauria pensat que estariem tantes estones connectats.

De fet, ara parlem més que mai amb amics o parents, com que tenim més temps és una manera d'estar entretinguts. Avui havíem quedat per parlar amb les amigues de Vilafranca, des del confinament que ho fem un cop per setmana. Les quatre ens posem davant les pantalles amb una copeta de vi i fem petar la xerrada. El primer dia se'ns feia estrany, però s'ha convertit en una cosa indispensable i que, de fet, ja espero. Parlem de com evoluciona la situació, dels nostres fills i filles, de com estan vivint aquest moment...

Avui la Maria ens ha donat una mica d'esperança, la seva filla és viròloga i està treballant amb un equip d'investigació de la COVID-19 en un centre de recerca important de Barcelona, estan fent molts avenços en la creació d'una nova teràpia que pot ajudar els malalts més greus, no ens ha pogut donar detalls però diu que els resultats podrien salvar molta gent. Totes hem fet un gran brindis; pobra, estan fent jornades maratonianes a la feina, s'ho mereixia!!!

Casa, un altra tarda.

– Maaaamaaaa!!

– Què vols, Josep? Soc al telèfon.

– M'havies dit que després faríem una manualitat, vaaaaa, mama...

Ja s'ha acabat la tranquil·litat, en Josep ja s'ha cansat de jugar amb els clics. Com que ja feia estoneta que xerràvem, amb la Marta, ens hem acomiadat amb ganes de veure'ns la propera setmana, que em penso que encara tenim confinament per dies.

– Ja vinc xato, dos minutets.

Avui li havia promès que faríem aquella manualitat que hem vist al matí al blog de l'escola. La veritat jo que mai tinc temps per aquestes coses i ara gaudeixo cuinant i

fent manualitats amb els nens com no havia gaudit mai. Doncs ara era el moment de fer manualitats. L'escola ha penjat un tutorial per fer roses de paper, com que la setmana entrant és Sant Jordi i no ho podrem celebrar, tampoc, doncs ens ha semblat bona idea fer una rosa de paper. Resulta que no teníem paper vermell, però en teníem de color groc, així que ens hem posat a fer la rosa de color groc, per recordar al mateix temps els presos polítics. Tant ens hem animat que n'hem fet quinze i aquest vespre a les vuit les regalarem als veïns. A la Rosita li donarem la rosa més bonica. Hem deixat el menjador fet un fàstic, papers per tot arreu i cola enganxada a la taula, però no passa res, aquests dies ens hem de prendre les coses en calma i ja ho netejarem, això rai.

La il·lusió, la calma

Els veïns s'han posat molt contents quan els hem regalat les roses de paper, no s'ho esperaven, i ha estat una alegria. El que m'ha cridat l'atenció, però, han estat els ulls de la Rosita, que mentre mirava la rosa tenien una brillantor tan especial que no puc deixar de pensar-hi.

Llavors m'ha vingut al cap alguna cosa que he somiat sobre pregons i missatges bonics i he tingut una idea. Quina millor forma de celebrar Sant Jordi que compartint històries boniques? Buscarem els contes més especials que tinguem a casa, ens els prepararem i a través del telèfon els explicarem als avis i àvies que coneixem, com feia l'escriptor Gianni Rodari amb la seva filla quan no la tenia a prop.

Començarem per la Rosita. La Marina serà l'encarregada: ha triat la història d'una nena que va ser molt valenta, va lluitar pels seus somnis i quan va ser gran va aconseguir canviar el seu futur i el de moltes altres persones. Es prepara la lectura en veu alta com li han ensenyat a fer-ho a l'escola i marca el número de la Rosita.

L'expressió de la cara de la Marina quan acaba la trucada és una barreja entre emoció i felicitat, i té un somriure dibuixat a la cara que feia dies que no veia. A l'altra banda de l'escala, la Rosita seu a la seva butaca amb un nus a la gola i una gran il·lusió que li creix al pit.

Routines

Els relats “Rutines” i “Confinament divertit” formen part del concurs “Experiències vitals del confinament” organitzat per les regidories de Joventut, Cultura i Educació de l’Ajuntament de Montblanc.

A diferència dels altres municipis, a Montblanc es va organitzar un concurs adreçat a la ciutadania de 0 a 29 anys amb l’objectiu de compartir com s’estava vivint el confinament a casa.

Es van organitzar diverses categories amb les seves modalitats: les infantils eren fotografies i dibuixos, i les juvenils eren vídeos de TIK TOK i relats breus, com el que podreu gaudir en aquest llibre.

A l’últim, la categoria de 18 a 29 anys va consistir a escriure el diari d’un dia del confinament a casa. Es podia presentar en format vídeo, música, dibuix o relat com el que també trobareu en aquest exemplar.

En la redacció d’aquest relat hi ha participat:

· Roger Ribas Amill

AJUNTAMENT
DE MONTBLANC

El soroll del despertador m'avisava que són dos quarts de nou del matí del dia vuit d'abril. És hora de llevar-se. M'aixeco del llit mig endormiscat, em poso les sabatilles de color negre i me'n vaig al lavabo mig sonàmbul. Em rento la cara amb aigua freda per acabar-me de despertar i vaig a la cuina. Avui per esmorzar em faré dues torrades sucades amb tomàquet, oli i formatge de cabra. Després sortiré amb la meua mare al balcó a prendre un cafè amb llet, per *disfrutar* d'una bona conversa, mentre prenem el sol i contemplem el silenci del carrer.

Ja són les deu i com cada dia em tanco una estona a l'habitació per seguir avançant feina de la universitat. Avui faré dos treballs i estudiaré una estona pels exàmens, tard o d'hora arribaran.

A les dotze del migdia surto de l'habitació i vaig a la cuina a fer el dinar, avui em toca a mi. De primer, sopa de lletres, fa temps que no en mengem. De segon, lluç al forn amb fesols saltejats a la paella amb all i julivert.

Miro el rellotge negre que tenim penjat a la cuina, falten cinc minuts per dos quarts de dues. D'un moment a l'altre s'obrirà la porta i el padrí i el Marc començaran a parar taula.

Són les dues i tot està a punt. Vaig a buscar la mare i el pare per dinar. La mare està a l'habitació treballant i el pare avui està plegant roba al menjador mentre escolta de fons la televisió.

Dinem tots junts amb família, com cada dia, mentre comentem els parlaments de la consellera Vergés sobre l'evolució de la covid-19. El tema és notícia i sembla que no cansa de ser el protagonista.

Quan acabem de dinar, la mama s'aixeca a fer els cafès, excepte per a mi, que prefereixo més *disfrutar* d'un te vermell mentre acabem la tertúlia de la sobretaula.

Ja són les quatre i surto al balcó. Ara és l'hora que em dedico a llegir una estona abans de tornar-me a endinsar al món virtual. Aquest confinament em permet llegir molts llibres que tenia pendants des de feia força temps.

Les pàgines em distreuen i avui s'han fet dos quarts de sis. Entro a l'habitació per fer feina abans de berenar. A dos quarts de set vaig a la cuina, agafo un plàtan del cistell de fruita i me'l menjo mentre el padrí fa un solitari i el Marc i la padrina miren la televisió. Passem una estona d'esbarjo amb companyia.

A les set busco un canal d'estiraments per fer a casa, en

practico algun per moure'm i fer exercici, mantenint el cos actiu durant aquests dies de confinament.

Són les vuit i com cada dia crido a tota la família per sortir al balcó i aplaudir els herois que salven vides. Aquests minuts serveixen per pensar en tots ells i donar el màxim suport, d'una manera molt senzilla, picant de mans des del balcó.

Ja s'ha fet un quart de nou i aprofito per anar al bany a dutxar-me i escoltar música abans d'anar a sopar.

A les nou som tots a taula. El padrí i la padrina es posen un a cada punta, el meu germà al meu costat i davant, els meus pares. Avui mengem esparidenyes. Les ha fet la meua mare mentre jo feia exercici i em dutxava. Estan boníssimes!

Després de sopar hem tornat a fer sobretaula mentre ens bevíem una infusió. El tema de la nit no ha estat el famós virus, sinó com ens ho faríem per celebrar el dilluns de Pasqua de la manera més normal possible.

Aquest any no ens menjarem la mona a la masia dels tiets, ho farem des del balcó, que tot i no ser el mateix, podrem disfrutar del sol amb companyia mentre omplim d'una manera ben estranya les copes de cava per brindar.

Mentre parlem el temps corre i ja són dos quarts de dotze de la nit. Ara estic acabant d'escriure aquesta pàgina del diari en silenci, aprofitant per contemplar a través de la finestra de l'habitació com tothom segueix a casa pensant que tot anirà bé.

La clau
del canvi

En la redacció d'aquest relat hi han participat les següents persones i famílies:

- Arnau Pughl*
- Berta Pijoan*
- Queralt Amill*
- Soco Rodríguez*
- Glòria Bonastre*
- Berta Puig*
- Mireia Bonastre*
- Família José Guerrero*

**Ajuntament
de Pira**

Sona el despertador, un ull ben endropit veu com el sol entra pels forats de les persianes. Costa llevar-se, i penses: necessari unes vacances. Un dia més comença.

La rutina del dia a dia no ens porta a pensar que allò que menyspreem de la nostra vida diària com són els horaris, la feina, els carrers, la gent, els cotxes, l'estrès... podria canviar.

Aquell dia res ens portava a pensar que el nostre món ja mai seria el mateix.

A l'arribar a l'escola tot era normal. Els meus amics i jo jugàvem tranquil·lament com sempre, però la senyoreta ens va cridar per anar a classe.

Ens va dir que ho recollíem tot perquè els havien alertat que s'havien de tancar les escoles, els instituts... degut al coronavirus i per evitar que no s'expandís l'epidèmia.

A l'arribar a casa tots estàvem estranys i nerviosos perquè era una situació que mai havia passat. Els meus pares ens van tranquil·litzar perquè el meu germà i jo estàvem molt alarmats.

Al cap d'una estona de parlar del tema i explicar-nos tota la situació, ens vam posar a jugar al Rummikub i això va fer que ens marxés del cap tot el que ens preocupava.

L'endemà al matí vaig fer una videoconferència amb els meus amics i ens ho vam passar genial, vam poder explicar-nos les nostres emocions i sensacions i ens va anar bé poder parlar-ho.

Sort en tenim, de les noves tecnologies!!!

Cada dia miràvem i escoltàvem les notícies tots els nens a casa dibuixant, pintant, fent esport... i vam pintar la nostra pancarta al balcó amb el missatge de TOT ANIRÀ BÉ, per alegrar el carrer amb colors i agrair a tota la gent que vetlla per tots nosaltres en aquesta situació.

A poc a poc vaig agafar una altra vegada la rutina.

No teníem classes amb professors, però sí que continuava la meva ensenyança amb la televisió i els deures que m'enviava per Gmail el meu professor.

També vam fer un plantejament amb la família per saber com portar aquest canvi que ens suposava una nova situació i ens va capgirar la vida, i per tenir objectius i tasques per al dia a dia: estudiar, exercici...

Una de les tasques prioritàries...

Saber conèixer amb els pares 24 h cara a cara, conèixer les nostres virtuts i defectes i conèixer amb ells.

En realitat la pandèmia del coronavirus és com una lliçó, ja que, per les circumstàncies de la vida, estàvem poques hores junts [pares i fills@] i, com sempre, s'ha de treure la part bona. Ara compartim més temps.

És molt important portar el dia a dia amb normalitat: aixecar-nos, dutxar-nos i vestir-nos; no portar el pijama tot el dia! Fer exercici, estudiar i les tasques de casa. A la tarda, pla familiar!

Mentre els dies de confinament anaven passant i allargant-se, els carrers continuaven buits de rialles i corredisses juganeres, el silenci regnava el poble, i només era trencat per la campana que anava marcant les hores i ens feia conscients del pas del temps.

Enmig d'aquest desert es va despertar la Piroia, a qui aquell silenci esgarrifós entristia i no la deixava viure.

La Piroia és la fada que viu a la llera del riu Anguera. Una dona d'aigua poderosa, de cabells llargs i rosats com el trepat, amb uns ulls foscos i grossos que diuen, els que l'han pogut veure, que si et mira fixament als ulls, t'hi veus reflectit, com si de dos miralls es tractés: en un pots veure-hi els teus somnis, i en l'altre, les teves limitacions.

El seu secret és que no és visible per a tothom, només els infants i els que creuen en la màgia la poden veure. S'empodera al capvespre, quan surt la lluna, i escampa la seva saviesa a través de l'aigua; per aquest motiu, els més menuts de casa dormen amb bolquers, perquè tenen tanta màgia, que es desborden.

Davant d'aquest panorama, la Piroia concedeix el veritable poder de canviar el món i posar-lo 360° del revés als infants de Pira. Així és com, al sentir tocar les dotze de la nit, va decidir repartir les claus del poder de transformació a cada nena i a cada nen del poble.

Va agafar la seva vareta de joncs i pàmpol de cep, va desplegar les seves ales i va enfilarse a vol d'ocell més amunt del campanar.

No sabia per on començar, però es va deixar emportar per la màgia. Després d'estar volant durant una estona, va acabar a prop d'un parc i d'unes escombraries. Es va amagar darrere les fulles d'un arbre. Però, de sobte, una velleta va anar a tirar la seva brossa.

La Piroia la va estar observant i es va fixar en la bata bruta de pintura i purpurina que duia. Es va apropar a la dona i ella es va girar, però com que tenia ja molts anys, només va veure una petita llum que volava per l'aire. La Piroia va notar que a la velleta li brillaven els ulls i va decidir seguir-la.

Va arribar fins a casa seva. Quan va obrir la porta, la Piroia es va apropar als cabells de la dona per amagar-s'hi. En aquella casa hi havia un home gran i tres nens que no paraven de jugar. La Piroia es va adonar que els pares d'aquells nens havien de treballar, i els cuidaven els seus avis.

Va recórrer la casa fins a arribar al jardí. Allà va trobar una

na de cabells rossos i brillants, que estava llegint un llibre. El va tancar i va començar a mirar les estrelles.

De sobte, va veure la Piroia i es va espantar. En un ull de la fada la nena es veia jugant al carrer amb els seus amics i, a l'altre, tancada a casa.

– Qui ets tu? —va dir espantada la nena.

– No tinguis por, li va dir la fada amb una veu plena d'amor mentre feia brandar la seva vareta màgica amb polsim de cendra de la tranquil·litat. Em deixes que m'acosti i parlar una estoneta amb tu? No sé el teu nom...

La nena, que mirava embadalida el polsim de cendra com si fossin flocs de neu quan cauen en un dia fred de tardor, va afirmar que sí amb el cap i, amb una veu fina i serena, li va dir:

– Em pots dir Nit, no és el nom que els meus pares van triar per a mi, però és el que hauria triat jo.

– Deixa'm explicar-te, Nit, que feia molt de temps que no pujava al poble. Visc, juntament amb altres dones d'aigua, al gorg del riu Anguera, un lloc encisador, ple de llum i d'olors que meravellen. Ara a la primavera, quan la verdor encara és més intensa, ens agrada molt perquè passem encara més desapercebudes. Però et diré un secret, el lloc on més m'agrada estar és a la font de Miami. És tan plaent notar com van caient les gotetes del tapàs i et llisquen cos avall, és el nostre “spa”!

Fa dies que des del gorg i la llera del del riu no sento el soroll dels nens i les nenes del poble. En principi vaig pensar que éreu d'excursió, que havíeu marxat de colònies, però al tercer dia d'aquest silenci vaig començar a sospitar que alguna cosa no acabava d'anar bé i vaig anar corrents a trobar la fada de la Bola.

Ella és la que ens diu tot allò que ha passat i alguna cosa del futur més pròxim. Em va explicar que el coronavirus acampava per tot el món. També em va explicar el que feia i com els humans us n'havíeu de protegir. I saps, Nit, em va dir que calien algunes llunes perquè els nens i les nenes poguéssiu sortir.

La fada de la Bola em va dir: “Piroia, és molt greu el que està passant al món, però, creu-me, els humans se'n sortiran, tot anirà bé. Caldrà que tu facis una feina molt important, pensa que tens el poder de fer canviar el món, i això és el que els humans necessiten. Serveix-te dels infants per fer aquesta feina tan important.”

Acte seguit i sense perdre ni un minut, la Piroia va anar a veure a la fada de les Llunes.

Aquesta ja l'estava esperant.

– Piroia, els infants estaran confinats dues llunes. Després

començaran a sortir.

– Ufff, m'hauré d'afanyar! Abans d'aquestes dues llunes cal que tots tinguin la clau.

– I així, Nit, és com he arribat fins aquí. Tinc tot un grapat de claus que he de portar a tots els infants del poble i persones que creuen en la màgia. Tu seràs la primera de tenir la teva. Aquesta clau té el secret de com canviar el món. Porta un xip especial dotat amb 10 aplicacions, les cinc primeres són d'ús personal, les altres cinc són per a ús comunitari. Veuràs que totes són molt importants, jo ara et desvelo les personals i les altres ja les aniràs descobrint de mica en mica. Escolta'm i després t'ho mires.

Centra't en l'aquí i ara. Viu el present, el futur el desconexem i el passat ja no el tenim. Gestiona allò que sents, perquè pots sentir el que vulguis però no pots fer el que vulguis amb el que sents. Connecta't sempre que et sigui possible amb l'alegria, l'amor i la felicitat. Aquestes emocions et faran fluir. Ara no tinc temps per explicar-te què vol dir fluir, però segur que algú de la família t'ho explicarà.

Segueix els teus somnis i que aquests siguin d'alçada. Pregunta't el que realment vols, i després desplega les teves ales invisibles i segueix aquest somni.

L'última aplicació d'aquest bloc personal té a veure amb la teva actitud. Fes-ho tot des de la motivació i mai faràs servir el sacrifici. Això també t'ho pot explicar algú de la família. I deixant la clau a la Nit, la Piroia va marxar volant per anar a repartir, pel poble de Pira, una clau a cada infant, i a la resta de persones que creuen en la màgia. Anava tan ràpid que en unes hores les va tenir totes repartides, va asseure's a les agulles del rellotge de l'església de Sant Salvador i va començar a cantar, amb una veu tan encisadora que de mica en mica anava arribant a totes les orelles del veïnat.

La Nit no havia pogut aclucar l'ull fins ben entrada la matinalada. No es treia del cap el que la Fada li havia dit... hi havia alguna paraula, que degut a la seva edat, no entenia, però ho podria repetir paraula a paraula. El que la tranquil·litzava era que la fada del futur havia dit que els humans se'n sortirien, que tot TOT ANIRIA BÉ.

Tenia moltes preguntes que voldria respondre i que no paraven de rondar-li pel cap... Per què ella havia estat la primera a rebre la clau? Tenia ella el poder de canviar el món? Per què s'havia de canviar el món de com havia estat fins ara? No estava bé? I quines eren les claus comunitàries que havia de descobrir? I com ho havia de fer? Un món millor era possible?

Havia sentit a les notícies que estaven passant coses meravelloses al món des que havia començat el confinament;

canvis que només havien estat possibles perquè els humans no podíem sortir de casa. Potser sí que el món necessitava un canvi... potser un parèntesi, una bafarada d'aire pur?; havia sentit també que, per primer cop i després de molts anys, es podien veure rius amb aigües cristal·lines, animals del bosc sense rumb per la ciutat, tortugues a les platges...

La Nit també pensava en com havia canviat la seva relació amb la família. Als seus 12 anys, estava en aquella edat en què els pares eren el seu pitjor enemic, i els amics el millor de la seva vida, però des que havia començat el confinament, tot això havia canviat radicalment. I també amb els seus germans petits! Fent deures, cuinant, jugant a jocs de taula, llegint junts... Compartint moltes estones. I els crits, a casa, també s'havien acabat. Tots teníem temps de tot... els pares no estaven tot el dia mirant el rellotge ni menjant dempeus. Pensava que des de l'estiu passat quan van anar de vacances amb els seus pares a Cambrils, no havien estat tant de temps junts. Els pares anaven tan sols 2 dies a la setmana a treballar i, mentrestant, la Nit i els seus germans es quedaven a casa dels avis.

Tot havia canviat...

Era això al que es referia la Fada sobre que el món havia de canviar?

Començava a apuntar el dia i els nens s'anaven despertant... I al costat del coixí de cada nen, una clau.

Era diumenge, ja portàvem més de 40 dies confinats a casa, tots els nens del poble es van anar despertant i es van trobar amb la clau.

La Nit la va agafar amb certa por, però quan la va tocar, aquesta es va il·luminar com si de purpurina estigués feta.

La Nit pensava:

– Si la Fada em va dir que aquesta clau màgica obria la porta d'un món millor i que tenia 5 aplicacions personals, les quals eren: centret, gestiona, connecta, segueix i una bona actitud...doncs pensa...pensa, Nit...pensa...ja sé què vol dir! Després d'estar tota la nit pensant en quina cosa obria la clau màgica...; doncs, ja ho tenia!

La Nit va llevar-se d'un salt, es va vestir ràpid, va agafar la clau i va anar a la porta d'entrada de casa seva. Sabia que aquella clau anava a la porta de casa, com va dir la fada, bona actitud, i la Nit sentia que aquell era el moment d'acabar amb aquell temps de tristor i de confinament perquè realment ella creia en la màgia i en un món millor.

Va mirar la clau i la va posar al pany de la porta. La va girar i va sentir com el pany que portava tants dies tancat s'anava obrint. Però al segon tomb de clau, costava molt de girar, i la clau es va començar a escalfar i, de sobte, un raig de llum va

fer explotar el pany i la clau, i va fer caure la Nit a terra. La Nit es va aixecar i va anar a la porta; aquesta s'havia obert. Va sortir al carrer i va veure el seu carrer, el seu poble: Pira. Estava emocionada!!!

Es va retrobar amb la seva família, tiets i tietes, cosines, padrines i les va abraçar, quines ganes que en tenia! Els Skype que es feien no tenien res a veure amb aquelles abraçades. Va veure el seus veïns, els quals els havien ajudat en aquests dies de confinament a portar la compra a casa, ja que els seus pares treballaven i els avis no podien sortir. Els van donar les gràcies per solidaritzar-se amb ells.

Va anar al parc i es va trobar els seus amics de l'escola, quina alegria i enyorança! Com podia haver estat tants dies sense ells!!! No era el mateix estar amb ells que veure'ls per l'Instagram o qualsevol xarxa social. Allò sí que era autèntic.

Va anar al riu i als espadats del poble, l'aigua era ben neta i hi baixaven peixos i ànecs de diferents colors. Era preciós. Llavors va sortir a la muntanya i va pujar fins a la bandera del poble, va respirar i va sentir un aire molt net i un bosc molt verd, ple de conreus amb fruits i cereals per ser collits. En aquell moment va pensar, quines devien ser les aplicacions d'ús comunitari que li va dir la fada?

I va entendre que el poble sí que havia canviat en algunes coses, però realment el que havia canviat és com les persones i ella mateixa se sentien envers aquest: se sentia més oberta a l'amor cap a la família, amb més voluntat d'ajudar a la comunitat del poble, més comunicativa i enyorada de les amistats, i amb més respecte cap al medi natural i el nostre entorn.

I faltava la cinquena aplicació, aquesta sí que no la sabia, no l'havia descobert. Llavors se li va aparèixer la fada, a dalt de la muntanya, i li va dir:

– Nit, has descobert que hi pot haver un món millor, que has de lluitar, ser voluntariosa, oberta, comunicativa, forta i valenta perquè sigui així.

– Així ho faré —va dir la Nit.

– Però el que mai pots oblidar, Nit, és una cosa —va dir la fada.

– Quina?

– La més important! El poder de creure en la màgia i no deixar de ser mai una nena.

– Per què? —va dir la Nit sorpresa—. Perquè només amb els ulls de la infantesa es veu la importància i la bellesa plena de les coses.

En aquell moment la fada va desaparèixer i ella va entendre que aquells dies tancats tots junts, els seus pares, germans i ella mateixa, i segur que tots els seus veïns, amics, família, i tothom que deia “tot anirà bé”, miraven amb ulls d'infant, perquè més que mai tothom necessitava creure en la màgia.

La HISTÒRIA
comença

CEREALS
efecte
PAPALLONA

En la redacció d'aquest relat hi han participat les següents persones i famílies:

- Família Prats Freixas*
- Família Sánchez Martínez*
- Família Pardina Manotas*
- Sra. Magda García López*
- Sra. Rosi Pérez*
- Família Sanahuja Rullo*
- Família Miquel Rodríguez*
- Família Bacardí Saltó,*
- Sra. Rosa Torres*
- Família Arellano Espelt*
- Família Vielba Bové*
- Sra. Carme Plaza*
- Família Moreno Magre*
- Família Pérez Pujol*
- Família Sabidó Amoròs*
- Família Costas Tarragó*
- Família Cantó Corsellas*
- Sra. Ivet de la Rosa Duch*
- Família Esteller Vargas*
- Família Domínguez Hernández*
- Família Pardina Tarrats*
- Sra. Anna Parellada Sanahuja*
- Família Vilà Potau*
- Família Magre Martínez*
- Família Sanahuja Arcos*

**Ajuntament
de Sarral**

I en l'any dels bessons
sorgirà una reina
per estendre la seva plaga
dels éssers de la nit,
a la terra de les set muntanyes
transformant amb pols
els homes del crepuscle,
per culminar en l'ombra de la unitat.

Nostradamus 1555

—

Sarral, 27 de juny de 2021

Segons diuen els adults, tot va començar als volts de Nadal del 2019 en una província de la Xina, ni tan sols sabien de què es tractava, uns deien que era un virus, d'altres un experiment bacteriològic que s'havia descontrolat, però el cert és que en menys de tres setmanes va aparèixer a Itàlia, en menys de dues a tot Europa i abans de dos mesos a tots els països del món.

S'estenia ràpidament, d'una forma molt violenta, i causava un gran nombre de morts entre la població més afeblida... o almenys aquesta és la versió oficial del govern. Ara bé... us imagineu un món paral·lel on els actes en un són de grans conseqüències en l'altre???

És el que s'anomena efecte papallona, un acte tan simple com llançar una pedra en un estany, en el seu món alternatiu pot causar grans inundacions. I si tot el que estava passant al nostre planeta era el reflex del que passava al nostre univers paral·lel? Una guerra entre el bé i el mal, en què les bruixes i fades de la Foscor estiguessin en lluita constant amb les fades bones, un món on conviuen junts els gegants, els nans, els follets, les bruixes, les fades i els infants, sobretot ells.

Si durant la seva infantesa poden controlar els seus somnis, podran controlar el seu futur i el seu destí, ja que és en la infantesa on resideix la seva puresa.

Cada cultura anomena aquests éssers de manera diferent. A Mèxic, la Llorona; a Haití, Mêtminwi; al Japó, Namahage; a Indonèsia, Wewe Gombel; a Sud-àfrica, Tokoloshe; a Alemanya, Butzemann; a Anglaterra, Boogeyman; a Rússia, Baba Yaga, i aquí, l'home del sac. Tots tenen una cosa en comú, els infants.

Si us atreviu, us convido a conèixer la seva història, la història de la seva família: es diu Berta i té quinze anys.

CAPÍTOL 1

TRENCAR EL CONFINAMENT

Un dia durant el confinament provocat per la covid-19, mentre el sol es ponia, l'Ona, de cinc anys, va veure des del balcó del seu pis, perquè ells vivien en un bloc de pisos, a la cinquena planta per ser exactes, un home pal·lantat enmig de la plaça, allí quiet, totalment immòbil, impassible mirant directament cap a ella, sense apartar la mirada, com si és tractés d'una estàtua de pedra. Era un home prim, molt prim, exageradament prim; portava un vestit fosc, una camisa blanca, un mocador al voltant del coll de color vermell i sobre el cap portava un barret negre, un barret d'estil anys quaranta.

L'Ona, després d'observar-lo una bona estona, va cridar la mare que era dins la cuina preparant el sopar; no era molt tard però a casa al pare li agradava sopar molt d'hora, com les gallines, deia sempre ell.

– Mama... A fora la plaça hi ha un gegant, allà plantat, que mira cap al nostre edifici...

La mare, sense donar-li més importància, li va seguir el corrent, com si es tractés d'un joc.

– Dona... Doncs convida'l a sopar... Cada dia no tenim un gegant a sopar a casa.

– No, mama ...no el vull convidar, no m'agrada com em mira.

La mare tot seguit treu el cap per la finestra, mira cap a la plaça i, com que no veu a ningú, li diu en to burleta a l'Ona:

– Va! Acomiada't del teu gegant i entra que ajudaràs els teus germans a parar taula per sopar.

Mentre paraven taula per sopar, l'Ona va explicar als seus germans la descoberta del gegant; ells tampoc li van fer gaire cas, més aviat li prenién el pèl.

Uns dies més tard, l'Ona i el Joan estaven jugant en una habitació, i el Joan, que té cinc anys més que l'Ona, en to foteta li pregunta...

– I el teu amic el gegant té nom?

Ella, que està pentinant una nina, sense ni mirar-se'l a la cara li respon:

- No sé si té nom.
- Llavors no és el teu amic?
- No...
- Potser és el teu xicot/promès...

L'Ona amb una cara de pocs amics se'l mira i li diu:

- Tu ets beneit, no, nen...?
- El Joan en to burleta comença una cantarella: "L'Ona té xicot/promès... l'Ona té xicot/promès..."

En aquell moment la Berta entra per la porta, menjant-se un entrepà de formatge.

- Què passa amb tant enrenou?

El Joan, que és més ràpid que l'Ona, agafa la iniciativa:

- L'Ona, que té xicot/promès.
- Nooo, jo no tinc xicot/promès. El Joan és ximple —diu l'Ona.
- Sí, sí que té xicot/promès.

Llavors l'Ona li salta a sobre el coll, molt enfadada.

- No tinc xicot/promès, ruc...

La Berta els separa.

- Prou! Vinga, Ona, el Joan t'està fent una broma i tu, Joan, deixa de posar-te amb ella.
- Però és veritat que té un xicot/promès imaginari, que se la mira cada dia des de la plaça.
- Noo... no és el meu xicot/promès...
- Vinga, ja n'hi ha prou, que la mare s'enfadarà... i si té xicot/promès és cosa seva; oi que sí, Ona?
- No és el meu xicot/promès, em fa molta por...

- Uh, uh, uh, sóc el gegant, el xicot/promès imaginari de l'Ona, que viu a la plaça...—li fa el Joan aixecant-se amb els braços estirats com si fos un mort vivent d'aquelles pel·lícules antigues.

- Prou, Joan, marxa! —li va cridar la Berta.

El Joan segueix caminant en direcció a la porta amb els braços estirats i surt fora l'habitació.

- Uhh, uh, uuuhhh!

Les dues es van quedar a soles a l'habitació.

- Ona, reina..., si no vols que el Joan se'n rigui de tu, no li diguis això del gegant de la plaça.
- Però és que és veritat i ningú em creu.

L'Ona s'aixeca amb la nina agafada del braç i surt de l'habitació.

Una nit de tempesta un gran tro va despertar l'Ona. Era negra nit, una nit d'una foscor absoluta, només la llum dels llampecs que es filtraven per la finestra il·luminaven breument l'habitació. L'Ona va engegar l'interruptor del llum de la tauleta de nit, no funcionava... Havia marxat la llum. Ràpidament va obrir el calaix de la tauleta i va agafar una llanterna, es va aixecar i només posar els peus a terra amb el raig de llum de la llanterna va veure, de reüll, un moviment estrany. Va enfocar amb més precisió la llanterna al llit de la Berta, que estava dormint, i va veure un espectre totalment blanc, amb una cara esquelètica, uns ulls foscos que semblava que no tenien fi i que tenia la pell totalment momificada, flotant sobre la seva germana a uns escassos trenta centímetres. Aquell ésser, en sentir la llum de la llanterna sobre el seu rostre, va girar ràpidament el cap en direcció a l'Ona, que estava petrificada als peus del seu llit aguantant la llanterna, sense poder-se moure. L'ésser momificat va emetre un crit esgarrifós i va desaparèixer com si res, en una fracció de segon.

Aquell crit esgarrifós va fer despertar la Berta, que es trobava en un son profund. Totalment desconcertada, la mare va obrir la porta i l'Ona va intentar explicar tot el que havia succeït, però la mare la va intentar consolar explicant-li que havia estat un malson. Com que no ho va aconseguir, se la va endur a dormir amb ella i el pare, que dormia com un tronc i no es va assabentar de res; la Berta va seguir dormint sense donar-li més importància: havia estat un senzill malson.

Al matí següent a l'hora de l'esmorzar, ningú va fer cap comentari del que havia passat a la nit, solament havia estat un malson, menys per a l'Ona que encara veia el gegant a la plaça palplantat, però aquest cop havia canviat de posició, ara era més a prop del seu bloc.

La família seguia amb el seu dia a dia, durant la quarantena: llevar-se, esmorzar, fer deures, una mica de psicomotricitat, una dutxa, dinar i lleure, veure una pel·li, jocs de taula, així fins a l'hora de sopar, un dia rere l'altre; ja feia quasi sis setmanes i la pressió començava a ser més que evident.

L'Ona i la Berta es passen moltes hores juntes, perquè la mare està doblant torn a l'hospital. A la seva planta van curts de personal i el pare treballa de carretoner en un magatzem de logística alimentària i aquelles setmanes també van de bòlit.

L'Ona no va tornar a parlar més de l'espectre flotant de

l'habitació, simplement no el va tornar a veure més i desitjava no tornar a veure'l mai més, ara bé...

El gegant de la plaça va començar a fer-se més present en les converses amb els seus germans, que encara es pensaven que era un nou joc adquirit per la seva germana o una nova manera de cridar la seva atenció.

El Joan es passa el dia jugant amb els seus millors amics, el Daniel i el Jordi, dos bessons que viuen al mateix bloc, al sisè segona, amb els walkie-talkies.

La Berta també té molt de contacte amb la Marta, la seva amiga de l'institut que viu al quart quarta. La Marta té un germà un any més gran que el Joan que es diu Pau. És un noi una mica reservat, no té gaires amics i sempre porta una mena de pissarra penjada al coll, per escriure el que pensa, perquè té una manca en la parla que fa que no li agradi parlar amb la gent.

Una nit, quan tots dormien, uns sorolls van despertar la Berta. Eren uns sorolls indescriptibles, molt suaus; primer es pensava que era l'Ona, que somiquejava somiant, però no, venien de fora de l'habitació; va parar més atenció, venien de més enllà del passadís, concretament de l'habitació dels pares. Eren uns sorolls molt suaus, que venien i marxaven en intervals de dos o tres segons: soroll, pauta, soroll, pauta... Es va concentrar i va prestar-hi més atenció; no era un soroll, era una mena de xiulet, molt fluix quasi imperceptible. Va decidir aixecar-se i anar a comprovar d'on venia realment, va agafar la llanterna del calaix de l'Ona i va sortir de l'habitació, tot estava en calma tensa, només trencada pels petits xiulets i alguns lladrucs d'algun gos del carrer a la distància. La Berta anava caminant molt a poc a poc pel passadís, en direcció al dormitori dels pares; de sobte va sentir que una mà l'agafava del braç i detenia el seu avanç, en aquell moment el cor li va fer un sotrac, les cames se li van aturar de cop, no es podia moure, una por extrema es va apoderar de les seves cames, es va girar i quasi es va posar a plorar. En veure que qui l'havia aturat era l'Ona, una sensació d'alliberament li va recórrer tot el cos.

– Què hi fas tu aquí, ves a dormir...

– No puc, ara ja no puc, els xiulets no em deixen tornar a agafar el son.

– Està bé, però queda't al meu darrere.

L'Ona li va agafar la llanterna de la mà, les dues noies van seguir caminant en direcció a l'habitació, la porta estava ajustada. La Berta va empènyer la maneta molt a poc a

poc i no es podia creure el que veia, i aquella sensació de glaç, que li va recórrer el cos uns segons abans, es va tornar a apoderar d'ella. L'Ona es va obrir pas entre les cames de la seva germana i la porta per mirar dins, l'ésser esquelètic estava flotant sobre els seus pares, que estaven immòbils en un son profund. L'ésser es va mantenir flotant sobre els pares uns segons, que van semblar eterns. Quan aquell ésser va percebre el raig de llum de la llanterna de l'Ona a l'esquena, va pronunciar una mena de crit esgarriat, es va llençar a sobre d'elles, les va fer caure de cul a terra i l'esperit va recórrer tot el passadís volant, fent caure tots els retrats familiars que estaven penjats de les parets i provocant explosions en tots els llums per on passava.

Uns cops molt forts van pronunciar-se des de la porta de l'entrada, algú estava picant amb una força i violència. En aquell instant, el Joan, que fins llavors estava dormint, va sortir de la seva habitació tot endormiscat i va anar en direcció a la porta del carrer. La Berta, asseguda a terra, va intentar aixecar-se el més ràpid que va poder, mentre cridava amb totes les seves forces perquè el Joan no obrís la porta.

– Noooo, Joan, no obris la porta, no l'obris...

Però era massa tard, el Joan mig adormit amb prou feina va sentir els crits de les seves germanes i ni tan sols va veure qui va empènyer la porta de l'entrada, que quasi el fa caure amb ell a terra també. Eren la Marta i el Pau amb la seva pissarra penjada al coll, amb la paraula ONA escrita i amb un lot cadascun.

La Berta i la Marta es van fondre en una abraçada enmig de plors, que eren una barreja de por, alegria, tristor i dolor. Els seus pares també estaven adormits sota l'encanteri.

Un cop es tranquil·litzen tots cinc, la Marta els explica que el seu germà Pau fa dies que no para d'escriure a la pissarra que l'Ona corre perill, que la Baba Yaga es vol apoderar dels seus somnis.

No pot explicar per què el seu germà Pau pot sentir la presència d'aquells éssers, ni per què l'Ona els pot arribar a veure; no tothom té, ni posseeix, aquella capacitat, però hi ha d'altres nens escampats pel planeta que sí que ho poden fer, potser per la seva sensibilitat o per la seva manera de veure les coses, que els fa més sensibles. Però el missatge és clar: tots els infants que posseeixen aquella virtut estan citats en una cabana al mig del bosc, on hi

ha una fada bona, que està presonera sota un encanteri i l'han d'alliberar.

Mentre els pares estan adormits sota l'encanteri de la Baba Yaga, ells hauran de saltar-se el confinament i anar a trobar la resta dels nens. Ho faran de dia amagant-se dels adults i de la Baba Yaga, i a la nit hauran d'extremar les precaucions, ja que és quan els éssers estranys surten dels seus caus.

– La Baba Yaga és un ésser malèfic procedent de la cultura russa, i segons diu la llegenda s'emporta els infants aprofitant la nit, mentre dormen, ja que com que no és un ésser de carn i ossos, no pot sortir mentre hi hagi sol i fins i tot no tolera la llum de la lluna, ni la blava de les llanternes —explica la Marta.

La Berta es mostra incrèdula, mil preguntes passen pel seu cap. Per què ella? Per què la seva família? Què han de fer ara?

Van dedicar la resta de la nit a preparar les motxilles, amb queviures, piles, llanternes, menjar, refrescos, sacs de dormir, una vella tenda d'acampada dels pares, fanals, paper higiènic, guants, ulleres i mascaretes, fins i tot una navalla antiga suïssa multiserveis.

Va ser una nit llarga plena de nervis. Van revisar el contingut de les motxilles una vegada i un altra, i eren conscients que es deixarien alguna cosa, segur... Però no sabien què era.

Uns minuts abans que sortís el sol, els tres germans ja estaven a punt per anar a recollir la Marta i el Pau, per casa seva; van fer un petó als pares i van sortir en silenci; no sabien què passaria, ni tan sols sabien si tornarien mai més a casa seva, ni si podrien abraçar de nou els seus pares. Era un viatge perillós i res feia pensar en un final feliç.

La Marta i el Pau ja estaven preparats quan els tres germans els van passar a recollir. Van baixar les escales amb gran silenci i just abans d'obrir la porta que donava accés al carrer, una veu darrere seu els va sorprendre.

– Podem venir amb vosaltres?

Tots es van girar al mateix moment i en veure els dos germans bessons, el Jordi i el Daniel, tot equipats amb les motxilles i els sacs de dormir, van mirar directament el Joan, que va amagar els ulls i va mirar a terra.

– Què? Són els meus millors amics...

La Berta es va posar davant seu de genolls, els va agafar

del braç amb molt d'afecte i els va dir:

– Nois, no podeu venir amb nosaltres... Els vostres pares es preocuparan i s'enfadaran si quan s'aixequen no us troben a casa.

Els dos nois es van posar a ploriquejar i somicar, mentre les llàgrimes els queien per la galta, i, entre llàgrimes, el Jordi, que era menys tímid que el Daniel, va contestar:

– Els nostres pares van marxar a treballar fa dos dies i encara no han tornat a casa.

– Però... no els heu trucat per telèfon?

– Sí..., però no contesten...

—

CAPÍTOL 2

EL FOLLET MENTIDER I EL PAS DEL PONT

Mare meva, aquella era una situació tan surrealista que no tenia cap explicació lògica... La Berta va respirar a fons i va dir :

– Nois, esteu segurs del que estem a punt de fer?

– No tenim cap més sortida, si ens quedem aquí la Baba Yaga ens trobarà —van contestar tots.

Es van posar a caminar i al passar per la plaça, on dies abans l'Ona havia vist al seu terrorífic “amic”, hi havia una nota mig estripada clavada en un arbre, on es podia llegir: “ Busqueu respostes anant cap al pont Vell “.

Llavors la Berta va recordar que quan eren petits, el seu pare els va explicar la història d'aquell pont Vell i de com se les havien de veure les persones que s'atrevien a passar-lo, amb els entrebancs d'un follet mentider.

Els carrers del poble estaven buits, semblava una pel·li d'aquelles de zombis.

Havien de passar per dins del poble per arribar al pont Vell, però això seria massa arriscat; la Marta ho tenia clar i va ser la primera a fer saber la seva opinió.

– No crec que sigui bo passar per dins del poble perquè alguna patrulla o algun adult ens pot veure.

Realment tots pensaven el mateix, però ningú ho volia dir. Va ser l'Ona la que va trencar el silenci.

– Hem de sortir del poble i passar a través del bosc, ja que entre els arbres estarem a cobert.

Es van allunyar al més ràpid que van poder del poble, pel camí de les hortes, en direcció cap al bosc, i seguint el vell camí de ronda arribarien al pont Vell.

En menys de trenta minuts ja van divisar el seu objectiu.

– Nois!!! Estem apropant-nos al pont!!! –va exclamar la Berta.

– Xxt! Calleu!!! Què ha sigut aquest soroll?

De fons es va sentir una diabòlica rialla. Era el follet mentider???

De lluny amb les llanternes van enfocar el lloc d'on provenia el soroll i van veure la silueta d'uns quants llops, que udolaven al mig del bosc.

Llavors, la Berta espantada va dir al seu germà Joan:

– Prepara l'encenedor que haurem d'engegar el fanal que tenim a la motxilla.

El Joan li contesta.

– No et servirà per espantar els llops, millor que fem una torxa de foc amb aquestes branques de pi que hi ha aquí terra.

Un cop encès el foc, tots comencen a córrer en direcció al pont. Les dues noies grans es queden enrere tancant la formació brandant les torxes amb les mans per espantar els llops; quan falten uns cent metres per arribar al pont Vell i quan sembla que ja han espantat els llops, tornen a sentir udols i xiulets.

L'Ona espantada diu:

– Torneu a preparar les torxes.

Però el Daniel i el Jordi amb les seves llanternes veuen que aquesta vegada no són llops el que se'ls està apropant, sinó una altra cosa.

– S'acosten per darrere!!! –cria el Jordi.

És llavors quan se'ls apropa la silueta d'un homenet petitíssim, d'ulls vermells, vestit de coloraines i molt vellet. Té la boca molt grossa amb dents punxegudes perquè li agradava molt menjar. Era el follet mentider.

L'homenet se'ls acosta lentament i els pregunta amb veu entremaliada i juganera:

– Què feu vosaltres al meu bosc? No podeu estar al meu bosc.

– Volem traspasar el pont Vell –respon la Berta.

L'homenet respon:

– No podeu si abans cadascú no em contesta una endevi-

nalla, per a tu serà la primera.

La primera és per a l'Ona.

El follet se li acosta a cau d'orella i li fa la següent endevinalla:

– Soc ocell molt cantaire, i provinc de les illes Canàries. Puc ser groc o taronja, cantar poc o no cantar.

L'Ona una mica dubtosa contesta:

– El canari.

I el follet ben divertit li contesta que l'ha encertat.

– Molt bé, molt bé... Ara et toca a tu.

La segona endevinalla és per al Daniel, i el follet pregunta:

– Passo pel foc i no em cremo; passo per l'aigua i no em mullo.

El Daniel contesta:

– L'ombra.

I també l'encerta.

– Molt bé, molt bé... Ara et toca a tu.

El següent a respondre l'endevinalla és el Jordi.

– Per més que vinguis darrere, mai no em podràs atrapar; i quan vulgui escapar-me, sempre m'hauràs d'empaitar.

El Jordi també respon encertadament .

– És l'ombra.

– Molt bé, molt bé... Ara et toca a tu.

Ara li toca al torn a la Marta.

– Venç el tigre i el lleó
venç el brau enfurismat
venç el pobre i el senyor
i a tothom deixa estirat.

La Marta respon.

– La son.

I també l'endevina.

– Molt bé, molt bé ... Ara et toca a tu.

Ara toca el torn del seu germà Pau, a qui el follet pregunta:

– Què deu ser, què pot ser, que com més gran es fa, llavors menys la veiem?

I el Pau agafa la pissarra i molt lentament escrit la parau-

la: LA FOSCOR.

– Molt bé, molt bé ... Ara et toca a tu; aquesta serà més difícil.

El següent a qui li toca endevinar és el Joan i el follet li pregunta:

– Tots sabeu que soc rodó,
per això no entenc
per què, de vegades,
em compareu amb un mocador.

I el Joan contesta:

– És el món.

– Bé, molt bé ... Ara el següent, aquest cop no l'endevinaràs.

L'última a respondre és la Berta.

– Davant d'una muntanya
molt fort vaig posar-me a cridar,
i ella, amb claredat,
em va contestar.

– L'eco.

Però una vegada han contestat totes les endevinalles amb encert, l'home trapella els diu amb to burleta:

– Us pensàveu que era tan fàcil passar el pont? Doncs cal que em guanyeu en la partida d'un joc de cartes que es diu el mentider: l'objectiu del joc és quedar-se sense cartes i el guanyador és qui es queda sense cap carta.

Llavors els nois i noies veient impossible el nou repte i sabent que els follets són amants de l'ordre, decideixen que l'han d'enganyar d'alguna manera.

La Berta comenta a tot el grup:

– Sé que els follets són persones molt ordenades, i podem enredar-lo perquè estigui una estona ben entretingut.

La Marta diu:

– Jo porto molts cereals a la meva motxilla i podem escampar-los per terra i dir-li que ens ajudi a recollir-los.

El Daniel diu:

– En aquest moment aprofitarem que recull els cereals per traspasar el pont.

I llavors..., la Marta i el Daniel llencen un grapat de cereals a l'aire, el follet en veure l'escampall de cereals es llença a recollir-los.

– El bosc ha d'estar net..., no podem embrutar el bosc, hem de recollir..., el bosc ha d'estar net...

Llavors tota la colla arrenca a córrer en direcció al pont.

—

CAPÍTOL 3

L'ACAMPADA

El "Grup" aconsegueix despistar el follet mentider, travessen el pont però quina és la sorpresa?... doncs la sorpresa és que no troben la cabana on tenen presonera la fada bona.

La seva decepció és tan gran que la Berta els ha d'aixecar els ànims!

– Vinga, nois, que tots junts ho aconseguirem si fem pinya!, ens en sortirem, ja ens n'hem sortit d'una de ben petita tots junts, i tots es posen a riure. És veritat i tot això alguna cosa bona ens portarà.

Però és un paisatge estrany, nou per a ells i no saben què han de fer, on han d'anar; saben que han de tirar endavant, enrere no poden.

I de cop i volta, com si ho estiguessin esperant, apareix un home gegant!

Un home gegant simpàtic, un home gegant aparentment bo, però la Berta i la Marta no ho veuen pas així.

L'Ona i en Pau, que són especials, tenen una mena de do per veure el més enllà de les persones, estan d'acord en el fet que l'home gegant els pot ajudar, però s'han de donar pressa perquè la nit comença a arribar i és quan més perill corren, sobretot l'Ona.

En Joan, en Jordi i en Daniel, tots alhora, li pregunten:

– A veure, home gegant, tu, com et dius?

L'Home gegant els respon:

– Em dic Clau.

L'Ona li diu:

– Clau? Quin nom més estrany...

– Sí!, el meu nom té a veure amb la sortida del bosc màgic, jo seré qui us obri la porta per poder continuar el vostre camí.

La Berta i la Marta, que són les desconfiades, li pregunten ben decidides.

– Tu ens pots ajudar?

– I tant!, jo us vinc a ajudar perquè si us ajudo a vosaltres, m'esteu ajudant a mi.

L'Ona i en Pau li diuen:

– Com et podem ajudar a tu si encara no hem fet res?

L'home gegant contesta:

– Jo vull que quedi alliberada la fada bona!, si la fada bona no queda alliberada, el bosc Màgic desapareixerà i tot ésser viu morirà; per això vosaltres sou qui la podeu alliberar; per tant, us indicaré el camí i així arribareu abans.

– D'acord —diu en Jordi—; vinga, anem per feina, que és tard i vol ploure.

L'home gegant li respon:

– Aquí no plou mai! —i tots es posen a riure.

– Aaaaah —diu en Joan—, i a més a més ens protegirà de la Baba Yaga?

– En aquest bosc sí! —contesta el gegant—. Aquí no pot entrar, només tinc la clau jo!, però tingueu en compte que quan sortiu d'aquí tornareu a estar en perill, no podeu deixar que la Baba Yaga us agafi.

– Això ja ho veurem, de moment som aquí!, estem cansats i tenim gana —diu en Daniel.

– Doncs decidit —diuen la Berta i la Marta—. Acampem aquí, que és un lloc bonic i tranquil!

– No trobes? —li diu la Berta a l'Ona.

– Sí, em sembla bona idea —li contesta—. Teniu raó, ens toca descansar una mica, estar tranquils i agafar forces per plantar cara a la Baba Yaga.

L'Ona li pregunta a l'home gegant:

– Encara no ens has dit on hem d'anar?

L'home gegant li diu:

– Jo em quedaré amb vosaltres tota la nit.

Agafen la tenda d'acampada vella que havien agafat dels seus pares i comencen a muntar-la.

L'home gegant els porta menjar i laminadures d'aquell bosc màgic, tot està molt bo, però ja s'ha fet fosc, és tard i tenen molta son.

L'home gegant els diu: -Dormiu que jo quan surti el sol ja us avisaré i us acompanyaré fins a la sortida.

Després de passar una nit on tots han descansat...

El gegant els diu:

– Vinga, nois, ja és hora de marxar, heu de continuar el vostre camí i aconseguir alliberar la fada bona. No serà fàcil però trobareu la manera d'arribar-hi.

Decideixen anar un rere l'altre i deixar una distància entre ells, per respectar les regles del confinament. D'aquesta manera, van avançant, van caminant, i al cap d'una estoneta s'adonen que hi ha una cabana una miqueta més endavant. De fet, aquesta cabana és una caseta de pedra, de les que es troben als voltants de Sarral, Montbrió i Vallverd, entre les vinyes.

Com que són un grup bastant nombrós, decideixen que només la Berta i en Joan vagin a mirar si hi ha la fada bona dins d'aquesta cabana. La resta s'estiren per terra, per no ser vistos, i la Berta i en Joan s'apropen a la cabana però pels marges d'un rierol, per evitar arribar-hi pel camí.

Quan la Berta ja està quasi bé a l'alçada de la cabana, veu la fada bona lligada a una biga de fusta que ha caigut de la teulada. De fet, la cabana es troba en pèssimes condicions, i no té ni una porta. La Berta s'està uns minuts escoltant i, com que no se sent ningú, s'atansa dins la cabana i, amb unes tisores que havia agafat de casa, trenca la corda i allibera la fada bona.

Com a graïment, la fada bona li concedeix un desig i li diu a la Berta que li demani al més aviat possible perquè aquest desig només es pot acomplir si se li demana ara, tot just acabada d'alliberar.

La Berta li diu al Joan que es reuneixi amb ella i amb la fada bona i li parla a cau d'orella. En Joan fa que sí amb el cap i aleshores la Berta li formula la següent petició a la fada bona.

– Fada bona, podríeu aconseguir que aquest confinament s'acabi ara mateix, a condició que totes les persones que el patim a partir d'ara siguem molt més solidàries i pensem molt més en el nostre planeta que no pas en nosaltres mateixos i que tots els malalts es vagin curant i no mori ningú més?

La fada bona li fa que sí amb el cap i els diu a la Berta i al Joan:

– Nois, vosaltres dos, i els vostres germans i amics que us esperen allà baix, sou els responsables de tornar a Sarral, de pujar a la torre de l'església i de fer un pregó. En aquest pregó anunciareu que a partir d'ara el confinament s'ha acabat, que tothom pot continuar amb les seves tasques, i que els malalts aniran tornant a casa a mesura que se'ls vagi donant l'alta.

A mesura que la fada va parlant, una foscor va tapant el cel, es gira una ventolera cada vegada més forta, la foscor

augmenta considerablement, i degut al fort vent les paraules de la fada quasi son inintel·ligibles, les paraules sonen mes aspres, més ronques; el Joan i la Berta es queden petrificats perquè no entenen el que està passant, el rostre del que havia de ser la fada bona s'estava convertint en la Baba Yaga, s'aixeca una ventolera més forta i l'espectre allarga la mà per agafar la Berta.

—

CAPÍTOL 4

LA CRUÏLLA

– No em podreu aturar...

La Berta obre els ulls tota suada, l'Ona l'estava sacsejant per despertar-la, tot era un malson..

– Berta, desperta, desperta... La Baba Yaga t'ha visitat en un malson.

Després del malson de la Berta, tots van decidir que abans de començar a caminar, havien d'agafar forces amb un bon esmorzar. L'home gegant els havia portat fruites, mel i una gerra amb llet. Un cop van acabar d'esmorzar, van recollir la tenda d'acampada i quan volien començar a caminar es van adonar que el Joan no hi era. Tots van començar a cridar: Joan, Joan, on ets?

Es van separar en 2 grups fins que el Daniel va trobar el Joan ajupit darrere uns matolls.

– Què voleu? És el que passa quan esmorzes fruita.

Tots es van posar a riure després de dir-li que la pròxima vegada, millor que els avisés, no calia donar molts detalls, només calia dir que havia de marxar un momentet. Després de dues hores caminant, van arribar a una cruïlla. Tenien 3 opcions: o bé seguir el camí que ja portaven, anar cap a l'esquerra o cap a la dreta.

Tant si seguien recte el camí que ja portaven com si agafaven el de l'esquerra, semblava que els portarien cap a unes muntanyes, ja que es veien envoltats de muntanyes. Només el camí de la dreta semblava més planer.

– I ara cap a on anem? - va preguntar la Berta.

– Això, això, cap a on anem? -va insistir la Marta tot mirant l'home gegant als ulls.

– Amb això jo no us puc ajudar —va dir el gegant—. Jo us

acompanyo fins a la sortida del bosc perquè jo us obriré la porta per poder continuar el vostre camí, però tots 3 camins porten a la sortida del bosc, així que heu de ser vosaltres qui decidiu quin camí heu d'agafar.

– Doncs sí que ens serveixes d'ajuda! —van dir el Jordi i el Daniel.

– Va, tots tranquils —va dir la Marta. Si abans hem estat capaços d'encertar totes les endevinalles del follet mentider i fins i tot d'enganyar-lo per poder passar el pont Vell, segur que ara també sabrem quin és el camí que ens portarà cap a la cabana on es troba la fada bona i podrem finalment alliberar-la.

– Sí, sí. Va, pensem tots una mica —va dir la Marta.

– Jo estic ja cansat —va dir el Joan. Millor que agafem el camí de la dreta, que és el més planer.

– Home, això no em sembla un raonament gaire justificat pel que hem vingut a fer aquí. Més aviat és el raonament d'un drogo —va dir la Berta. Jo penso que les cabanes acostumen a estar més aviat a les muntanyes que no a les planures. A més a més, penso que la fada bona estarà presonera a una cabana de difícil accés. O què en penseu vosaltres?

– Jo penso com tu —va dir el Daniel—, però el cas és que encara hi ha 2 camins que ens porten a les muntanyes: el de l'esquerra i el recte.

– Doncs bé, ara tenim un 50% de probabilitats d'encertar, hem millorat —va dir el Jordi.

– Molt bé, Jordi, així m'agrada: actitud positiva! -va dir la Marta.

El Pau i l'Ona portaven una bona estona sense dir res, pensatius, escoltant els arguments dels uns i els altres fins que el Pau va escriure a la seva pissarra: ESQUERRA.

En aquell moment l'Ona va dir entusiasmada:

– Sí, sí, això és el que pensava jo també: agafar el camí de l'esquerra. Crec que hem de seguir sempre el nostre cor per aconseguir els nostres objectius i el cor el tenim a l'esquerra, així que crec que el camí correcte és el de l'esquerra.

La resta es va mirar tot pensant si aquest argument els convenia i van decidir que sí, que sempre hem d'escoltar el nostre cor, així que van agafar cap a l'esquerra i van començar a enfilel el camí amunt, perquè feia pujada, els bessons i el Pau van agafats de la mà i tanquen la formació.

La Berta i la Marta es miren i es fan l'ullet. No volen que

es faci pesat el camí als més petits. De sobte, parlant amb veu baixa, tenen una idea i la duen a terme.

– Ei! Nois! —diu la Berta—. Els nois callen de sobte i es miren a la Berta.

S'aturen i agafen aire.

– Farem un joc, és divertit, entretingut i aprendrem alhora i ens servirà per recordar paraules que tenen un significat.

– Jo dic una paraula i al següent que li toqui, amb l'última lletra de la paraula, en diu una altra i així successivament.

– Bona pensada! —comenta la Marta.

– També ens servirà com a repàs per no perdre el català, la nostra llengua, ens sentirem més propers als pares, avis i adults del nostre poble. I aquest temps tant defensarem la terra on vam néixer, les arrels i la llengua, que amb aquest confinament ha quedat una mica de costat.

– Vinga! —diu en Jordi—. Que no comencem?

Ell, que és molt inquiet i li agrada molt parlar.

Comença la Berta.

– Va per tu, Marta, la meva paraula és “amor”.

La Marta, que va al costat de la Berta, li contesta rascant-se el clatell:

– La meva és... “ràpid”. I és per a tu, Pau.

En Pau bufa, té calor, està tot suat. Però agafa la pissarra i escriu “Diades” i amb el dit assenyala al Daniel, satisfet amb ell mateix.

Mentre, la Berta està pensant: “Portem uns quilòmetres caminant i de moment no s’han exclamat”, se sent orgullosa d’ella mateixa, li ve al cap la mare.

Recorda com passaven l’estona jugant a aquest joc, i així la mare cosia per a una empresa del poble, de material sanitari, i jo no l’atabalava.

Per la seva banda, la Marta tenia una sensació estranya i no es trobava gaire bé. Potser li havia fet mal alguna cosa de menjar.

Tenia uns rampells a la panxa, però no volia dir res, per no perdre molt de temps.

I no volia que la Baba Yaga els fes algun ensurt més, o tramés alguna cosa més forta.

L’Ona intuïa alguna cosa, però callava, es va aturar i va assenyalar uns arbres que estaven units, com si fossin

un, i va dir:

– Comença a refrescar; per tant, podem parar a muntar la tenda, i així enfilem l’últim tram, per trobar la fada bona i alliberar-la, a primera hora del dia?

Com que estaven cansats, tots hi van estar d’acord. Es podia dir que eren un i feien una pinya, com la que fan els castells i que quan els veus en directe o per televisió, et fa “posar la pell de gallina”, perquè veus la unitat i que tots es necessiten: els uns als altres, deixant de banda les creences de cadascú, color de pell o situació econòmica.

Com ara la gent que es juga la vida pels altres en aquesta pandèmia.

Van muntar la tenda, obrir les motxilles i van treure unes galetes, uns sucus i van compartir unes pomes.

De sobte, es va trencar el silenci, el Jordi (un dels bessons) va començar a plorar, la Berta el va abraçar i li va preguntar:

– Què tens, amic? Et trobes malament, et fa mal alguna cosa?

El Jordi s’eixugà les llàgrimes i, enmig de somiqueigs, contesta:

– Enyoro els pares i pateixo pel meu gos, en Patum, li van posar aquest nom, perquè tenim uns tiets a Berga, i per la festa que fan el van anomenar així, a més és un cadell i deu estar espantat i sol.

La Marta li va treure un somriure, perquè va caure de cul del tronc que feien servir de seient.

I van fer una mica de comèdia, perquè oblidessin per un moment els que havien deixat a casa.

Els envair la son, i van adormir-se tots. Uns agafats als altres així tenien més escalfor.

El dia apuntava, quan es va sentir un crit que feia tremolar el terra.

En Pau va escriure: “NANS, NANS”.

Els altres fan un silenci sepulcral, observen com el cel es posava de color vermell. Llavors la Berta nota que algú li estira els cordons de les seves vambes. Abaixa el cap i veu unes criatures molt petites. Eren nans, que cridaven la seva atenció.

– Què voleu? Què hi feu aquí???

Van preguntar espantats, a la seva manera i els nans els van dir que havien de marxar d’allà corrents, que havien despertat la còlera de la Baba Yaga i que arribaria la

maledicció. Ho faria en forma de tempesta de pedres i provocaria que els camins es fessin intransitables.

Van agafar i començar a córrer fins a arribar ben bé a la vora d'un riu, de sobte la Berta va quedar enlluernada per un reflex, que venia d'un forat al costat del riu.

– Mireu, mireu!, què és allò que surt del forat, que brilla??

Eren dues orelles gegants daurades..., a dins hi havia un conill..., i es van apropar, per si els podia ajudar.

– Conill, conillet, que ens podries ajudar?

– Oh, i tant, canalla, us deixaré passar pel meu cau, i així arribareu a l'altra banda del riu, sempre que endevineu l'endevinalla, perquè soc el Maxu, el conill de les endevinalles.

Tots van estar d'acord, ja que les pedres no els deixaven continuar pel camí.

El Jordi, que ja sabem que era el més inquiet, va demanar impacient l'endevinalla:

– Va digues-la, que segur que l'endevinem!!

– Molts l'han escoltat, però ningú ho ha vist mai, i no parlarà fins que se'n parli. Què és?

Es va fer un gran silenci... Per més que ho intentaven no hi havia manera de saber la resposta..., el temps anava en contra seu...

Llavors, l'Ona va posar el cap dins el cau, i va cridar:

– Això és impossible, no ho endevinarem mai! —va cridar tant, que des del fons del cau es va sentir la mateixa veu de l'Ona que s'allunyava...

El Pau va escriure a la pissarra: FA ECO

– Què dius ara, que fa ECO? —diu l'Ona.

I sense saber-ho van respondre l'endevinalla del Maxu, que ràpidament es va apartar i els va deixar passar.

Quan van haver creuat el cau del Maxu a l'altre costat del riu, ja no hi havia la tempesta...

Ara només els faltava trobar la font de la veritat..., però no veien cap camí enlloc... De sobte van sentir un soroll..., venia del cel..., i en aixecar els ulls van veure que hi havia un ocell que semblava que els volia dir alguna cosa!

– Seguim l'ocell, segur que ens porta a la font de la veritat—va dir la Berta.

Així, el grup d'amics amb força i determinació van decidir seguir l'ocell que tenien al davant per arribar com més aviat millor a la font de la veritat. Van saltar i trotar

pel bosc, però ben aviat es van adonar que l'ocell volava massa alt i era més ràpid que ells...

Estaven esgotats i amb ganes d'arribar a la font, però ja no sabien per on continuar, ja que seguint l'ocell havien perdut el camí.

– I com ho farem ara? —va comentar la Berta.

– Què serà de nosaltres? —va preguntar el Joan.

La Berta tota preocupada:

– Com ens guiarem?

El Pau va escriure: “No sentiu un soroll?”

Mentrestant, l'Ona, que en sabia molt, de negociar, ho estava intentant amb el gegant: Gegant, ajuda'ns... Com podem seguir?

I el gegant li va dir:

– Ja saps que no et puc mostrar el camí, però l'endevinalla heu de seguir:

Tinc mare, però no tinc pare,
tinc llit i no tinc coixí,
no tinc cames ni rodes,
però faig molt de camí.

– El RIU?

Amb la resposta ho van tenir ben clar i ja sabien d'on venia el soroll que sentia el Pau, així que RIU amunt perquè els bons camins sempre fan pujada, ho diu un bon amic, van seguir endavant. Aquesta travessa se'ls va fer molt curta. Van creuar troncs, saltar pedres i jugar a endevinalles... i tot jugant sense adonar-se'n van arribar al brollador de la font.

– Deu ser aquesta la font que busquem?

– Ben segur que sí —va dir el Joan.

– Què us sembla si fem una parada i bevem tots uns mica d'aigua? —va dir el Daniel.

De sobte va aparèixer el follet i els va dir:

– NOIS!, no begueu aigua, aquesta no és bona i no us farà passar la set, serà millor que mengeu aquests boletes que teniu aquí.

Però ells, que són molt llestos, i recordaven que el follet era força... men... ti... der... no li van fer cas i es van posar tots a gaudir de l'aigua de la font de la veritat.

I quina va ser la sorpresa?

—

FENT CAMÍ

En Pau va escriure a la pissarra que volia ser el primer a beure l'aigua de la font i, de seguit, s'hi van anar afegint tots els seus companys i companyes de viatge. A mesura que anaven bevent aquella aigua, començaven a sentir una escalfor a les galtes que anava pujant cap als ulls. Els ulls es començaven a enrogir i s'omplien de llàgrimes que coïen molt. Realment estaven tots ben esgarriats.

De cop i volta el cel s'havia enfosquit, el poc vent que movia les fulles dels arbres va parar i tots es van asseure en rotllana esperant que tot tornés a la normalitat.

Al cap d'uns deu minuts aproximadament, en Pau va escriure a la pissarra: sentiu el mateix que jo?

La Berta va contestar:

– Jo començo a notar que la picor desapareix i veig allà al fons...

– Unes llumetes! —Van contestar alhora els bessons.

– Sí, sí —va dir la Marta.

Tots es van posar molt contents de veure que es començava a il·luminar un camí davant seu. No veïen bé què o qui podia ser el que els il·luminava el camí. A mesura que s'aproximaven, aquelles llumetes misterioses d'un color entre rosat i lila anaven avançant, i mentre s'anaven apagant unes, se n'encenien d'altres. Era realment un efecte màgic i no sabien ben bé per què, però tots i totes tenien ganes de seguir-les.

No se sentia res, només les seves passes. Les petjades de les seves xiruques anaven quedant marcades pel camí. Cada vegada anaven caminant més junts, fins al punt que van acabar agafats de les mans, sense ni tan sols adonar-se'n.

La nit va anar avançant i cada cop estaven més cansats, però la màgia d'aquelles llums els feia seguir. De sobte, les llumetes es van apagar de cop. No es veia absolutament res. Tots continuaven agafats de les mans quan, de sobte, van començar a sentir una veu que els parlava.

– Heu de saber que l'aigua que heu begut és de la font de la veritat i a poc a poc tots anireu dient la veritat, tot depèn de vosaltres.

– Ai, perdó, no m'he presentat i us noto espantats i espantades. Soc l'Anouk, una dragona, i m'agrada ajudar la gent.

L'Anouk agafa un tronc per a cada un d'ells i els encén perquè hi hagi llum per seguir endavant.

– Qui serà el primer a dir la veritat? —pregunta en Joan.

–Encara em faig pipí al llit —digué l'Ona amb cara d'es-pantada. Ella no volia dir pas això.

Se n'adonen que el que havia dit la dragona era cert, deien la veritat sense adonar-se'n i no tenia res a veure l'ordre en què havien begut.

– M'agrada mirar i estudiar els estels —va dir en Daniel.

– No ho sap ningú, però quan estic sol a casa m'agrada fer pastissos —va dir acte seguit el Jordi.

El Pau va agafar la pissarra i va començar a apuntar: “M'agrada vestir-me de princesa.”

Tots es van quedar aturats.

A la vegada la Berta i en Joan:

– Gaudeixo fent maquetes de camions.

Es van quedar mirant i van esclatar a riure.

– Soc feliç quan aconsegueixo que els altres facin el que jo vull —va confessar la Marta.

L'Anouk es va posar dreta i els va mirar un a un i amb to conciliador els va dir:

– Molt bé, tots heu dit una cosa que els altres no sabien, però això no ha fet més que començar, el final arribarà quan trobeu la fada bona, jo aniré amb vosaltres per ajudar-vos si hi ha entrebancs.

Amb la companyia de l'Anouk se senten segurs i decideixen que aquest és un bon lloc i moment per descansar. Paren la vella tenda i es posen a dormir, tots estan ben tranquils perquè l'Anouk els rodeja amb tot el seu cos, creant així un fortaleza al seu voltant. Al matí següent, quan s'aixequen, troben l'Anouk amb una gran ferida a la pota i en Jordi li pregunta.

– Què t'ha passat?

– Pobreta! —exclama la Marta.

– Aquesta nit, mentre dormíeu tranquil·lament, ha aparegut un grup de llops que us volia atacar! —explica la dragona.

– Per sort vosaltres no us n'heu adonat però estaven molt rabiosos i no paraven de dir ONA i una paraula molt estranya que no vaig saber descobrir.

El Joan, al·lucinadíssim i cagadet de por, es mira a la Berta i li diu:

– Segur que són els llops que vam esquivar al pont Vell, què deuen voler? I quina deu ser aquesta paraula!

El Pau es queda dos segons pensant! Aleshores agafa la seva pissarra i escriu: FONT DE LA VERITAT.

L'Ona es mira els seus companys amb cara inquietant i diu:

– Pau, tens TOTA LA RAÓ!!! Els podríem anar buscar, fer-los beure l'aigua de la font de la veritat i descobrir què volen.

Tots a la vegada contesten.

– Sí, home!!!

El Daniel, tot i ser molt tímid, li contesta:

– Tu què et penses?, que podríem aconseguir que els llops es beguessin l'aigua?

El Jordi li diu:

– Mira què li han fet a l'Anouk.

L'Ona contesta:

– Ja sé que sembla una barbaritat, però si treballéssim en equip com fins ara i poguéssim comptar amb l'ajuda de l'Anouk, i el Clau... segur que ho podríem aconseguir.

– VA!!! QUÈ? US ANIMEU???

Sense estar gaire convençuts, curen l'Anouk, aixequen el campament i reprenen el camí.

Anaven caminant quan de sobte la Berta crida:

– Mireu!!!, què hi ha allí al riu!! Sembla un vaixell.

Tots miraven sorpresos quan la Dragona Anouk els va explicar una petita història.

– Fa un miler d'anys un vaixell viking es va quedar atrapat en aquest riu.

Van caminar una miqueta més fins a arribar al vaixell, allí els vikings es van agenollar davant de la dragona, en senyal de reverència, és coneguda per tothom l'admiració dels vikings pels dracs i van conèixer una nena de 3 anys que era la que manava en aquell vaixell, era la princesa Astrid.

– Jo soc la princesa Astrid i mano en aquest vaixell.

Tots van quedar bocabadats al saber que una nena tan petita pogués manar en aquell vaixell, però era cert i tenia guardians per protegir-la.

La Marta li va explicar a la princesa Astrid el problema que havien tingut amb els llops.

– Princesa, us voldria demanar el vostre ajut per capturar

els llops i portar-los a la font i poder esbrinar quina és la paraula màgica.

– Està bé, us ajudaré i demanaré als meus guerrers que us acompanyin a la cacera dels llops i així poder descobrir aquella paraula estranya.

– Mireu, aquest és el meu millor guerrer, Oskar; ell us ajudarà a crear un pla per poder atrapar els llops.

En Pau va agafar la seva pissarra i va escriure una pregunta.

– Què guanyen ells ajudant-nos?

L'Anouk els va dir:

– Recordeu la història del vaixell que us he explicat abans?; doncs si ells us ajuden, ja no es quedaran atrapats en aquest riu i podran tornar a casa seva.

Com que tots els nens tenien ganes de tornar cap a casa seva, van decidir acceptar la seva ajuda.

El guerrer Oskar va fer un pas endavant i amb una destrial a la seva mà, els va dir:

– Els vikings anirem a buscar els llops i els espantarem, fins fer-los recular a una esplanada del bosc, allí estareu preparats amb unes xarxes enormes, les quals serviran per atrapar-los.

– El primer que hem de fer és atrapar el llop que mana -va matisar el guerrer Oskar.

El Daniel va preguntar:

– Com sabrem quin llop mana?

La dragona Anouk els va dir:

– Jo m'encarregaré de descobrir quin és el llop alfa i faré d'esquer perquè apareguin els llops.

Un cop el pla va estar definit, es van desplaçar al lloc on van preparar les xarxes per atrapar els llops.

Tots estaven tremolant de por, quan de cop va aparèixer l'Anouk amb els llops darrere, perseguits pels guerrers perquè no s'escapessin.

El guerrer Oskar va cridar:

– Ja!!!

La Marta, la Berta, en Daniel i en Jordi van deixar anar la xarxa i els llops van quedar atrapats. L'Oskar i l'Ona van estirar les cordes i van prémer les xarxes, i això va provocar que els llops quedessin a dins.

Ara que ja tenien els llops atrapats, els guerrers vikings van haver de marxar cap al seu vaixell, ara ja podien

tornar cap a casa seva, es van acomiadar i els vikings van enfil·lar riu avall amb el vaixell.

El Pau va agafar la seva pissarra i l'hi va ensenyar al guerrer Oskar. “Moltes gràcies” hi posava.

El Joan va preguntar:

– Com ho farem per portar als llops a la font per beure l'aigua?

I l'Anouk els va dir:

– Si em lligueu les cordes de la xarxa a la cua, jo mateixa tot caminant els estiraré fins a arribar a la font de la Veritat.

Llavors, l'Anouk va començar a estirar la xarxa amb tots els llops a dins. El camí es feia llarg. Però la dragona no estava sola, la Marta, la Berta, el Pau i tots els altres li cantaven cançons perquè no perdés la força. Quan ja no sabien quina cançó cantar, van començar a explicar-li secrets de cada nen, així la Dragona Anouk estava distreta i no perdia les forces.

Van passar per boscos, van saltar troncs i finalment van arribar a la font de la Veritat.

Un cop allí, la Berta va dir:

– Com ho farem perquè els llops beguin aigua de la font?

El Pau va agafar la seva pissarra i va escriure “PESSIC”.

Tots es van posar a pensar i la Marta va dir:

– Ja ho tinc! El Pau ha escrit “pessic” perquè li fem un pessic al cul i així obriran la boca, quan la tinguin oberta el Gegant guardià del bosc pot tenir les seves mans plenes d'aigua i tirar-li pel damunt. Com ho veieu?

Tots van estar-hi d'acord i el gegant també.

Van començar a realitzar el seu pla, fins que els llops van dir: “TOSSAL”.

– Ho heu sentit? —va dir el Joan—; han dit “tossal”. Què deuen voler dir amb aquesta paraula?

La Marta ràpid va recordar que un dia els seus pares li van parlar d'una muntanyeta tota envoltada de bosc que es deia Tossal i els ho va explicar a tots.

– Doncs ja està —va dir el Joan—, hem de trobar aquesta muntanya.

Tots junts van començar a caminar, i van tornar a passar per llocs perillosos i a la vegada bonics. Quan ja feia una bona estona que caminaven, es van adonar que semblava que pugessin per una muntanya, però sempre envolta-

da d'arbres. Quan van arribar a peu pla, van veure una cabana.

– És aquí! Hem arribat al Tossal —va dir la Marta.

Els va envair una sensació d'alegria i curiositat; van donar un tomb pels voltants, tot es veia tancat, sense senyals que no hi visqués algú.

– Que estrany, aquí no sembla que hi sigui la fada bona —va dir la Berta.

– Entrem-hi! —van dir els més grans.

– Segur? Va, sí.

Un cop a dins, es posen a buscar on pot ser la fada, no n'hi ha cap rastre fins que un dels bessons la troba; esta dormint profundament, la criden però no es desperta. A les mans hi té un paper. La Berta l'agafa i es posa a llegir-lo. És un enigma, hi diu que si el descobrim, allà hi trobarem la poció màgica que farà que es desperti d'aquest son tan profund.

Escolteu: “QUÈ ÉS ALLÒ QUE S'ENFONSA I NO S'OFEGA; TÉ GORJA I NO PARLA; TÉ UN LLIT I NO DORM”.

Tots comencen a pensar, i a donar-hi voltes, no els ve res al cap, decideixen que passaran la nit a la cabana, que han de descansar perquè ha estat un dia molt llarg. Els costa agafar el son perquè no es treuen del cap l'enigma... A trenc d'alba, el Joan es desperta de cop i diu, ja ho tinc!!!

– És el riu, hem d'anar cap al riu on els nostres pares hi passaven el dijous gras...

—

CAPÍTOL 6

EL SECRET DE LA FADA BONA

Tots van estar molt contents quan en Joan va descobrir l'enigma, ara havien de comprovar si la resposta era la correcta i, si era així, la fada s'hauria de despertar. Es van apropar a ella amb molt de compte. L'Ona va dir:

– Si voleu jo la intento despertar.

Es van mirar els uns als altres, li van fer un senyal per confirmar-li que ho podia fer. L'Ona es va avançar i la va acariciar suaument.

La fada no es despertava.

– No pot ser, si no es desperta llavors hem de seguir el camí sense ella, per buscar la resposta a l'enigma i poder-la despertar —va dir la Marta.

Van anar a buscar el riu, ja que tots estaven segurs que en Joan no s'havia equivocat, el riu els conduiria a algun lloc, segur.

– Recordeu les històries del dijous gras, que havíem viscut amb els pares? —va dir la Berta—; allò havia de tenir algun significat.

– Sí, però quin? —va dir el Jordi.

– Els dijous gras a la vora del riu eren especials, estàvem reunits tota la família, els nostres pares, germans, cosins, amics —va dir la Berta en veu alta.

– Jo recordo que sempre rèiem, al pare li agrada fer bromes i jugar amb nosaltres, fèiem excursions i ens ensenyà a descobrir la natura —deia el Daniel.

– Valors, ens ensenyaven valors, ens estimaven. Ens ensenyaven a escoltar la gent, a parlar amb els pares, ells són la nostra guia, i no els tenim en aquest moment —va dir la Marta.

– Jo també trobo a faltar els pares —va dir el Jordi, eixugant-se els mocs amb la màniga.

– De petits, amb els pares, el dijous gras jugàvem amb tota mena de jocs tradicionals, i tots aquests jocs tenen una cosa en comú, les regles —va dir la Berta.

Llavors el Pau va agafar la seva pissarra tot emocionat i va escriure “amor”.

– És clar, el Jordi ens ho va dir sense saber-ho, gràcies a l'amor que sentia pel seu gos, tots va empatitzar amb ell, com si es tractés del nostre propi gos —va dir la Berta.

– Només la pot despertar un petó d'amor —va sentenciar l'Ona.

– Que romàntic!!! —va exclamar la Berta, dirigint al mateix temps una mirada dolça i de complicitat envers la seva amiga Marta.

De la mateixa manera, el sempre inquiet Jordi i ràpid de pensament els deia.

– Hem de trobar un príncep!, però dubto que enmig d'aquests paratges n'hi hagi cap.

Els bessons es miraven entre ells dubitatius, fins que el Daniel va creure oportú advertir:

– Cal tenir en compte que el petó ha de ser d'AMOR; per tant, no fa falta buscar cap príncep, només necessitem

trobar una persona que estigui realment enamorada de la fada bona.

En aquell moment, la petita Ona es va abraçar a les cames del personatge que els havia guiat i acompanyat pràcticament en tot moment a través del bosc (el gegant guàrdia de l'entrada del bosc), i aixecant els ulls envers ell i estrenyent encara més fort els braços al voltant de les seves cames li va fer la pregunta:

– Per què estàs plorant? Per què estàs tan trist?

I així és com tots els nens van fer una pinya al voltant del gegant que va caure de genolls als peus del jaç de la fada bona, escoltant les boniques paraules que van sortir de la seva boca.

– Estimo tant i tant aquesta preciosa fada, que des del dia que la Baba Yaga li va produir aquest encanteri que la va deixar en un son profund, sense poder-se despertar, per sempre més he volgut guardar el bosc per protegir-la de qualsevol mal.

Havia arribat el crepuscle després d'un altre dia farcit d'aventures i emocions viscudes per tots els nens. Intuïen que cada cop estaven més a prop de treure'n l'entrellat, però se sentien esgotats, amb gana, fred i son. Per tant, asseguts tots a terra, al voltant del jaç de la fada bona i del gegant guàrdia de l'entrada del bosc, varen començar a fer un petit àpat amb les provisions que duïen a les seves motxilles i disposats a fer nit i esperar l'alba, perquè es produís el miracle del bes del gegant.

Sobretot la Marta i la Berta tenien molt present aquelles boniques paraules de la cançó d'Els Pets, i així van fer que fos molt més lleugera aquella decisiva nit:

“Sé que estàs cansada, els ulls se'ns fan petits, deixa'm abraçar-te tendrament... i calla que és molt tard i ha arribat l'hora de dormir... Deix la meva mà espolsar els fantasmes que t'amoïnen i t'espanten, tanca els ulls que jo et vigilo des d'aquí... Dorm tranquil·la i digue'm bona nit... Res no té importància, fins demà trenc d'alba, quan de sobte t'acaroni la calor... Jeu ben a la vora, saps que no estàs sola... Molt bona nit.”

El sol va anar a poc a poc il·luminant tota l'entrada, tots es van anar despertant molt lentament d'un son molt dolç i reparador, el gegant vigilant de l'entrada del bosc tenia un aspecte inusual, ple d'una llum especial, i es trobava bolcat sobre el jaç de la fada bona, fent-li el petó més tendre i bonic que mai s'hagués pogut produir.

Val a dir que tots estaven dempeus, embadalits davant

aquell espectacle que mai haurien imaginat.

La fada bona es va anar incorporant molt a poc a poc del seu jaç, els va mirar amb aquell somriure encantador de les persones bones i amables, i els va dir:

– He tingut un llarg, llarg, llarg... somni, del qual només puc recordar tothom tancat a casa seva, confinat amb les seves famílies, en situacions més bones o més dolentes. Patint només per la incertesa de no saber en quin moment s'acabarà el malson.

El que més clarament recordo és haver vist molt nítidament un “poble fantasma”.

La fada bona va explicar als nens, els quals la miraven tots amb cara de sorpresa, com era el poble fantasma que apareixia al seu profund somni.

– Era un lloc solitari on no hi havia gent pels carrers ni vehicles. L'aire fred que es respirava era aterrador. No hi havia nens a les places, ni gent a les botigues, què passava? La fada bona no entenia res, però el que sí que sentia i sabia era que els nens havien de trobar-se amb la fada fadrina, que vivia al capdamunt del poble per de fer-li la sol·licitud que amb la seva màgia pogués tornar l'alegria als carrers del poble.

L'única manera d'accedir a la seva casa era pujant per una excavació subterrània que hi havia enmig del poble situada a la plaça de l'Església.

Els nens entusiasmats van acomiadar-se i emprendre el camí.

– Vinga, nois —va dir la Berta.

– Sí, vinga, som una pinya, un gran equip, junts vencerem qualsevol enemic! —va dir el Daniel.

Tots contents van abraçar-se. Sabien que un dia tot acabaria i podrien estar junts i feliços amb les seves famílies. Però també sabien que el lligam que aconseguirien entre ells després de tantes aventures seria per sempre i bonic de recordar.

Van travessar tota la fosca excavació i de sobte van escoltar un soroll que sorgia enmig de la negror d'aquell forat.

Es van quedar paralitzats.

—

CAPÍTOL 7

EL GUARDIÀ DE LA FADA FADRINA

Anaven avançant pel túnel, ja molt relaxats després de tota la trepidant aventura, plena d'emocions, però aquell soroll cada vegada era més proper. I què deu ser?, es preguntaven en Pau i l'Ona, que, malgrat ser els més petits de la colla, volien passar els primers per arribar abans on vivia la fada fadrina.

De sobte, a l'alçada del carrer Major, amb el carrer Monturiol, es desprenia una forta pudor, i sobtadament la pressió d'una onada d'aigües subterrànies els va portar en direcció a la plaça de l'Església de nou com a resultat de l'explosió d'una canonada degut a les obres que hi feien... Ostres, pobres nois!!! Varen tornar al punt de partida!

Tots xops, i pudents... Què podien fer? Per sort, el gegant guardià del bosc s'havia aturat a descansar, i al sentir aquella remor de crits va suposar que alguna cosa no anava bé.

– Què hem fet malament nois? —es preguntava la Marta.

– Ens hauríem d'haver quedat a casa —deia en Joan, el més poruc.

– I ara com tornarem? —varen expressar el Pau i l'Ona.

– Tranquils, tranquils... no passa res —va deixar anar la Berta, que no les tenia totes, però havia d'aparentar confiança i seguretat en si mateixa i en els altres, i, buscant la complicitat de la Marta, amb la mirada n'hi va haver prou.

– Ei, equip, que nosaltres podem, TOT SORTIRÀ BÉ, hem de trobar una altra sortida, amb l'ajuda del gegant guardià.

El que no sabien era que aquest havia tingut temps d'avisar la fada bona, i aquesta amb un ritual de màgia, batent la seva vareta com un director d'orquestra, va fer aparèixer el talp Tau, l'animal més experimentat per excavar subterràniament.

– Hola a totes i tots!! Soc en Tau, el talp simpàtic, m'envia la fada bona i us ajudaré a arribar fins a la fada fadrina. Però primer, mireu què he portat, un sac. I està ple de roba, perquè us pugueu canviar i arribeu a la fada nets i polits.

I els nois es varen quedar molt més tranquils i esperançats.

– No estem sols, nois, algú més ens segueix i no és amic nostre —va dir en Tau—; haurem d’anar més ràpid.

Aquella forta pudor es va tornar a sentir.

– Renoï, quina pudor més desagradable —va dir en Jordi.

– Sí, ostres, què pot ser —va exclamar en Daniel.

Els nois no la distingien, però en Tau va respondre els seus dubtes.

– És sofre, qui sigui el que ens segueix les passes fa pudor de sofre.

Van començar a treure’s roba, no podien perdre temps, i el primer sorprès va ser en Pau, que va posar-se un vestit de princesa; el Joan, el Daniel i el Jordi, meravellats del que veien, van vestir-se de pirates; i les noies, la Berta, Marta i Ona, per a elles hi havia uns brillants vestits de fades, amb rèpliques de la vareta de la fada bona.

– Que bonics que estem —van exclamar a l’uníson!

Aquesta estona els va fer oblidar del silenci sepulcral al qual estava sotmès el poble i del confinament a què es veien obligats.

En Tau va començar a obrir túnel ràpidament cap a una altra direcció, conscient que tenia molta feina per endavant. Havia de donar la volta al poble, subterràniament. Quina aventura!

Pel camí, les noies i els nois anaven cantant i avançant pensant quina emocionant excursió els esperava recurrent tots els soterranis de les cases i carrers del poble, fins a arribar al capdamunt.

Les noies amb els seus vestits de fades i varetes, jugant a posar-se i sentir-se en el seu paper, no sabien el que realment estava a punt de passar...

A mesura que excavava en Tau, anaven passant per diferents cases, i amb el moviment de la vareta, es desprenia una força major cap dalt a les cases, que provocava una sorprenent millora i curació de tots els malalts confinats que podien haver-hi... Quina meravella!!!

I d’això no se’n van adonar fins que van arribar al capdamunt del poble, i hi van trobar la fada fadrina que els va dir:

– Us hi heu fixat que, amb el vostre pas, heu anat retornant de mica en mica l’esperança a la gent? No heu sentit crits d’alegria al cap de segons d’haver passat per sota?

– Doncs és veritat! —van exclamar la Berta, la Marta i l’Ona. Amb el nostre joc de varetes! Hem estat autènti-

ques fades!!!

I així va ser com la fada fadrina els va fer veure que la poció màgica necessària per retornar l’alegria als carrers, havien estat ells mateixos. Voler és poder. La vostra força i la vostra unió ho han fet possible. Els va convidar a passar a casa seva.

– Entreu i descansau, que la feina encara no s’ha acabat; hem d’anar a buscar el meu guardià, que si no m’equivoco no estarà sol i l’haurem d’ajudar.

I, esgotats com estaven, van beure i menjar una mica, van omplir uns globus amb aquella poció màgica i els van guardar a dins les motxilles, potser més endavant n’haurien de fer ús, fins que van caure adormits un a un, però aquella pudor de sofre no els va deixar en tota la nit.

Quan es va fer de dia, encara els quedava molt de camí per endavant, seria un viatge llarg. La fada fadrina els va donar un tros de paper vell enrotllat com un pergamí, el Pau va agafar la pissarra i va escriure “pot ser un mapa?”.

La Berta va desembolicar el tros de paper vell i va cridar admirada.

– És veritat, és un mapa.... i apareixen, “trolls, fades, sirenes i un drac.”

Tots estaven emocionats, aquell mapa era un reflex de tot el que els havia passat fins a aquell moment, però devia estar incomplet, ja que no hi constava cap indicació, ni suggeriment per seguir el seu camí.

– Però les instruccions, on son? —va dir el Jordi.

– No ve cap instrucció —va respondre la Marta.

– Aquí hi ha un text i diu que si volem acabar amb la Baba Yaga necessitem unes espases de mineral dels desitjos màgics que es troben a la cova dels desitjos —va dir la Berta.

– On has trobat tot això?, no en tenim ni idea, nosaltres, d’això —va dir el Joan.

Llavors la fada fadrina els va dir.

– I en l’any dels bessons
sorgirà una reina,
per estendre la seva plaga
dels éssers de la nit,
a la terra de les set muntanyes
transformant amb pols
els homes del crepuscle,
per culminar en l’ombra de la unitat.

Aneu a buscar el meu ajudant i ell us ajudarà.

—

CAPÍTOL 8

LES SET TRIBUS DELS INSECTES

Després va deixar una nota dient que havien de continuar sense ella perquè ara no la necessitaven de veritat. En aquell moment, l'Ona va estar gairebé segura d'haver vist com uns núvols deien el que pensava la gent. El de la Berta deia:

– Tant de bo sigui així!

I els dels bessons deien el mateix:

– Sort que ha dit allò de l'any dels bessons, i que nosaltres considerem que fer deu anys és l'any més important.

I després, l'Ona es va quedar adormida i somiant que podrien trobar a l'ajudant.

Després de llevar-se de la petita migdiada, van sortir a fora i l'Ona va dir:

– Mireu, allí hi ha cuques de llum.

Tot seguit el Joan va dir:

– Jo també les veig.

I després de reflexionar uns segons la Berta va afegir:

– Que estrany, si és de dia!

Llavors va treure el mapa i va descobrir que si l'inclinaves una mica, es podia veure la imatge d'una cuca de llum. Els la va ensenyar als altres i van decidir seguir el camí de les cuques de llum fins que van entrar en un cau i van veure un tronc buit amb una foto d'una nena que s'assemblava a l'Ona d'adulta, amb molts guàrdies que eren troncs.

Quan un guàrdia va veure l'Ona va exclamar:

– És ella, ja ha tornat reencarnada en una nena petita.

Després de menjar molts pastissos i explicar a aquells guàrdies el que havien vingut a fer, els guàrdies van dir ben fort:

– Tu també tens poders com la nostra Antiga Reina, així que t'ajudarem i et defensarem.

L'Ona va dir:

– Gràcies, estem buscant la terra de les Set Muntanyes i la cova dels Minerals dels Desitjos i unes espases fetes amb

aquest mineral.

Llavors un dels guàrdies els va explicar:

– Existeixen les 7 tribus dels Insectes i cada muntanya representa una tribu, només heu de trobar quina de les tribus us pot ajudar millor als vostres fins.

L'Ona va exclamar:

– I els seus habitants són insectes?

El guàrdia rient va dir:

– No, no, tot i que de vegades van disfressats no són insectes, es divideixen per les tribus però si són àgils, llestos, ràpids...

El Daniel li va preguntar:

– Ens podeu portar cap allà?

I ell va dir:

– Sí.

Quan ja feia temps que estaven caminant, van arribar a les muntanyes i van començar a preguntar a diferents membres de les tribus si sabien on era la cova dels Desitjos, fins que el guàrdia que els acompanya va dir:

– Haurem d'anar a la tribu de les vespes i preguntar-li al seu FOLLET, ells ho saben tot, però sempre té un preu.

Es van posar en camí sense perdre més temps, fins a trobar la tribu de les vespes, al capdamunt de la muntanya.

A l'arribar al seu campament, van anar directament a l'encontre del follet, que estava assegut en una pedra, fent una llança amb una branca.

Després d'explicar-li al follet el que buscaven, el follet els va dir:

– Això és molt fàcil, és més, us ho explico de franc. Només heu de trobar el pas dels Cavallers, el camí comença al cim de la muntanya i heu de seguir el camí de color rosa, per molt que les fletxes diguin el contrari. Ah!, i no us deixeu enganyar, no és tan fàcil com sembla!

Després tots li van donar les gràcies i van anar a seguir les indicacions que els havien donat.

Quan van arribar al cim de la muntanya, es van trobar un drac adult que els va preguntar:

– Qui sou? Si no sou policies o treballadors, no podeu entrar!

De sobte, l'Ona va tornar a veure aquells núvols parlants, el del drac deia:

– No crec que siguin els compradors.

De sobte, l'Ona va dir als seus companys que fessin el mateix que ella i va començar a parlar:

– Disculpi, venim a comprar una cosa, però potser ens hem equivocat de cim...

I el drac la va interrompre:

– Sou la Baba no sé què?

La Berta va dir:

– Sí, jo soc la Baba Yaga i ells els meus acompanyants.

Els van donar una targeta i van entrar a la cova, allí hi havia un munt de dracs com els de l'entrada treballant. Després, un que semblava que era el que manava, els va dir:

– Entreu al despatx —i allò sí que els va aterrar. Hi havia un drac més gran que l'Anouk, llavors que els va dir amb veu greu, gairebé d'ultratomba:

– Nosaltres tenim el que vosaltres voleu, a la meua mà duc l'espasa mineral i si no m'ensenyes ja el que jo vull, us cremaré vius...

Llavors, el Pau va escriure... “i què vols?”.

El drac va dir:

– Aigua, fa set anys que cap drac en beu... Vull un riu.

Llavors va aparèixer la fada fadrina i els va donar 90 blocs de gel com una casa de grans... i teixits impermeables.

Llavors, tots van pensar en com fer un riu artificial... I l'hi van explicar al drac...; aquest els va ajudar a fondre 1 glaçó, ja que amb allò n'hi havia prou i se'n van anar amb les espases i sense ferir a ningú... Ara només quedava saber què fer amb l'espasa i com utilitzar-la...

Després d'haver pactat amb els dracs, i encara una mica atemorits, van decidir continuar el camí. Tal com els havia indicat el follet, havien de seguir el camí rosa. Ho feien tan sols perquè confiaven en els follets, perquè de totes les bifurcacions que s'anaven trobant, el camí rosa sempre era el més difícil, el que en situacions normals no triaries mai.

Primer era un camí ple de pedres, unes pedres tan grans com les seves sabates, i això dificultava molt a l'hora de caminar.

A l'Ona, al ser la més petita, li costava una barbaritat, i gairebé havia d'anar fent saltirons; quan es van acabar les pedres, van trobar un camí molt i molt pla, gairebé semblava asfaltat i tot, però pocs metres va durar, uns 150 metres més enllà es tornava a complicar; llavors entraven

en un camí ombrívol, però no d'aquells que te n'alegres perquè no et molesta el sol i notes una lleu brisa fresca, un camí d'aquells que fan esgarrifança, que cada cop és més i més fosc, més i més fred, amb molta humitat, amb un xiulet continu que feien els arbres i les seves fulles amb el vent que hi topava.

La Berta va suggerir aturar-se una estona sota un d'aquells enormes arbres i obrint les motxilles es van abrigar tots tant com van poder.

– Continuem —va dir la Berta. Com més aviat acabem aquest camí millor.

Al cap d'una estona, van sentir uns sorolls, i de sobte apareixen unes formigues enormes; eren gairebé tan grans com les pedres del camí que havien deixat enrere i n'hi havia moltíssimes, potser mig centenar.

El més poruc, el Joan, va començar a cridar esgarrifat i es va amagar darrere dels seus amics Jordi i Daniel, les formigues no demostraven ganes de voler atacar-los, al contrari, semblava que els volguessin ajudar.

L'Ona, de sobte, va començar a parlar amb una de les formigues, els altres no entenien res, només sentien l'Ona que parlava i la formiga, plantada davant seu, fent sorollets i movent molt les antenes i les potes de davant; era evident que tenien una conversa.

Quan van acabar, l'Ona els va explicar:

– La formiga ens ha ofert la seva ajuda.

– Nosaltres us podem ajudar. Com a bones formigues que som, tenim uns passadissos subterranis que travessen tot el bosc, us poden portar allà on vulgueu arribar sense haver de passar per aquest camí tan ombrívol i fred. A més a més, com ja sabeu, les formigues som molt treballadores, i entre els nostres passadissos hi tenim cambres, cambres plenes de menjar i beure. Aquestes cambres són perfectes per poder descansar, són calentones..., i les meves companyes formigues obreres us faran un massatge i tot, un massatge a 6 potes; en som unes professionals.

– Fins i tot, si voleu, us podem portar a veure la formiga reina. Ella està molt ocupada, però segur que estarà contenta de rebre una visita d'uns nois i noies tan valents perquè fa molt de temps que no rep visites...

A en Joan li va semblar una bona idea.

– Podem escurçar camí i no ens haurem d'enfrontar amb més perills; i a aquestes formigues se les veu tan amables...

La Berta, el Jordi, la Marta i el Daniel també hi van estar

d'acord ben aviat. L'Ona i en Pau no en deien res: ni si hi estaven d'acord ni si s'hi oposaven...

Així doncs, van anar a cap a l'entrada dels passadissos, quan van arribar s'hi van trobar unes formigues molt més grans que les que havien vist fins llavors.

– Aquestes són les formigues soldat -va dir la formiga que els acompanyava. Són tan grans i fortes perquè són les encarregades de protegir el nostre niu i sobretot la nostra reina. No hi deixen entrar a ningú que no vingui acompanyat d'una formiga com jo.

De sobte, a l'Ona li va venir una esgarrifança que no sabia ben bé què era, però no li agradava gens la sensació que va tenir. Al mateix moment, el Pau va aixecar la pissarra i hi havia escrit “tribu rosa”.

—

CAPÍTOL 9

EL CAMÍ ROSA

Van comprendre que s'havien trobat amb una d'aquelles tribus insecte, i van recordar que el follet els havia dit que intentarien enganyar-los, però que sempre havien de seguir el camí rosa.

– El camí més bonic, més planer o més fàcil no és sempre el millor camí —va dir l'Ona—; hem de confiar en el nostre instint i en els que han demostrat ser els nostres amics, com els follets.

Així doncs, varen decidir seguir el camí rosa i no pas el de les formigues.

La tarda començava a caure i el fred s'anava apoderant a poc a poc de l'ambient. Portaven molta estona caminant i el cansament començava a minvar les seves forces. Els bessons feia estona que rondinaven:

– Voleu dir que no podríem parar una estona? —va dir el Daniel.

– Per una vegada estic d'acord amb el meu germà, parem una estona? —va gemegar el Jordi—. Els peus em fan un mal!

L'Ona volia seguir, però sabia que si no paraven es faria fosc i seria més difícil trobar un lloc per dormir. Així que, tot i que ho feia a contracor, va dir:

– D'acord, buscarem un lloc per acampar i fer un mos per agafar forces. Berta, on podrem anar?

La Berta va mirar al seu voltant buscant un bon lloc per acampar; havia de ser un lloc pla i una mica elevat que permetés controlar el perímetre, i evidentment algú s'havia de quedar fent guàrdia. No havien arribat tan lluny perquè algun insecte els atacés i s'acabés la seva aventura.

I aleshores ho va veure.

Mireu! —va dir la Berta—. Allà! Damunt d'aquell camp de flors, les de color lila!

Tots van quedar bocabadats, hi havia una mena de casa, però no semblava una casa. Era com un rectangle gran amb una porta enorme i unes finestres molt petites per on poca llum hi podia entrar. Tota de color negre com el carbó.

– Què fem? Podria ser un bon lloc per passar-hi la nit, i potser hi trobem algú que ens faci un plat calent... Oh!, com em menjaria jo ara mateix una pizza, amb el formatge calentet... Mmm! —va dir el Joan mentre li queia la baba.

– Som-hi doncs! —va dir l'Ona—, que per una pizza val la pena arriscar-se!

Animats per l'esperança de trobar una quatre estacions, amb un tres i no res van arribar a la casa-rectangle negra.

– Però que no hi ha pany en aquesta porta? —va dir el Joan—; quina cosa més estranya...

-No pot ser, totes les portes tenen pany, d'alguna manera s'ha d'obrir això!

– Segurament hem de buscar millor —va dir la Berta.

No havia acabat de dir-ho quan va aparèixer just davant d'ells un ésser ben estrany. Era com una mena de pop, tenia molts tentacles i era d'un color transparent. Tenia una boca força gran i 3 ulls que es movien de manera aleatòria per la seva cara.

Després de tot el que havien vist durant les seves aventures ja no els sorprenia res, però era d'allò més curiós aquell paio.

– Em dic Popernicus Matrusin Escatologicus, però els meus amics em diuen Pope. Soc el guàrdia de la porta negra. Aquesta porta està fabricada amb granit negre de l'illa de Matrus i, com bé heu observat, no té pany. Només la puc obrir jo i només l'obro a la gent que jo vull.

El Pope els va dir que perquè puguin entrar dins la casa han de dir sempre la veritat i els va preguntar:

– Per què voleu entrar en aquesta casa tan fosca?
I el Joan va contestar amb cara de tenir gana:
– És que fa molta estona que estem caminant, tenim molta gana i estem cansats.
El Pope, al veure la cara que tenien tots de pizza, va saber que li estaven dient la veritat i els va deixar entrar. I els va donar un consell.
– Seguiu la libèl·lula que trobareu a l'entrar.
A l'entrar es van trobar la libèl·lula i el Pau va escriure a la pissarra: “pizza”. La libèl·lula es va apropar a l'Ona i li va dir:
– Heu d'anar cap al mar de peixos i heu de seguir el peix daurat.
La Berta li va preguntar a la libèl·lula:
– Aquest és el camí més fàcil? No sé nedar i no vull entrar a dins el mar de peixos.
Llavors la libèl·lula els va dir:
– El camí més fàcil no és sempre el més difícil, has de seguir el camí que et dicti el teu cor, ja que aquest et farà fer coses que penses que no pots fer.
Quan s'apropaven al mar de peixos, aquest es va anar separant formant un camí de color rosa i van veure el peix daurat.
Quan feia una estona que caminaven, el Daniel va cridar:
– Allà dalt hi ha un castell!!! Segurament hi haurà les pizzas.
El peix daurat els va dir:
– En aquell castell hi viu la reina Sirena a qui heu d'ajudar perquè algú li ha robat la corona i vol que l'ajudeu a trobar-la, i per això us ha deixat entrar a la casa-rectangle negra.
I la Berta va dir:
– No ho pot fer un altre això?, perquè nosaltres tenim molta gana i volem la pizza.
El peix daurat va contestar:
– Si trobeu la corona us donarem la pizza que voleu.
Tots junts van anar cap al castell i la reina Sirena els va dir:
– Que bé que estigueu aquí!!!
L'Ona li va preguntar:
– Com és la corona que hem de trobar?
– Té 2 brillants blaus i 3 de vermells i una sirena dibuixa-

da —va contestar la sirena.
El Pau va escriure: Dormint?
La reina li va dir:
– Sí!!!! Estava dormint i van venir els calamars de la tinta blava i me la van robar.
Joan va dir:
– Com es diuen aquests calamars?
La reina va respondre:
– Pertanyen a la tribu del Calamar i es diuen els Lisifamalia.
L'Ona els va dir:
– Quan veníem cap al castell he vist l'entrada d'una cova i he vist unes llums blaves i vermelles, segur que era la corona de la reina.
Tots junts van marxar seguint les indicacions de l'Ona i van arribar a la cova Monstruosa. Un cop allí es van trobar un vigilant calamar davant de la cova i el Pau es va quedar davant d'ell per distreure'l i, mentrestant, els altres van entrar dins la cova. Van veure les llums blaves i vermelles i van anar cap allà, i efectivament aquelles llums corresponien a la corona.
La Marta va dir:
– En aquesta tribu de calamars Lisifamalia no són gaire llestos, perquè no han amagat la corona i el vigilant que tenen a l'entrada es distreu amb un nen que no pot parlar!!!
Un cop van tenir la corona li van anar a portar a la reina Sirena i aquesta els tenia preparades pizzas de diferents gustos perquè les tastessin totes.
– Quina pinta més bona fan aquestes pizzas... —va exclamar el Joan.
– Me les menjaria totes!!! —va afegir el Daniel.
El Pau i la Ona no van dir res, malgrat la gana que tenien i la bona oloreta que feien les pizzas no van actuar amb la golafreria que mostraven els seus amics, sobretot la Berta i la Marta.
Alguna cosa sospitaven...
De sobte, els va agafar a tots com un esvaïment i van caure adormits. Tots menys l'Ona i el Pau, que no havien tastat les pizzas. La reina Sirena els va preguntar:
– Per què no heu tastat allò que tant ens ha costat de trobar?

L'Ona mirà el Pau i aquest va escriure a la seva pissarra: “ens heu enverinat”.

Davant la descoberta de la seva malifeta, la reina Sirena els ho va confessar:

– Jo soc molt amiga de la Baba Yaga i, a més a més, jo soc la que ha adormit també els pares del Daniel i del Jordi, i sé que pretén fer-ho amb tots els pares que estan confinats, però jo no soc tan dolenta com ella —va dir la reina Sirena—, i perquè pugueu trobar l'antídot a aquests atacs de son us diré on el podeu trobar. Com que és una mica complicat per a vosaltres dos, que sou els més petits, li demanaré al rei de la tribu dels Cargols que us ajudi...

L'Ona va preguntar:

– Com es diu el rei dels Cargols?

– Es diu rei Banyut..., un paio molt ràpid i intel·ligent... No és gens amic de la Baba Yaga i mira que n'arriba a deixar de baba!

L'Ona i el Pau, cansats i morts de gana, esperaren i esperaren...i esperaren que arribés el rei Banyut i quan a la fi va arribar els va dir:

– Per desfer l'encanteri de la son que afecta els pares i els vostres amics, és del tot necessari que sobretot continueu pel camí rosa, però no feu cas de les fades que s'amagaven als matolls que hi ha a la vora del camí.

– I per quin motiu? —va preguntar l'Ona.

– Doncs perquè les fades són insectes disfressats i fan esclaus els nens que entabanen pels camins.

El Pau va escriure a la seva pissarra “tot anirà bé” i es van enfilear tots tres cap al camí rosa que hi havia davant de la casa-rectangle negra...

I van trobar molts camins roses, i no enteniën perquè tant de rosa, fins que van descobrir que es tractava de mates de farigola, mates oloroses i precioses, producte de la primavera.

L'Ona va recordar que la farigola era un potent antisèptic perquè quan li coïen els ulls, la seva mare li donava aigua timolada, com ella en deia, i quan tenia mal de panxa li feien prendre una sopeta de farigola. Seguint el seu instint, va pensar que allò devia ser una cosa bona i que potser els podria servir per desfer l'encanteri.

– La farigola florida és de color rosa, i és una planta medicinal, la mare ens en feia per al mal de panxa... pot ser un senyal...—va dir el rei.

Llavors el Pau va escriure a la pissarra “Collim-ne.”

– Sí, —va contestar l'Ona—, collim-ne, ens podrà fer servei...

Així que van agafar farigola, força, força farigola i la van guardar a les motxilles, procurant que no es contaminés i es conservés fresqueta i florida.

Quan ja portaven una hora caminant, van sentir un moviment a la motxilla i els va semblar sentir una veueta prima, però clara .

Es van aturar i amb molt de compte va obrir la motxilla. Era la farigola, que els deia:

– Ja veig que coneixeu alguna cosa sobre nosaltres, però no ho sabeu tot. En primer lloc, no us heu adonat que hi ha farigola de dos colors i només n'heu collit d'un. Doncs us explicaré un secret: nosaltres tenim dues classes de flors: unes blanques i unes altres de més vermelloses. Vosaltres heu anat precipitadament cap a les de color més intens i heu deixat de collir les altres. Les vermelles són farigoles mascle i amb elles, com amb tots els mascles, poca cosa fareu. No us faran mal, però només us ompliran el cap de raons i no aclarireu ni guarireu res. Em sap greu dir-ho perquè jo pertanyo a aquesta classe de flors, però m'heu caigut en gràcia i us vull ajudar: agafeu farigola amb les flors blanques, ajunteu-la a parts iguals amb les vermelles i l'efecte guaridor serà segur.

Abans, però, haureu de fer una mica més de camí...

—

CAPÍTOL 10

EL PAS DELS CAVALLERS

– Hem de recol·lectar farigola blanca —va dir el rei.

– Això ens farà retardar molt —va exclamar l'Ona.

– No té per què, us he d'acompanyar a trobar l'ajudant de la fada fadrina, perquè us ajudi i ens ve de pas i no caldrà desfer gaire camí.

Acte seguit, els nostres amics van recular un centenar de metres fins a un senderó més estret, al mateix temps que anaven recollint la farigola blanca.

No va transcórrer gaire estona que van divisar una caseta molt petita enmig d'un bancal.

– Aquella és la caseta de l'ajudant de la fada fadrina, jo no us puc acompanyar mes enllà, la meva persona no és benvinguda a la seva propietat —va dir el rei.

– Però..., tu ets el rei?

– Sí, però les nostres diferències són molt grans; recordeu que ell és l'ajudant de la fada i jo un vell amic de la Baba Yaga, i encara que les nostres hostilitats han cedit, les nostres diferències no han disminuït.

Així doncs, el rei es va acomiadar dels nostres amics, no sense advertir-los abans...

– Aquí us deixo; us aconsello que no torneu a passar per les meves terres, els nostres camins se separen aquí, vosaltres heu escollit un bàndol i jo ja tinc el meu camí segellat per a tota l'eternitat.

– Però els nostres amics... —va dir l'Ona.

– Els vostres amics us els puc retornar, però els bessons la reina Sirena, de penyora, es quedarà.

– No ens ho pots fer això! —va exclamar l'Ona.

– Acceptem —va exclamar el Pau, trencant el silenci per primer cop.

– Pau... —va dir l'Ona—; no els podem deixar sols als bessons...

– Ja els recuperarem més endavant, nosaltres dos sols no podem continuar.

– Esteu segurs que és això el que voleu? —va dir el rei. Ja sabeu que tot té un preu?

– Quin és el preu? —va preguntar el Pau.

– La teva ànima, si no aconseguíu guanyar la Baba Yaga, ella demanarà la vostra ànima i llavors jo em quedaré la teva—va manifestar el rei, dirigint-se al Pau.

– Accepto, però com recuperarem la resta?

El rei es va escopir la mà i li va estendre cap al Pau.

– Molt senzill, només hem d'encaixar la mà i ja haurem segellat l'acord.

El Pau va fer el mateix que el rei i després d'escopir la seva mà, la va estendre cap a ell.

– Accepto.

Els dos va fer una forta encaixada de mans.

– El pacte ja està segellat, aneu a la part de darrere de la casa de l'ajudant de la fada fadrina i els trobarem dormint a l'hort, només caldrà que els desperteu.

Van separar les mans i una mena de cola gelatinosa se'n

va despendre.

– No tinc res més a dir, els bessons es quedaran allí on són, en mans de la reina Sirena.

Així doncs, després de dir aquestes paraules, els seus camins es van separar. El rei va anar-se'n i els nens van dirigir-se cap a la casa de l'ajudant de la fada fadrina.

Efectivament, la Berta, la Marta i el Joan eren allí terra dormint; els van despertar.

– Què passa? I què fem aquí? —va dir el Joan.

– La reina Sirena i el rei dels Cargols ens han traït; a vosaltres tres us hem pogut alliberar, però no als bessons.

– Com...? Què dius ara? —va exclamar la Berta.

– El Pau ha intercanviat la seva ànima perquè vosaltres estigueu aquí, però no hem pogut fer res pels bessons, estan en poder de la reina Sirena.

– Però són els meus amics. Com els alliberarem? —va cridar en Joan.

– Primer haurem d'alliberar la fada i després haurem de lluitar pel Jordi i el Daniel —va sentenciar la Marta.

En arribar a la casa van trucar però ningú responia...

– Què fem, entrem? —va dir la Berta.

– No ho sé, a mi em fa cosa.... —va escriure el Pau.

– A mi també em fa una mica de cosa, però crec que hauríem d'entrar, perquè sinó haurem vingut fins aquí per a res i no sabrem si l'ajudant de la fada està viu o mort i tampoc podrem esbrinar com salvar els nostres amics, així que hi hem de posar ganes —va dir la Marta.

A l'entrar van veure una ombra molt estranya. Quan s'hi van atansar va desaparèixer i es van quedar intrigats per saber què era, però van continuar buscant l'ajudant de la fada, van entrar a la seva habitació i ell estava estirat al seu llit i els va dir amb una veu com si li faltés l'aire:

– A la cuina hi ha una recepta d'una medicació, feu-me-la ràpid que ja gairebé no em queden forces, si no aneu ràpid moriré...

Corrents van anar a la cuina en busca d'aquella recepta. La van trobar a la nevera i deia: “Dues fulles de farigola blanca, 500 ml d'aigua, 850 ml de suc de llimona i unes quantes herbes de camamilla.”

Llavors tots, menys l'Ona i el Pau, van anar a buscar aquests ingredients; la farigola la tenien a la motxilla, l'aigua i les llimones eren a la nevera, però la camamilla no la trobaven per enlloc de la casa.

De cop i volta, el Pau va escriure a la pissarra: “Ràpid, li queda poc” i el Joan va dir:

- No trobem la camamilla, i ara què fem?
- Heu mirat bé per l’hort? —va dir l’Ona.
- És veritat, tens raó —van dir tots.

I van anar a veure a fora i sí, efectivament, tenia un hort amb moltes verdures i amb herbes medicinals (menta, àloe vera, calèndula...), però el que no sabien era com distingir les unes de les altres, i el Joan que tenia molt bon olfacte va dir:

- Jo sé que la menta fa molta bona olor, pot ser que ens serveixi per a alguna cosa.
- Tens raó, llavors ja tenim una planta descartada —va dir la Marta—. Jo sé que l’àloe vera té com una mena de punxes, perquè la mare a vegades me la posa a les ferides.
- Jo també sé que la calèndula és una planta de fulla perenne, que conserva les fulles durant tot l’any i que si prems una mica les seves fulles treu com un tint —va dir la Berta.
- Llavors ja ho tenim, no? —va preguntar el Joan.
- “Sí, és aquella” —va escriure el Pau a la pissarra assenyalant la planta.

Aleshores van arrencar unes quantes herbes de calèndula i van anar directes cap a la cuina a agafar els altres ingredients i barrejar-los. Quan van acabar de barrejar-los, van anar a l’habitació de l’ajudant de la fada. Aquest semblava que estava mig adormit, van despertar-lo perquè es prengué la recepta i ràpidament l’hi van donar.

Tot seguit es va marejar, com li passava sempre després de prendre’s aquella recepta, i quan li va passar va dir:

- Moltes gràcies a tots per haver-me ajudat. Estic sota un encanteri, i si no em prenc aquesta medicació cada dijous a les deu en punt, no em puc moure i... m’acabo morint. Sort que heu arribat! Per cert, em dic Auriel, què heu vingut a fer aquí? Us puc ajudar en alguna cosa?
- Sí que ens pots ajudar. Hem vingut perquè tu ens ajudis a matar la BABA Yaga —va dir la Berta.
- Ah, sí? Doncs què esperem! —va dir l’ajudant de la Fada.
- “Sentiu aquest soroll ?” —va escriure a la pissarra el Pau.
- Sí, jo sí. És molt estrany! —va dir l’Ona.

Es van apropar a les finestres i van veure molts cavallers col·locats davant de la porta d’entrada.

– Què hi deuen fer aquí? Qui són? —va dir el Joan.

– Són soldats de la Baba Yaga, es deu haver assabentat que la volem matar i ens ho vol posar difícil —va dir l’Auriel.

– I què fem? —va dir l’Ona.

– Jo crec que hauríem d’intentar parlar amb ells com a persones civilitzades, i saber què és el que volen? —va dir la Marta.

– Tens raó; crec que abans de fer qualsevol cosa hauríem de parlar amb ells —va dir l’Ona.

Tots van sortir de la casa ben a poc a poc perquè no volien fer enfadar els soldats, ni donar-los cap motiu perquè els ataquessin; van sortir tots en fila d’un, i quan va ser enmig dels soldats, el que sembla que manava a la formació els va barrar el pas.

– Atureu-vos, quedeu arrestats per ordre de la Gran Baba Yaga, si deposeu les armes us prometo que ningú no us farà mal.

El Pau, en aquell moment, va desembeinar l’espasa de minerals, que portava dins de la motxilla penjada a l’esquena.

– Nooo..., no ens rendirem, ni deixarem als nostres amics en mans d’aquella malvada bruixa.

Tots els soldats, al veure l’espasa, es van agenollar al terra i el cap de la guàrdia que era al seu davant, va fer el mateix: posar-se de genolls i entregar-li la seva espasa. I va dir:

– Disculpeu, senyor... Perdoneu-nos, no era la nostra intenció enfrontar-nos amb el portador de l’espasa.

En aquell moment, es van quedar tots aturats ja que ningú s’esperava aquell comportament per part dels soldats.

Fins i tot l’Auriel, també es va agenollar, davant l’espasa.

– És l’espasa sagrada; només el seu portador pot enfrontar-se a la bruixa.

Aquella senzilla frase va fer que encara estiguessin més desconcertats.

– Però..., si és l’espasa de minerals! —va exclamar la Berta.

– Aquesta no és una espasa qualsevol, només una ànima pura i noble pot brandar-la, ja que té un poder infinit perquè és l’única arma capaç d’acabar amb la Baba Yaga. Ningú gosarà d’enfrontar s’hi —va explicar l’Auriel.

– Ordena el que vulguis, senyor, estem a la teva disposició —va dir el cap de la guàrdia.

– Fareu tot allò que us demani? —va preguntar la Marta.

– Sí, senyora. La nostra espasa està al vostre servei.

– Llavors, marxeu i aneu a alliberar als nostres amics, que estan presoners en poder de la reina de les Sirenes —va sentenciar l’Ona.

– A les vostres ordres. Companyia, dempeus, en formació de dos, en marxa!

Els nostres amics es va quedar mirant com els soldats s’allunyaven en perfecta formació i el Joan va dir:

– I ara què fem?

– L’Auriel ens portarà a trobar el pas del Cavallers —va dir l’Ona.

Un cop van arribar al pas dels Cavallers, l’Auriel es va acomiadar, no sense abans advertir-los .

– Aquest és el pas dels Cavallers, no és un pas qualsevol, no tothom pot accedir-hi i menys poder-lo passar, només la puresa a la inversa us obrirà camí.

L’Auriel va desaparèixer entre els arbres i tots es va entristir al veure’l marxar perquè ningú volia desprendre’s d’un company tan valuós com aquell.

– Vinga!, entrem i no ens retardem més —va dir la Berta.

Tots van entrar en fila d’un per aquell pas tan estret, semblava màgic, es notava una sensació estranya, com d’un poder que els envoltava a tots.

Van anant sortir un per un d’aquell estret pas, però la sensació que tenien no era la mateixa que a l’entrar, alguna cosa anava malament.

– Ja està? —va dir en Joan.

– És estrany... Crec que això no funciona —va dir la Marta.

– Se suposa que ens haurem de trobar amb la Baba Yaga. On és? —va dir la Berta.

– No ho fem bé; hi ha alguna cosa que fem malament —va dir l’Ona.

– Potser hem d’entrar brandant l’espasa.

– Provem-ho —va dir la Berta.

Tots van a tornar entrar al pas, però aquest cop el Pau anava primer brandant l’espasa.

La sensació va ser la mateixa que la primera vegada, d’eufòria a l’entrar i decepció al sortir.

– Què coi fem malament? Tornem a ser a l’entrada —va

dir el Joan.

– És veritat, entrem per un costat i tornem a sortir pel mateix, aquesta és la mateixa entrada —va dir la l’Ona.

– Estem entrant una i un altra vegada pel mateix lloc —va aclarir la Marta.

– Alguna cosa no fem bé; aquesta entrada ens hauria de portar a l’amagatall, de cap a la Baba Yaga —va dir la Berta.

El Pau va agafar la pissarra i la va deixar al terra, a l’entrada del pas.

– “Només la puresa a la inversa us farà obrir el camí”, aquestes són les paraules que ha pronunciat l’Auriel. Per tant, si l’espasa és la puresa, nosaltres som els que hem d’entrar a la inversa —va pronunciar el Pau.

El Pau va donar mig tomb i es va posar d’esquena al pas i va entrar pas enrere, pas a pas sense pressa i va desaparèixer, els seus companys un a un van fer el mateix que ell i van desaparèixer a l’interior del pas.

—

CAPÍTOL 11

L’ENFRONTAMENT

Era tot fosc, no es veia res, ni tan sols distingien les seves pròpies ombres i feia fred, molt de fred; fins i tot l’aire era fred. El Pau, que anava el primer, va empènyer amb totes les seves forces i va aconseguir obrir les portes i va entrar la claror. No era la claror del dia, era llum artificial, era plena nit i estaven il·luminats per la llum dels fanals, que venia del carrer.

Es troben en un bloc de pisos en desús, estava tot deixat i abandonat, allà els esperava la fada fadrina.

– Ha arribat l’hora d’actuar, ja em fèieu patir perquè no sabia si ho havíeu aconseguit o la Baba Yaga us havia atrapat —va dir la fada.

– Ens ha costat molt arribar fins aquí, però s’han quedat els bessons —va contestar el Joan.

– Ho sé, els soldats de la Baba Yaga han intentat rescatar-los, però no han pogut; ella és massa poderosa, els han derrotat i ara són al seu poder, els té retinguts a l’escola —va dir la fada.

– A l'escola? —va preguntar la Berta.

– Sí, allí té retinguts a tots els nens, quin lloc millor que l'escola per retenir els nens, és allà on es formen, a l'escola descobreixen els valors, com l'amistat, companyonia, solidaritat, treball en equip i comprensió. L'escola és, juntament amb la llar, un dels puntals de la nostra societat, el que sembrem avui ho recollirem demà.

– Va explicar la fada.

– Els hem d'alliberar —va exclamar l'Ona.

– Ho farem, però primer ens desfarem de la Baba Yaga, ens hi enfrontarem, la destruïrem i després alliberarem els nois —els va respondre la fada. No tenim temps a perdre, ho hem de fer aquesta nit.

– De nit, ella és més poderosa de nit, hem d'esperar que surti el sol; llavors podem actuar, que és quan és més vulnerable —va dir la Berta.

– No podem esperar al matí, aquesta nit és Sant Joan, la nit més curta de l'any. Antigament era coneguda com la nit de les bruixes, és aquesta nit en què el seu cos fantasmagòric agafa forma humana i és més vulnerable, si no la destruïm quan està en un cos humà no la podrem destruir fins a l'any proper i llavors serà massa tard, l'hem de destruir aquesta nit o el món quedarà en les seves mans, les ombres de la foscor sortiran de tots els racons i s'apoderaran de la Terra, ella no està sola, n'hi ha més com ella, cada país té la seva llegenda i se l'anomena d'una manera diferent, però en el fons són els mateixos éssers, ella és la més poderosa, ella ha d'obrir-los les portes de l'infern. Si ella cau, cauen tots amb ella.

– Si és tan poderosa, no tenim cap opció de guanyar-la —va exclamar la Marta.

– Heu arribat molt lluny, per rendir-vos ara. Ningú pensava que arribessin fins aquí, set nens. Heu travessat les set muntanyes, superat les set tribus, sobreviscut nans, llops, calamars, sirenes i tota mena d'obstacles. Vosaltres sou els portadors de l'espasa i aquest és l'últim pas, aquesta és la nit per la qual heu arribat fins aquí; aquí ens juguem el tot pel tot; vosaltres decidiu; està ens les vostres mans i no seré jo la que us digui què és el que heu de fer, heu de seguir el que us dicti el cor, la puresa del vostre cor us guiarà en la decisió que prengueu.

Amb aquestes paraules, la fada va marxar de l'habitació i els va deixar allà debatent, sobre el seu futur.

– És una bogeria, nosaltres sols no podem combatre la

Baba Yaga, ens destruirà, és massa poderosa —va dir la Marta.

– No podem deixar el Jordi i el Daniel amb aquella bruixa- va exclamar el Joan.

– Si nosaltres no anem contra ella, ella vindrà per nosaltres; no ens podem escapar i ens trobarà allà on anem - va dir l'Ona.

El Pau, que fins aquell moment havia estat callat contemplant la discussió dels seus amics, va començar a buidar les butxaques i va trobar un llapis, va recollir un tros de paper que hi havia al terra i va començar a escriure.

“Estimats pares, no sé si us tornaré a veure mai més, només us volia escriure unes línies per dir-vos que us estimo molt. Sento no haver-me portat tan bé com vosaltres voldríeu i haver-me negat a parlar durant tant de temps i no haver-vos dit quant us estimo, ni fer-vos més petons i em penedeixo de no haver anat a visitar els avis més sovint. Us estimo a tots amb el meu cor.”

– Què estàs fent? —va preguntar la Marta.

– M'acomiado dels pares i me'n vaig a buscar la Baba Yaga -va contestar el Pau.

– Jo vinc amb tu. Espera'm —va sentenciar l'Ona.

Acte seguit li agafa el llapis de les mans, arrenca un tros de paper del terra i comença a escriure.

– “Papa i mama, us estimo fins a l'infinít...”

La resta dels companys es queden mirant com els dos més petits del grup estan escrivint les seves cartes de comiat, amb això no hi comptaven, el Joan també es despenja la motxilla i remena totes les butxaques fins a trobar un retolador i també va estripar un paper del terra i va començar a escriure.

– Què coi! —va exclamar la Berta.

I també comença escriure en un tros de paper, a la Marta se li escapa un somriure i abraça el seu germà Pau amb força i li fa un petó, a la galta, i li diu:

– Deixa'm un llapis i porta el teu paper, no pensaràs que seràs tu sol el que escriu als pares.

Un cop van acabar tots d'escriure les seves cartes, les van penjar totes juntes en forma de mosaic, en una paret, i van marxar cap a l'escola, que era a l'altra banda del carrer, emparats per la foscor de la nit.

Van entrar a l'escola, era tota a les fosques, i per sort havien portat les llanternes i això els donava no només

llum, sinó, a més, valor; anaven avançant pels passadissos completament deserts, les portes de les classes eren tancades, no se sentia cap soroll, dominava un silenci que fins aleshores no havien sentit mai entre aquells passadissos; només les seves passes trencaven aquella pau.

El Pau i l'Ona anaven els dos al davant, seguits de la Marta i la Berta, el Joan seguia uns passos per darrere, al passar per la seva antiga classe, aquella classe que, tan sols uns mesos abans, havia compartit amb els seus companys, va sentir l'impuls d'obrir la porta i donar un cop d'ull a aquella aula que tants records i enyorança li portava. Al girar el pany i obrir la porta, es va quedar de pedra, no comptava pas trobar-se aquella escena tan tètrica i es va quedar paralytitzat.

La Marta es va adonar que no els seguia i al veure'l allà davant de la porta petrificat, va agafar del braç la Berta perquè s'aturés i les dues noies van recular fins on era el Joan .

– Anem... No t'aturis —va renyar la Berta.

Però al veure per si mateixa el que el Joan estava contemplant, també es va quedar petrificada. Tots els alumnes de la classe del Joan s'estaven a asseguts a les seves taules, immòbils amb els ulls tancats i hi eren tots, també el Jordi i el Daniel, asseguts als seus llocs. Tots, fins i tot el Joan, amb la diferència que ell o, més ben dit, la seva rèplica tenia els ulls oberts, completament en blanc, com hipnotitzat. La Berta i la Marta el van estirar de davant la porta i la van tancar de cop.

– Qui era aquell? És una còpia meva i els ulls..., li heu vist els ulls? —va dir el Joan aterrit.

L'Ona i el Pau van seguir caminant entre els passadissos i es van aturar darrere d'una porta on emanava una claror de l'interior que s'escapava per sota la porta. El Pau, amb l'espasa a la mà, va obrir la porta d'una puntada de peu i els dos van entrar a dins l'aula. Allà, damunt d'una taula estirada i adormida hi havia la fada bona; davant d'ella, de genolls, hi havia la fada fadrina amb els braços en creu, i palplantada davant de les dues i al centre de l'habitació hi havia un ésser que devia ser la Baba Yaga, amb una forma humana, pronunciant unes paraules en una llengua que cap dels dos havia sentit mai, era una llengua estranya, segurament una llengua antiga.

L'Ona, sense pensar-ho dues vegades, va obrir la motxilla i va agafar les branques de farigola dels dos colors, blanca i rosa, i els va llançar contra la bruixa amb la farigola a

les mans. El Pau, brandint l'espasa, va fer el mateix per l'altre costat. La bruixa, amb un sol gest del braç, va fer volar l'Ona a l'altra punta del'aula, sense ni tocar-la, i, amb un altra sacxada de braç, va fer que el Pau es quedés enganxat a la paret, amb l'espasa a la mà.

L'Ona va a tornar aixecar-se, però la Baba Yaga la va fer tornar a caure al terra, amb l'empenta del seu braç, sense ni tan sols tocar-la.

– Què us creieu que esteu fent? Què voleu demostrar? —va cridar la Baba Yaga.

–Et volem aturar i no pararem fins que ho aconseguim —va cridar l'Ona.

–Llavors us destruiré! —va exclamar la bruixa.

–No si abans no et destruïm nosaltres —va cridar la Berta i la Marta entrà per la porta.

La bruixa va fer un moviment ràpid amb la mà i va tancar la porta de cop deixant-les a les dues a fora, al passadís. Només el Joan, que havia sigut més ràpid, va poder col·lar-se dins l'aula i es va llençar directament cap a la motxilla que l'Ona havia deixat al terra, va posar les mans a dintre i va extreure uns globus i els va llançar contra la Baba Yaga, la qual cosa li provocà un gran dolor i va fer que es partís el rostre amb un braç, mentre amb l'altre va fer sortir volant el Joan, contra la paret.

Aprofitant aquell moment de debilitat, l'Ona va aixecar-se d'una volada i es va llançar contra la bruixa, amb les branques de farigola a les mans; la bruixa, que la va veure vindre, va aturar el cop agafant-la dels braços i posant l'Ona panxa en l'aire, s'hi va a asseure al damunt, li va posar les dues mans a banda i banda de la cara i va fer un crit esgarriós.

A fora, la Berta i la Marta picaven a la porta per intentar obrir-la, però no podien perquè la màgia de la Baba és massa forta.

A l'interior, la bruixa agafava amb força el cap de l'Ona repetint els crits d'un encanteri cap a ella.

El Joan era al terra estirat inconscient i li sortia sang de la ferida del cap.

El Pau estava aturat clavat a la paret sense ni tan sols poder ajudar la seva amiga, que estava patint en aquell moment l'atac de la Baba Yaga. Quan semblava que les forces de l'Ona l'abandonaven i ja queia en un estat de semiinconsciència, el Pau va veure que del racó de l'aula sortia el gegant, que tantes vegades havia anomenat

l'Ona, aquell que l'observava des de la plaça del seu bloc de pisos, feia menys d'una setmana.

– Nooo, atura't, deixa la meva amiga, no la toquis! —va cridar el Pau, amb un to veu tan alt com mai havia procurat aquella boca.

El gegant, sense prestar-li cap importància, agafa la Baba Yaga de les espatlles, l'aixeca i la llença als peus del Pau, que cau al terra, lliure.

La Marta i la Berta aconsegueixen obrir la porta de cop, la Berta es dirigeix a socórrer el Joan que està inconscient amb un toll de sang al terra que li surt del cap.

El gegant agafa l'Ona en braços i la deixa sobre la taula.

La Marta va corrents cap a la Baba Yaga i l'afaga per l'esquena i l'encara cap al Pau, que encara porta l'espasa agafada de la mà, i amb un moviment molt ràpid li clava al cor de la Baba. Aquesta fa un crit aterrador, s'esvaeix, en una explosió, i desapareix; només en queda la roba. El Pau i la Marta es fonen en una abraçada, mentre les llàgrimes els cauen per les galtes.

El gegant s'acosta a l'Ona i li fa un petó al front; ella li acarona amb la mà la galta i ell també desapareix, ningú se'n recorda, però havia passat la mitjanit i ja era l'aniversari dels bessons, el Jordi i el Daniel.

La Berta està asseguda al terra plorant, amb el Joan en braços inconscient.

Dos mesos després de l'enfrontament dels nostres amics, en ple mes d'agost, quan la calor és espantosa, el confinament encara dura, encara que ja no és tan estricte. La canalla pot sortir al carrer a jugar, sempre prenent les precaucions adequades, com són els guants i les mascaretes i en grups poc nombrosos. A la piscina no ens podem trobar amb grups que superin els vint membres, sempre per edats i en uns horaris predeterminats per les autoritats sanitàries.

Els pares també estan tornant a poc a poc a la normalitat, poden fer treball a torns a les empreses, i el teletreball encara predomina a molts llocs.

Totes les famílies segueixen vivint una vida plena, ignorant el que van sacrificar els nostres amics per salvar-los, només ells saben la veritat, però després de derrotar la Baba Yaga i alliberar les fades, van decidir que no explicarien res d'aquella setmana; seria la seva setmana i segurament ningú els creuria. Per als adults només havia passat una nit, una nit en què els va canviar la vida a tots.

El Pau va deixar d'escriure en aquella pissarra, a poc a poc

anava agafant confiança i s'esforçava a parlar en públic.

La Marta va tornar a fer classes de dibuix, que havia deixat de banda des de l'inici del confinament.

El Jordi i el Daniel van aparcar els walkie-talkies una temporada i van passar més estones amb els seus pares.

El canvi més significatiu, però, va ser a casa de la Berta, ja que així que van haver superat aquella lluita contra la Baba Yaga, l'Ona es va mostrar més reservada a l'hora de parlar amb els seus éssers imaginaris. No és que no els veiés, simplement és que no ho compartia amb els seus pares.

Una nit, la mare, el pare, la Berta i l'Ona, asseguts a la taula per sopar, perquè ja s'havien acostumat a sopar només els quatre, la mare va preguntar a l'Ona:

– Què, Ona? Què se n'ha fet del teu amic el gegant de la plaça? No n'has tornat a parlar més.

L'Ona i la Berta es fan una mirada de complicitat i, com aquell que no li dona importància, va respondre l'Ona.

– Ara ja no hi és, a la plaça.

– Ah, no? I on és?

– És amb el Joan, ara el cuida i el protegeix.

– Ah, està molt bé i així almenys no estarà sol —va contestar el pare.

Havent dit aquestes paraules, l'Ona s'aixeca de la taula.

– On vas si es pot saber? Encara no has acabat de sopar —va dir la mare.

– Sí que hem acabat. Ens menjarem les postres amb en Joan —va dir la Berta, tot aixecant-se també de la taula.

– Sí, avui toca gelat —va dir l'Ona.

Les dues van entrar amb els gelats a les mans a l'habitació del Joan, ell estava jugant a videojocs dins del llit, amb una bena que li envolta tot el cap.

Al seu costat, en un racó, es troba el gegant de l'Ona. Bé, de l'Ona exactament no perquè ara el Joan també el veia, aquella aventura els va unir a tots d'una manera molt especial; tot i que sempre seria el seu secret, aquells llaços no es trencarien mai i sabien que podien confiar els uns amb els altres, perquè sabien que si eren una pinya, res ni ningú els podria aturar. L'amistat, l'honor i l'amor poden fer canviar moltes coses, fins i tot les més dolentes.

L'home de blau

En la redacció d'aquest relat hi han participat les següents persones:

- María del Carmen Del Águila Torregrosa*
- Arantxa López del Águila*
- Sygrid Sagalà Ceperuelo*
- Nidia Sagalà Ceperuelo*

**Ajuntament
de Vilaverd**

Això era i no era, i si és cert bé i si no també, un poblet petit i acollidor situat enmig d'unes muntanyes altes i boscoses, refugi de tota mena de bèsties i bestioles.

A primera vista semblava un poble com qualsevol altre: tenia quatre cases, una església, horts, ramats, places i fonts. A l'estiu hi feia calor i a l'hivern fred; a la tardor queien les fulles i a la primavera florien els cirerers, cantaven els rossinyols, i les roselles tacaven els camps de vermell. Tot era normal, exceptuant un petit detall: en aquest poble no hi anaven ni viatgers, ni estrangers, ni rodamons, ni forasters, ni cap mena de visitant perquè hi passava una cosa màgica per a alguns i terrorífica per als altres.

Al vespre, quan desapareixia l'últim fil de llum i tot es tornava fosc, de darrere de les muntanyes sortia una bola de llum que il·luminava gairebé tot el petit poble. Per a alguns habitants d'aquell poble, com els ramaders, ja els anava bé, perquè, encara que fos de nit, la llum protegia els seus ramats de possibles depredadors durant la fosca nit. Al contrari, els habitants que sentien molta por pel desconcert de no saber l'origen d'aquest fenomen estrany, dormien amb por i amb la incertesa de no saber què passaria l'endemà quan la llum desaparegués i tornés el sol.

Aquesta notícia s'estengué per tot el món, país a país, però ningú tenia el coratge i la voluntat d'investigar i apropar-se fins als pics més alts de les muntanyes per saber d'on procedia aquella llum. Els dies passaven i passaven i ningú en sabia res, fins que un dia una família d'Andorra es va aproximar fins a aquell poblet. Com que era al vespre i no tenien on dormir van decidir anar a un hostel que estava mig desert. A dintre hi havia una senyora gran que no destacava gaire: portava el típic cabell curt, un xal, un vestit fins als genolls, també mitges i unes ballarines negres.

Llavors, la família es va aproximar i la senyora va dir:

– Bona nit! Que els puc ajudar en alguna cosa? S'han perdut?

Llavors la dona va dir:

– No, és que som turistes, venim d'Andorra, però no tenim on dormir i ens preguntàvem si podríem passar aquí la nit?

Aquella velleta es va quedar impressionada; feia 4 anys que allà no hi anava ningú i la seva resposta va ser:

– És clar que sí! Ara us donem les habitacions; per cert, com us dieu?

– Jo soc la Maria, ell és en Gael, elles són les nostres filles, que es diuen Lia i Nora, i ell és l'Enzo. I vostè, com es diu?

– Jo em dic Joana. Bé, aquestes són les habitacions, els nens tindran cel, mar i muntanya, i vostès, aire. Espero que els hi agradi. Adeu.

– Adeu! —van dir alhora.

– Què és aquella llum? —va dir la Nora.

– No ho sé —va dir l'Enzo—. Podem anar a mirar-ho —van dir els tres.

– D'acord, però si passa alguna cosa ens heu de trucar -va dir la mare.

– Entesos —va dir la Lia.

– Adeu.

Quan van arribar, una veu misteriosa va dir:

– Ja ho veureu: TOT ANIRÀ BÉ!

Era un lloc preciós, amb taules de fusta i bancs, un parc enorme i un caminet amb corbes que portava a una ermita. La Lia i la Nora van seguir el caminet d'on procedia la veu fins que van arribar a l'ermita i a l'entrar van veure una verge, era la verge del Montgoi!

L'Enzo, espantat, es va quedar al parc.

La Lia i la Nora no donaven crèdit al que estaven veient, un lloc solitari amb una verge que parlava, una llum que sortia de darrere la verge...

- Hola! Som la Lia i la Nora, som d'Andorra i estem de turisme per Vilaverd —va dir la Lia sorpresa pel que estava passant. Ara, ens podries explicar el perquè d'aquesta llum i el perquè de les teves paraules? Voldria saber una mica sobre el vostre poble.

De darrere la verge va sortir un home vestit de blau, amb un cabell canós, ulleres i una llanterna enorme. Era el Josep Joan, l'agutzil del poble.

- Hola, noies! Us he espantat? Perdoneu-me, és que estava parlant amb la meva dona per telèfon mentre arreglava una mica l'ermita; li estava dient que per ara a Vilaverd podíem estar tranquils que no hi havia cap cas de coronavirus i que tot aniria bé -va dir el Josep Joan amb un to simpàtic i tranquil·litzador.

Les nenes, sorpreses, van marxar a explicar a l'Enzo el que havia succeït i a dir-li que no s'espantés perquè aquella llum tenia amo i aquella veu també; no es tractava de cap misteri, simplement d'una llanterna enorme i un home amb una veu tranquil·litzadora que anava cada nit

a comprovar com estava l'ermita.

L'home de l'ermita va oferir als infants anar a menjar xocolata desfeta.

En arribar, l'Enzo va sentir una aroma que li recordava les llargues nits d'hivern vora el foc a casa de la seva àvia.

Acabava de ploure i l'olor de la xocolata desfeta es barrejava amb l'olor d'herba mullada de la pluja.

Mentre ell s'aproximava al poble a buscar la coca dolça, acabaven d'arribar els nens i nenes.

En acabar la xocolatada, es van asseure en un mur de pedra que hi havia al costat de l'ermita.

Miraven la posta de sol, la Lia observava com les gotes dels arbres queien lentament, fulla a fulla, fins que queien a terra i desapareixien; va veure com una fulla es despenia lentament de l'arbre per donar-ne pas a una altra.

L'últim cantar dels ocells, l'últim vol del dia, l'últim raig de sol que a poc a poc anava perdent força per donar pas a la lluna.

Sobre el campanar es veien dos ocells grans que volaven a l'horitzó, els arbres s'anaven tornant de color més fosc.

L'Enzo es va despertar, va sentir l'olor del cafè que feia la seva mare, va baixar les escales una a una, cada cop la fragància era més agradable. Es va asseure a la taula i va veure uns pastissos, en va agafar un amb molta cura que no es trenqués i quan se'l va posar a la boca va notar un gust que no sabia expressar, s'hi fonia un toc de vainilla, llimona...

En acabar va decidir anar a l'ermita. Quan va arribar no va veure res, es va asseure sobre el mateix mur i va tocar una branca de pi; no feia olor però el seu tacte era llis.

La seva germana estava dormint, la va despertar i li va preguntar si recordava alguna cosa del que havia passat, ella ho va negar. Ell va entendre que tot era un somni i que l'home de la muntanya no havia existit mai.

Al cap d'uns dies ja no recordava una cosa: el color dels núvols de pluja, blancs com la neu, espessos com un camp de blat i lluminosos com l'últim raig de llum del dia que es consumia lentament com la brasa del foc.

No recordava tampoc que hagués existit una ermita, ni un hostal, ni una llum, ni cap altre element d'aquell petit poble. Una setmana després tota la família andorrana havia oblidat aquell viatge i quan la gent els preguntava sobre les seves vacances deien que s'havien quedat a casa,

que no havien anat pas enlloc.

Aquella llum misteriosa era més que una simple llanterna, tenia un efecte amnèsic en aquells que hi estaven exposats. Rebia visitants i viatgers, és clar, molts hi anaven a parar accidentalment, però cap d'ells era capaç de recordar el senyor de blau que apareixia totes les nits amb una llum màgica per esborrar la memòria dels forasters. Els veïns i veïnes del poble ho sabien perfectament; quan desapareixia l'últim fil de llum i tot es tornava fosc, tots tancaven finestres i finestrons per mantenir la memòria intacta. Gràcies a això, en aquell poblet no hi havia entrat el maleït coronavirus que havia tingut mig món aturat.

La gent gran del poble explica històries esgarrifoses de la febre espanyola que va emportar-se la vida de la meitat dels seus habitants. Aquella tràgica pandèmia va marcar per sempre els vilatans i vilatanes, que van decidir buscar una fórmula que permetés salvaguardar-los de futurs virus. Amb el coronavirus ho havien aconseguit.

Els no oblidaven el passat perquè, com va dir un filòsof: "qui oblida la seva història està condemnat a repetir-la".

Malindia

Isare de
Matge

La India

Londres

AL TAPÓ

EL
MAR

En la redacció d'aquest relat hi ha participat:

· *Sira Martínez Armesto*

**Ajuntament de
Santa Coloma de Queralt**

Hola, sóc la Lin i m'encanta llegir. La meva àvia diu que si no paro de llegir, hauran d'escriure en un paper les coses que em volen dir! Però mai he trobat el llibre que realment encaixés amb mi; he llegit llibres d'aventura, de misteri, de fantasia..., i mai me n'ha acabat d'agradar cap del tot.

Però un dia vaig anar a la biblioteca del poble per agafar un llibre. En vaig agafar un que es deia *Món*. Vaig anar cap a casa amb moltes ganes de llegir-lo i quan vaig arribar vaig començar a llegir. Parlava del que et pots trobar al món: gent pèl-roja, gent amb cadira de rodes, gent negra, gent blanca...

Em va encantar tant el llibre que vaig decidir viatjar per tot el món per veure totes aquelles persones i com vivien cada una d'elles.

Vaig decidir anar a Londres amb el meu amic Arnau. El viatge va ser molt llarg, però sort que cap dels dos vam vomitar!

En arribar vam agafar un taxi i vam veure que el conductor conduïa per la dreta, bé ja ho sabíem, però fins i tot les rotondes eren al revés!

Quan ens vam adonar una mica de com era la gent allà, vam anar a l'hotel The Queens Park i allà vam conèixer el Sultan Kosen, que medeix dos metres i cinquanta-un centímetres!

Ell ens va dir que potser torbaríem gent una mica antipàtica, però és que allà la gent és molt reservada.

Em vaig espantar quan vaig sentir allò i vaig pensar que a l'única persona que coneixeríem seria el Sultan, perquè els altres no ens dirigirien la paraula. Però no va ser ben be així. Hi havia gent molt reservada, als quals tu els deies "hello" i ni et miraven, però la majoria de gent era molt simpàtica.

El Sultan va decidir ensenyar-nos les coses més boniques de tot Londres: la catedral de Sant Pau, Lloyd's Building, Museu d'Història Natural, Estació de King's Cross, Torre Gherkin, The Shard, Palau de Westminster, Tate Modern...

Va ser molt divertit perquè vam anar a menjar "fish and chips" i després, per tornar a l'hotel, vam agafar un autobús vermell de dos pisos. Realment deu ser angoixant ser tan alt perquè tota la gent et mira com si fossis un extraterrestre!

En el següent viatge vam anar a la tribu fantasma, a l'Àfrica.

Allí és on vam conèixer un nen africà albi. Em vaig sentir molt acollida per aquella gent, va ser molt divertit perquè allà si volies alguna cosa, o la creaves tu o la demanaves a algú, i tots feien el possible per aconseguir-la. Era un autèntic treball en equip!

De fet, la casa on ens estàvem la vam construir nosaltres mateixos amb l'ajuda de tot el poblat. Ens va dir un dels germans albins que li semblava que no era gaire dolent ser albi, però que ser albi a l'Àfrica era una mica complicat, perquè gairebé sempre feia sol i ells tenien la pell molt delicada. Li vam preguntar com és que a la seva tribu li deien la "tribu fantasma", i ens va contestar: "perquè aquí hi viuen albins i perquè el meu germà no té braç".

Em vaig quedar congelada! No sabia si plorar o cridar... Després d'aquella notícia tan impactant, ens van pintar la cara d'una manera molt divertida i amb ajuda de tota la tribu vam fer una gran foguera per cremar els "fantasmes".

Us puc dir una cosa: n'estic segura que per molt que hi hagués gent albina, gent sense braç, o gent de color blau, aquell poble no era per res un poble fantasma.

Després amb l'Arnau vam anar a l'Índia.

Allà vam conèixer la Joity, la noia més baixeta del món. En arribar, jo estava una mica trasbalsada perquè havíem estat a dos llocs molt diferents i estàvem a un altre que era, a la vegada, molt diferent dels dos d'abans.

La Joity ens va explicar que quan la seva mare estava embarassada li van dir que la nena que portava al ventre era morta, però li van fer una cesària i van veure que la nena era viva!

Quan la vaig conèixer tenia divuit anys, però tenia la mateixa alçada que quan en tenia tres.

Vam celebrar amb ella els seus divuit anys i em va encantar!

Per sopar vam menjar "behelpuri", que té un nom estrany, però està deliciós! També vàrem ballar el "ball de la vida". Va ser molt divertit, perquè era molt ràpid i l'Arnau no podia ni respirar de tan ràpid que anava el ball!

La Joity em va caure molt bé. Era la típica noia que ho te tot decidit i per molt difícil que sigués, ella seguia endavant costés el que costés, i no permetia que la seva alçada l'aturés. Mai he conegut una noia tan valenta com ella.

L'Arnau i jo ja estàvem rebentats de tants vols, de tants

menjars diferents i tants costums diferents, però ell volia veure les dones girafa de Tailàndia.

La veritat és que em feia molta mandra fer aquell viatge, però jo mateixa m'ho havia proposat.

Així doncs, a Tailàndia vam conèixer la Malee, que és una “noia girafa”. Les anomenen així perquè tenen el coll mooolt llarg.

En arribar em vaig sentir una mica “pija”, perquè em vaig adonar que la gent allà no té tot el que tenim nosaltres, i a més ens estàvem en un hotel de luxe!

La Malee em va caure súper bé! Semblava que a ella tampoc li afectava gaire ser una “noia girafa”, perquè ella mateixa havia triat ser-ho. Ens van acollir molt bé també. De fet, la Malee ens volia acompanyar a tot arreu perquè no ens perdéssim. Un dia mentre estàvem sopant li vam preguntar perquè portava els cercles de metall al coll, i ella ens va respondre que era per protegir-se dels tigres! L'Arnau va preguntar: “I, com és que només us protegeu el coll?” Ella va respondre que era perquè els tigres quan atacaven algú acostumaven a tirar-se al coll.

Em va semblar una mica estrany que ho fessin pels tigres.

Després d'uns dies fantàstics, ens varem saludar amb un “wai” i vam haver de marxar.

Després vam anar al Japó a conèixer la persona més vella del món.

Allà només arribar vam veure un munt de dibuixos manga per les parets, botigues... era impressionant! Vàrem anar a veure la Kane Tanaka, però no vam poder parlar amb ella perquè amb 116 anys ja havia de descansar, així que vaig parlar amb la seva família.

Ens van dir que estaven molt agraïts que encara estigués viva, perquè molt poca gent arriba a aquella edat i que poder parlar amb ella els feia emocionar molt.

Al Japó hi ha molta tradició de dibuixos manga així que ens vam apuntar a una classe de dibuix. Era molt divertit perquè jo havia dibuixat molt, però mai havia dibuixat manga. Els ulls eren el que em costava més!

El Japó em va encantar i si hagués pogut parlar amb la Kane encara més.

Finalment, l'Arnau i jo ja volíem tornar cap a casa, i així ho vam fer.

Vàrem tornar a casa i ens vam proposar d'estar tota una

setmana al carrer per entendre la gent sense sostre, i ens va costar perquè cada nit ens congelàvem de fred! No teníem ni una manta i vaig pensar que no podia ser que hi hagués gent vivint en aquelles condicions, que tot el món havia de posar diners perquè almenys poguessin menjar i tenir un lloc calent per viure.

Després vaig tornar cap a casa reflexionant totes les coses que havia vist i, només en arribar, el meu pare ja havia fet el meu menjar preferit. Es veu que tota la família es pensava que havia de menjar molt, perquè els semblava que a tots aquells països on havia estat no havia menjat bé.

Em vaig enfadar una mica amb els meus pares perquè es preocupaven massa per mi quan hi havia milions de persones morint-se de gana .

Així que vaig anar a casa de l'Arnau per dir-li si volia col·laborar en una ONG per ajudar la gent que ho necessita. Perquè al món no només existeixen els polítics i les persones riques, hi ha persones que no es poden permetre ni un gram de farina, i tota la societat hem d'ajudar aquesta gent perquè tots ens mereixem el mateix!

L'Arnau no va voler venir a l'ONG perquè n'estava fart, de tants viatges, però jo volia ajudar costés el que costés! I, sabeu? No hi vaig anar sola! Va venir amb mi tota la gent fantàstica que havia conegut aquells mesos!

Vam poder ajudar a gent alta i a gent baixa, a gent albina, a gent amb cadira de rodes, gent analfabeta que no sabien ni llegir ni escriure...

Jo em vaig sentir molt estimada, perquè tota la gent que havíem pogut ajudar ens ho havia agraït molt.

I aquesta és la meva història. Vosaltres, que sou el futur, heu de lluitar per un món millor, perquè tots som persones d'alçades diferents, de colors diferents, de nacions diferents, però tots som iguals.

Així hauria de ser el món.

Mar

En la redacció d'aquest relat hi ha participat:

· Maria Ferran Comaposada

**Ajuntament de
Santa Coloma de Queralt**

L'altre dia la mare em va portar al mar. Em vaig llevar a un quart de set, no podia dormir més, feia molta calor. Només eren principis de juny i la xafogor ja esgotava com si fóssim a mitjans d'agost. Vaig baixar a baix i em vaig omplir un got d'aigua freda. Des de l'única finestra de la cuina veia les llums dels cotxes i semàfors, i com sortia el sol darrere del Tibidado. Vaig sentir la mare tossir des de la seva habitació, i vaig anar a veure com estava. L'estança estava en la penombra. Em vaig asseure al seu costat i li vaig acariciar el braç; el vaig notar suat i calent. A la nit havia tornat a tenir febre. Vaig sospirar, li vaig fer un petó i vaig marxar silenciosament. Vaig dutxar-me i em vaig vestir amb uns *shorts* i una samarreta de tirants. Després em vaig posar a tocar el teclat amb els cascos, vaig interpretar "Comptine d'un autre été" de Yann Tiersen, no volia despertar la mare, sabia que patia molt i que quan dormia era un dels millors moments que tenia per a descansar i recuperar forces, tot i que en aquells temps no dormia gaire. La mare es va despertar trenta minuts més tard. Jo li vaig dir que tornés a dormir, que encara era molt d'hora, però ella em va contestar que no, que volia aprofitar el temps ara que jo estava aquí, i que volia anar a la platja. Jo li vaig tornar el somriure, tot i que per dins no somreïa. Vam anar a la platja i ens hi vam estar tot el dia. La mare portava un mocador blau al cap, el que li vaig regalar jo per al seu aniversari. Estirada a la tovallola es veia molt prima i pàl·lida, jo li feia companyia al seu costat, estàvem estirades i abraçades a la sorra; el tacte de la sorra era molt agradable. De tant en tant m'anava acariciant l'orella. En un moment donat em va dir que volia compartir els moments més especials de la seva vida amb mi, tenia els ulls brillants. I, estirades a la sorra, la meva mare em va xiuxiuejar a l'orella els fets més importants de la seva vida: quan a la nit s'escapava de casa per estar amb la seva amiga, quan al cap del temps la seva amiga va esdevenir la seva nòvia, quan els seus pares no van acceptar la seva orientació sexual i la van fer fora de casa als 17 anys, quan la seva nòvia la va deixar per una altra i ella no tenia lloc a on anar... Em va explicar que en aquella època se sentia sola, però que la va ajudar un talismà, em va dir; un braçalet fet de cuir negre que s'havia fet ella mateixa quan era una nena petita de 10 anys, quan encara creia en l'amor... I va tirar endavant. Va buscar feina a la ciutat i es va comprar un pis a la zona baixa de Barcelona. Tenia uns veïns amb nou fills, i eren més pobres que les rates, em va explicar que un dia van marxar i van abandonar el més petit de tots, una nena de tres mesos. I així va ser com vaig passar a ser filla de la mare més valenta del món. Quan va acabar el relat, es va incorporar i em va posar a la mà el seu braçalet negre de cuir. Ens vam fondre en una abraçada. Tenia fred. Feia hores que tenia moltíssim fred. No sé com aconseguia moure'm, la força devia venir del meu cor. L'ha-

via perdut, les onades se l'havien endut lluny, fora del meu abast. Sabia que havia d'abandonar la busca i tirar endavant sense el meu tresor, el meu talismà, però la veu feble i contundent que em parlava des del meu cor em deia que no abandonés, que seguís buscant. Tot i que sabia que ja l'havia perdut, no hi havia volta enrere. No havia buscat mai amb tant ímpetu, amb tantes ganes d'arribar al meu objectiu. Cercava com si m'hi anés la vida.

La mare estava estirada al llit, feia dies que no es podia moure. Els de l'ambulància la vindrien a buscar en qüestió de minuts. Jo li donava la mà i li observava les faccions cansades i inexpressives. Em va demanar que li expliqués una història, delirava a causa de la febre. Jo li vaig contestar que li explicaria una història sense paraules, i vaig arrossegar el teclat fins a la seva habitació. Ella va riure, i amb llàgrimes als ulls em va dir que m'estimava moltíssim i que em trobaria molt a faltar. I jo em vaig posar a tocar les tecles com mai ho havia fet abans, i li vaig explicar que jo també la trobaria molt a faltar, i que tiraria endavant, com a dona forta i valenta que soc. Tenia els peus blancs, gelats, i es veien translúcids a causa de l'aigua, que m'arribava a mitja cama. Les cames em tremolaven incontroladament. Les meves mans acariciaven i esquitxaven l'aigua. Avançava incontroladament per l'aigua, però les onades em tiraven enrere i no em deixaven moure; tot i això avançava, em desplaçava ràpidament, doncs anava notant cada cop més com els meus peus abandonaven el tacte fi de la meva sorra i jo surava. Plorava i tirava el cap enrere lamentant-me. El dolor m'ofegava i em torturava, jo lluitava contra ell, amb totes les meves forces, però no podia me'n podia escapar.

La meva mare va perdre la vida el set de juliol de l'any 1989. Va morir de càncer de pàncrees, una malaltia terminal, diagnosticada dos mesos abans de la seva mort.

I vaig perdre el braçalet de cuir que havia sigut de la meva mare, després de sis mesos de la seva mort. Un dia d'estiu, a la ciutat on estiejo amb en Pere, Arenys de Mar, jugant amb les onades. Vaig buscar-lo durant hores, però no el trobava. Llavors en Pere em va agafar i em va dur fins a estirar-me a la sorra. La sorra calenta que el sol roent escalfava em cremava a la cara. I vaig estar-me hores plorant a la calenta sorra. Però vaig tirar endavant.

I ara estic fent el que li agradava més escoltar a la meva mare: explicar històries sense paraules. Tots aquests pensaments em venen al cap abans de posar els meus dits en la posició sol del teclat, amb un milió de rostres mirant-me fixament, estic situada a Carnegie Hall, Nova York. Inspiro i començo a interpretar. Les mans em van soles.

Fatima l'esclava

*En la redacció d'aquest relat hi ha participat:
· Jaume Martell Gassó*

Escena I: (En un port de mar hi ha gent baixant les mercaderies d'un vaixell)

Narrador: Una galera és un vaixell que navega més per la força dels remes que per la del vent inflant les veles. Dues galeres de l'armada del rei han arribat a Barcelona, venen de les costes barbaresques i del sud de la península Ibèrica. Allí han fet les seves batalles i han entrat en més d'una localitat costanera. En tots aquests atacs, és important aconseguir un bon botí. No sempre es trobaven peces de valor, ja que quan arribaven a les viles, normalment ja no queda quasi ningú, i poca cosa de profit. De profit, en el sentit de poder treure'n algun benefici, sigui utilitzant-ho o venent-ho.

En algun lloc, però, han trobat dones i canalla despistats, i algun vell, a qui no es van pensar dues vegades de raptar, i encadenar-los bé als baixos de la galera. Aquells indefensos sí que eren bona mercaderia, quan arribessin a algun port important, allí no faltarien mai quatre o cinc compradors d'esclaus. Aquí, podrien aconseguir uns quants sous, per sumar al botí que repartirien en parts proporcionals, que ja havien estipulat abans de començar el seu viatge amb la galera. Ara amb els ulls plens de por, entenent alguna o cap paraula catalana perquè la seva llengua era sarraïna, els baixaven a espentes de la galera. De fet, no hi havia gran cosa a entendre; potser els més petits no, però tots ells ja sabien que serien esclaus de per vida, i que haurien de fer tot, o quasi tot el que els manaria la persona que els comprés. Tant de bo anessin aviat a parar a les mans d'algú amb una mica de bondat al seu cor, que de segur, també n'hi havia...

A sota el vaixell, allí al port mateix, estaven els comerciants d'esclaus. Aquí feien la compra a l'engròs, i després anirien pels pobles i ciutats catalanes a vendre aquells pobres desgraciats, millor dit, aquells pobres que havien caigut en desgràcia.

Si algun dels captius era important per alguna cosa, s'havia d'esbrinar. Bé, els mateixos almiralls, "mandos", mariners, ballesters i treballadors de la galera, ja procuraven saber quin d'aquells esclaus novells tenia la importància suficient per a demanar-ne un bon rescat a les famílies, o a les administracions enemigues. Si no eren de rescat, dels vells en treien poca cosa. Les dones es venien a bon preu, sabien netejar, cuinar, carregar..., podien fer de tot! Els joves forts i sans també podien vendre's bé,

capaços de fer treballs que demanaven força, se'ls tenia estacats ben curt, no fos cas que correguessin a buscar la seva llibertat, i si algun no era venut es quedava de remer a la galera..., mala feina! De la canalla, però, sí que se'n podia treure un bon pessic, perquè normalment estaven tan espantats que eren fàcilment domesticables, i segur que estaven en bon estat de salut i d'innocència, que eren molt ben pagades.

(un comprador s'atansa a un grup d'esclaus)

Venedor: *(crida)* Admireu aquest grup: dos nens, dues nenes, una dona i un vell encara aprofitable. En demano només 2.000 sous. Mireu-los bé, tots són ben sans, mireu-los bé, podeu tocar una mica la mercaderia, sense fer-los mal: 2.000!, ni més ni manco.

Comprador: 2.000 sous de tern suposo? O de plata?

Venedor: Sí, home, ni d'or, ni de plata: 2.000 sous amb un terç de plata i dos terços de coure, els sous barcelonesos, els de tern.

Comprador: 2.000 de tern són molts sous per tan pocs esclaus, ni que algun d'aquests nens fos el fill d'un califa.

Venedor: Que jo sàpiga, han de ser fills de pescadors, els vam trobar que venien de la platja, però tots estan ben sans.

Comprador: I a aquella dona què li ha passat?, l'heu deixat mig morta, què té a la cara?

Venedor: Es volia escapar, no parava de cridar i la vam haver de convèncer. Això que té es curarà.

Comprador: I aquests nens?, qui em diu que no tenen alguna malaltia?, sempre en surt algun que no arriba a viure més de dos mesos, i aquí sempre te'ls pago per bons. Així m'ha passat algun cop que te n'he comprat. Fent negocis amb tu, sempre hi perdo, sempre!

Venedor: És un risc, ja ho sé. Però què et creus, que no ens arrisquem nosaltres? Hi ha dies que la mar està molt enfadada, tots els mariners morim ofegats al mar, o al vaixell de malaltia. A mi em van prendre ja fa anys d'una galera, i vaig ser esclau a Alger durant cinc anys, fins que em van alliberar perquè els de la Mercè van pagar el meu rescat. A nosaltres, ens poden agafar en qualsevol moment i podem perdre la llibertat, també ens poden matar.

Tu parles de riscos? Tu que trepitges terra ferma, i tens els guàrdies que et protegeixen? És un bon preu després del que hem passat abans d'arribar aquí a Barcelona, si haguessis viscut el que hem passat nosaltres, demanaries més que el que jo demano, ja t'ho asseguro.

Comprador: És un preu inacceptable, després jo els he de vendre. Què et creus que la gent que viu als pobles els sobra els diners? Què et penses? Ara hauré d'anar dos mesos per aquí i per allà, per guanyar quant?... 20 sous?, que no arriben ni per menjar jo i els meus. I els esclaus també mengen, ara els hauré d'alimentar per tal de vendre'ls bé, cosa que no heu fet vosaltres, mira, mira quina mala cara que fan.

Venedor: Els barons sempre tenen molts diners, cobren impostos, i tu treballes per la zona dels Queralt, els Anglesola i els Cervelló, no? Aquests tenen les butxaques plenes!

Comprador: Demanes molt per tan poca cosa, aquella nena i aquell nen d'allí, sembla que no hagin menjat en un mes, potser no arribaran ni a Molins de Rei.

Venedor: Qui sap, potser tens sort i els revens aquí mateix, abans de deixar Barcelona.

Comprador: Massa car, vaig a veure més mercaderies. Massa car i molta feina per guanyar tant poc...

Venedor: Espera home, quant en pagaries?

Comprador: 1.000 sous.

Venedor: 1.000 sous?, per sis esclaus bons i sans?, tu estàs boig..., ves, ves a mirar! A veure si trobes alguna cosa millor. Trobaràs el mateix preu a tot arreu, almenys aquests són joves, molt joves.

Narrador: El comprador va més enllà on hi ha altres grups d'esclaus. Més compradors arriben, i tots van discutint preus per aquí i per allà, i van comparant les misèries del mar amb les misèries de terra endins. I es van fent compravendes... Al cap d'una estona, torna el comprador, ja porta amb ell un noi de pell negra, agafat amb cadenes pels canells.

Venedor: Ja veig que t'has firat, aquest el vendràs bé.

Comprador: Això espero, si aguanta el viatge aquest ja el

tinc venut. Els negres treballen fort i tenen bon caràcter. La gent vol pagar menys pel color de la pell, però el que n'ha tingut un, sap que és mercaderia de qualitat. Veig que ja has venut un nen i una nena.

Venedor: Sí, a una senyora molt rica de Barcelona, d'una casa que tenen 10 criats. Volia el nen, i ha pagat el seu preu sense discutir, no com tu que sempre vas a la baixa. Però quan se l'emportava, la nena petita ha cridat desesperada, devia ser sa germana o de la família, la dona s'ha commogut i se'ls ha emportat tots dos. Una bona compradora.

Comprador: Et queda un nen, una nena, una dona i un vell..., com està el preu ara?

Venedor: (*mira tota la zona*) La senyora ja ha marxat,quina llàstima, amb ella sí que es pot fer negocis...

Comprador: Te'n dono... 200 per cada nen, 120 per la dona, que no sé si arribarà viva a final de mes, i 50 pel vell. En total: 570 sous.

Venedor: 750!, millor no t'ho puc fer.

Comprador: De tots els compradors que queden, cap et farà millor preu que jo..., 600!

Venedor: 700!, i no se'n parli més. És molt bon preu.

Comprador: 640 i tu pagues el notari.

Venedor: Què? Va, ara no em diguis que vols escriure el tracte amb un notari? No em facis perdre el temps i els sous, que es fa tard!

Comprador: I si se'm mor un d'aquí a dues setmanes?, ja m'ha passat dues vegades. El nostre tracte ha de quedar ben escrit i descrit. A la senyora li has fet, ho he vist!

Venedor: Home, però ella és una gran senyora... Va, te'ls dono a 640 sense notari.

Comprador: 640 i tu pagues el notari, ja t'ho he dit abans.

Venedor: 650 i el notari el pagues tu!

Comprador: Fet! Però firmaràs que tots han estat presos en un lloc enemic del nostre rei, i no robats a algú dels nostres. Que estan sans, i que en dones garantia durant un any. I que la dona no està endimoniada, que amb la

t'estem molt agraïts.

Pare: Però, necessitem sembradura per a la setmana vinent i no tenim diners per comprar-ne. Així que vam decidir demanar un préstec al meu oncle Joan. Joan Piquer, el coneixes, oi?

Fàtima: Sí, sí, el conec, viu amb sa muller, i un fill, la jove va morir fa poc quan va tenir el seu nen. Viuen a prop nostre, aquí sobre, abans del portal.

Mare: Són bones persones i tenen terra de sobra. El fill és negociant de mules i matxos, sempre està viatjant. El senyor Joan és paraire, té un bon ramat d'ovelles. Sempre està enfeinat amb la llana.

Fàtima: Sí, porten bons vestits.

Pare: La terra ha anat malament però la llana i els corders han anat bé... Tenen diners però estan tristos per la mort de la noia. Li he demanat gra per sembrar, que ja li pagarem a l'estiu amb part de la collita. Ell m'ha proposat de comprar-te.

Fàtima: Senyor!

Mare: Ens sap molt de greu, Fàtima. Tu ja ets de la família, però necessitem els diners, hi ha moltes boques aquí, tu ja ho saps prou.

Fàtima: Senyora!

Mare: No tinguis por, Fàtima, són bona gent, et tractaran bé. Tu cuines de meravella, i no et fa por treballar, sigui el que sigui. Si et maltractessin...

Pare: Ens ho hem pensat molt i farem un tracte amb ell per tal de protegir-te, no crec que s'hi oposi.

Mare: Volem que firmi un contracte per tal que, quan aconseguixis els diners suficients et concedeixi la llibertat, i deixaries de ser una esclava.

Fàtima: Però, senyora, com puc jo guanyar tants sous?, una esclava treballa sense cobrar res.

Mare: Li posarem condicions, una d'elles serà que et deixi treballar els dissabtes a cal Punt, l'adroguer. Tu saps fer unes coques d'ametlla i uns pastissos de safrà que la gent es lleparà els dits, com fem nosaltres. I cobraràs per la teva feina, igual que quiscuna dona del poble. D'aquí a

deu anys podràs ser lliure i anar on tu vulguis. Que sàpiguis que aquí, sempre seràs benvinguda.

Fàtima: Gràcies, gràcies senyora. *(li besa les mans)*

Pare: Demà a migdia anirem a casa del senyor notari, a escriure el contracte. Suposo que hi estàs disposada? Ens anirà bé a nosaltres i a tu també, això esperem.

Fàtima: Que sigui la seva voluntat, mon amo. El que més greu em sap és deixar aquesta casa...

Mare: I a nosaltres que marxis *(l'abraça)*, ja vindràs de tant en tant a veure'ns...

Fàtima: Ho prometo *(entre plors)*, ho prometo.

—

Escena III: (casa el notari)

Notari: Bé, ja heu escoltat la primera acta notarial. Quan la firmeu, Fàtima pertanyerà a Joan Piquer, i aquí sobre la taula hi ha el preu de la compra, aquests 330 sous aniran a parar a Arnau Piquer. Hi esteu d'acord, Joan Piquer?, i tu, Arnau Piquer?

Joan: Sí, on he de firmar?

Arnau: Sí, però i el tracte del Joan amb la Fàtima?

Notari: Sí, sí, un moment, no firmarem encara. Ara llegiré aquesta segona acta. Escolteu bé, si hi esteu d'acord, primer firmareu la vostra entre el senyor Joan i l'Arnau, i després aquesta altra entre el senyor Joan i la Fàtima. I si no hi esteu d'acord, canviaré els enunciats. Si he entès bé tot el que m'heu dit, l'acta quedarà així. La llegeixo:

“Jo, Joan Piquer de Santa Coloma te deslligaré a tu, Fàtima sarraïna meva, de tot vincle de la teva captivitat, y te faig lliure de tal manera, que sias absoluta y deslligada de tota captivitat y de tot servei meu. Amb aquesta condició, que abans de separar-te de mi, hajas de donar-me per la teva redempció 360 sous de tern. Més vull y afirmo que has de restar esclava meva fins que m'hajas pagat los dits 360 sous... També em reservo que rebuda per mi y entregada per tu la quantitat esmentada, tingas obligació de convertir-te de seguida a la fe catòlica y fer-te cristiana; y si no ho fas, vull y em reservo especial y expressament, que encara que m'hajas entregat dita quantitat de diners,

restaràs captiva meva, com ho ets avui, y puga lliurement disposar de tu, com avui ho puc fer. Mes si tu vols fer-te cristiana, sias lliure y absoluta.... Dita Fàtima atorga y firma lo predit, restant obligada a complir-ho... A Santa Coloma de Queralt, a VIII calendes de mars de 1300”.

Notari: Entesos tots?... Fàtima, si no entens alguna cosa és el moment de preguntar, després quan estigui firmat ja no es pot canviar, entens el que he escrit?

Fàtima: Sí, senyor!

Notari: Ara vos, senyor Joan, firmi aquí en aquest..., i també a l'altre, aquí, molt bé... I tu, Arnau, firmes en aquest... I en aquest altre firmes aquí per la Fàtima, que no sap escriure. Hi estàs d'acord, noia?

Arnau: Sí que sap escriure! Jo firmo aquí i tu Fàtima firma aquí, posa el teu nom.

Notari: Caram, una esclava que sap firmar i tot, senyor Joan ha fet molt bona compra. Fàtima, hauràs de batejar-te. Sembla una ruqueria però li facilitarà molt les coses per la vila quan sigui lliure, s'ha de fer!

Fàtima: Fà..., ti..., ma... (*firma dient les síl·labes*)

—

Epíleg:

Narrador: Fàtima es convertí a la fe catòlica, i pagant els 360 sous a son amo, fou declarada lliure a XV calendes de novembre de 1303. I es quedà a Santa Coloma, almenys durant uns anys, i fou una bona pastissera i una bona persona... La història aquí explicada és inventada, però el document de 1300 és real, la Fàtima existí i aconseguí la seva llibertat a Santa Coloma de Queralt.

Confinament divertit

En la redacció d'aquest relat hi ha participat:

· Georgina Yeste Tintor

AJUNTAMENT
DE MONTBLANC

Avui, dia 8 d'abril del 2020, s'ha comprovat que aquí, a la Conca de Barberà, hi ha vint-i-sis casos aproximadament, però no ens hem de preocupar, només hem de complir les normes, i ja està!!!

Per cert, us he de dir una cosa molt important, us volia dir que hem de donar les gràcies a unes persones molt importants, aquestes persones són: ELS METGES, perquè estan salvant moltes vides (si els ho voleu agrair heu de sortir a les 20:00 a aplaudir-los als balcons o terrasses).

Així que... GRÀCIES, METGES!!!

També hem de donar les gràcies a LA FAMÍLIA, perquè durant el confinament s'estan deixant la pell jugant amb nosaltres.

Així que... GRÀCIES, FAMÍLIA!!!

També hem de donar les gràcies a LES MASCOTES, per jugar amb nosaltres i per donar-nos aquest amor tan especial.

Així que... GRÀCIES, MASCOTES!!!

I A MÉS GENT, PER EXEMPLE: els avis, les àvies, els tiets, les tietes, els cosins, les cosines, els amics..., per fer-nos videotrucades per passar l'estona, i també hem de donar les gràcies a la policia, per vigilar que no surti ningú a

passejar perquè no s'encomani la COVID-19.

Així que...GRÀCIES!!!

I GRÀCIES A TOTS VOSALTRES PERQUÈ TOTS JUNTS VENCEREM LA COVID-19!!!

Així que... GRÀCIES A TOTS!!!

Jo vull sentir aquestes quatre frases:

- JO EM QUEDO A CASA

- TOT ANIRÀ BÉ!!!

- VENCEREM LA COVID-19

- HO PODEM FER!!!

També us volia dir que molta sort a tothom!

Si algú que coneixeu està amb risc, no patiu, sigueu positiu, i sobretot no t'apropis a ningú. Només pots sortir en ocasions:

- Per anar a comprar.

- Per anar a passejar el gos.

- Per anar al metge o a la farmàcia.

I NOMÉS UNA PERSONA (un membre de la família).

FINS AVIAT I MOLTS ÀNIMS!!!

RELATS CONFINATS

Els «relats confinats» són una iniciativa de l'Ajuntament de Sarral i l'associació Sarralfest durant els primers dies de confinament provocat per la pandèmia de la Covid-19. Es volia fer una història entre totes les famílies del poble per tal de recordar i passar de la millor manera possible aquests dies tan durs.

Aquesta idea es va compartir amb l'Oficina Jove de la Conca de Barbera, perquè, si la trobaven interessant, la fessin extensible a la resta de municipis de la comarca. Tal com així va ser.

El llibre que teniu a les mans és el resultat d'aquest treball col·laboratiu. S'hi van afegir els ajuntaments de l'Espluga de Francolí, Montblanc, les Piles, Pira, Santa Coloma de Queralt i Vilaverd, i també entitats com el Casal de l'Espluga de Francolí i l'Associació de joves Queractiu.

Consell Comarcal
de la Conca de Barberà

